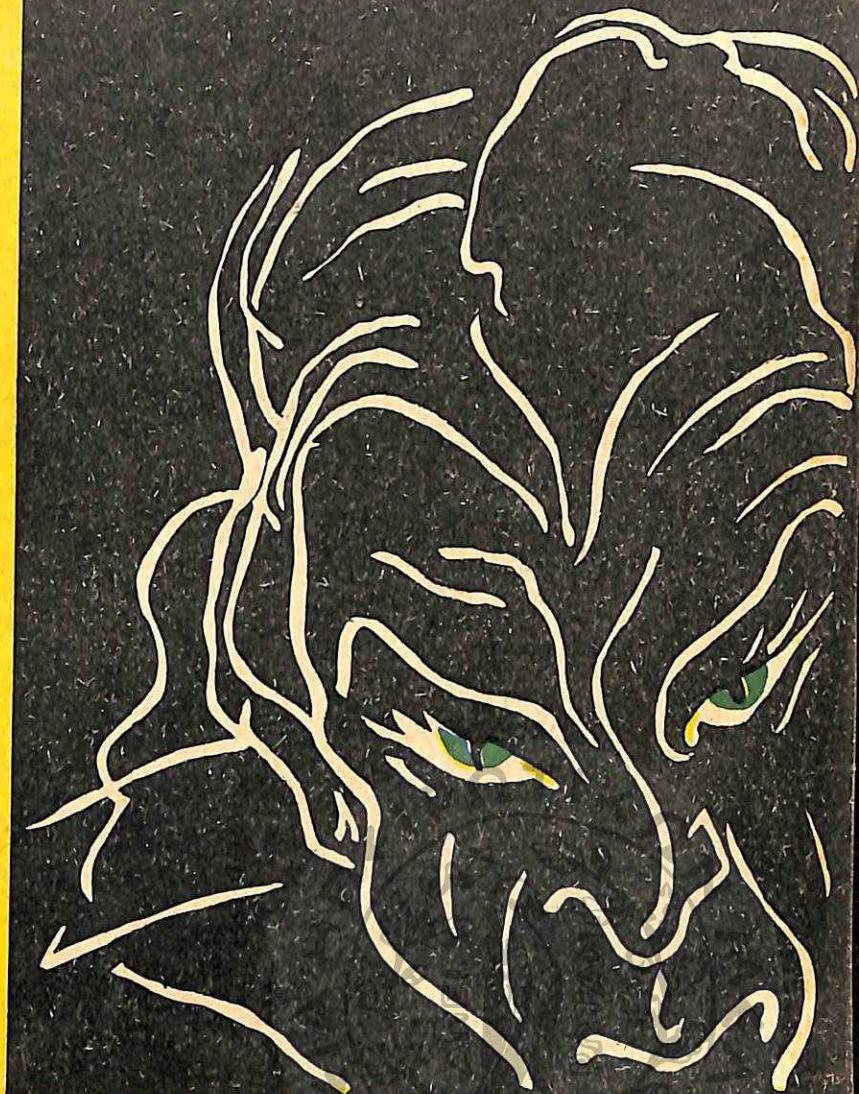

Ν.Κ.

ΜΑΤΘΙΑΔΗΣ ΣΕΡΑΦ

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

7

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

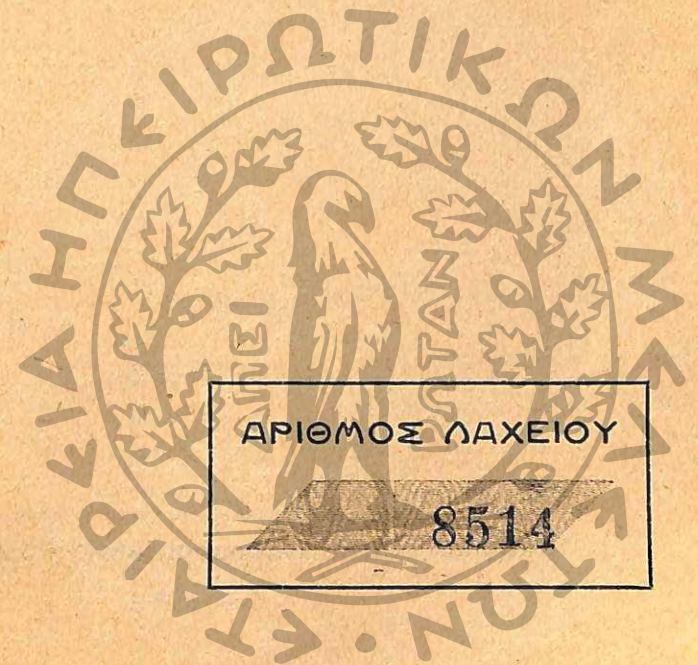
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ"

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
"ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ",

ΙΟΥΝΙΟΣ 1935

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΛΑΧΕΙΟΥ

8514

ΜΑΘΙΔΗΣ ΣΕΡΑΟ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΩΝ ΠΑΡΕΘΕΤ

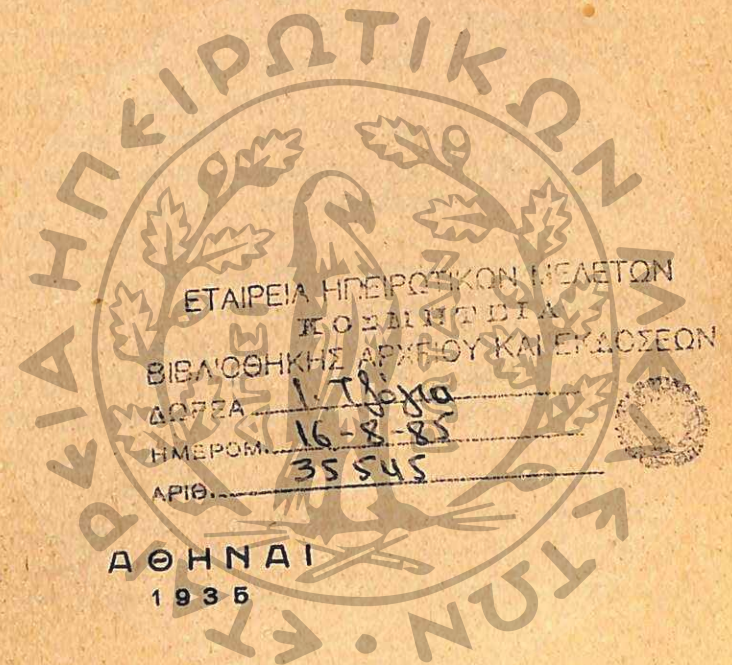
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ο ΑΓΝΟΣΤΟΣ

ΜΕ ΤΑ

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ξαπλωμένος σὲ μιὰν ἀναπαυτική πολυθρόνα, ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα ρέμβαζε. Εἶχε τόσα πολλὰ πράγματα νὰ συλλογισθῇ! Νέος, ὠραῖος, πλούσιος, ἀπόγονος μιᾶς ἀπὸ τίς πιὸ ἀριστοκρατικές οἰκογένειες τῆς Ἰταλίας, θὰ εἶχε κάθε λόγο νὰ ᾔταν εὐτυχισμένος. Ἡ ζωὴ τοῦ παρουσιαζόταν εὐκολὴ κι' εὐχάριστη, ἔτοιμη νὰ τοῦ χαρίσῃ ὅτι δὴποτε θὰ μπορούσε νὰ ποθῇσῃ ἡ ψυχὴ του. Κι' ὁμως! Μιὰ ἀλλόκοτη θλίψη τὸν εἶχε κυριέψει, μιὰ περίεργη ταραχὴ, ποὺ κι' ὁ ἴδιος δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀφορμὴ τῆς.

Κι' ἐνῶ ξαπλωμένος ρέμβαζε, ἀπὸ τὸν νοῦ του περνοῦσαν ἕνα-ἕνα, σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ταινία, ὅλα τὰ περιστατικά τῆς τελευταίας του περιπετείας, τῆς περιπετείας, ποὺ τέτοια ἐπίδραση ἐπέπρωτο νὰ ἔχῃ στὴ ζωὴ του.

Βρισκόταν τώρα σ' ἕνα βαγόνι τῆς πολυτελοῦς ἀμαξοστοιχίας ποὺ κάνει τὸ ταξεῖδι Νεαπόλεως-Ρώμης. Ὁ Ρομπέρτο ἄφηνε τὰ μάτια του νὰ πλανηθοῦν στὰ ὑπέροχα τοπία, ποὺ ἔτρεχαν ὁλοένα μπροστά του, καὶ δὲν ἔδινε καμμιά σημασίαν στὸν ἀσήμαντο συνταξιδιώτη του, ποὺ ἴσαμε κείνη τὴ στιγμή στεκόταν στὸ διάδρομο τοῦ βαγονιοῦ.

Ξαφνικὰ ὁ νέος ἔνοιωσε ἕνα ἀλλόκοτο συναίσθημα νὰ τὸν καταλαμβάνῃ. Ὁ ἄγνωστος συνταξιδιώτης εἶχε μπεῖ στὸ διάμερσμά καὶ εἶχε καθῆσῃ σὲ μιὰ γωνιά, στηλώνοντας τὰ μάτια του πάνω στὸ νεαρὸ Ἰταλὸ εὐπατρίδη. Ὁ Ρομπέρτο ἔνοιωσε

τὸ βλέμμα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ἀνθρώπου νὰ βαρύνῃ ἀπάνω του. Δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν συνταξιδιώτη του. Καὶ μὲ κόπο κατάρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης. Τὰ μάτια, ποὺ ἦσαν στηλωμένα πάνω του ἦσαν πράσινα, ἀπαίσια, σὰν νὰ ἦσαν τὰ μάτια ἐνὸς φειδιοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὸ ἀπαίσιο καταπράσινο βλέμμα ἦταν ἓνα παράξενο ὑποκείμενο μὲ μυστηριώδες παρουσιαστικό, κοντός, καμπούρης καὶ καχεκτικός. Στὸ πρόσωπό του, ὅμως, ἦταν ξεχυμένη μιὰ τέτοια ἔκφραση ἀποφασιστικότητος καὶ θελήσεως, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα χαμήλωσε τὸ βλέμμα, ἐνῶ ἓνα ἀνατρίχιασμα ξεκινούσε ἀπὸ τὴν ραχοκοκκαλιά του καὶ ἀπλωνόταν σ' ὅλο του τὸ κορμί.

Κι' ἀπὸ τὴ μνήμη τοῦ Ρομπέρτο περνοῦσαν τώρα οἱ ἀλλόκοτες σκηνές, ποὺ ἀκολούθησαν τὴ συνάντηση αὐτὴ μέσα σ' ἓνα βαγόνι τοῦ τραίνου: ἡ ἀφίξη στὴ Ρώμη, ἡ μετάβαση στὸ «ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης» καὶ ἡ καινούργια ἐκεῖ συνάντηση μὲ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὰ πράσινα μάτια, ποὺ κι' αὐτὸς κατέλυσε στὸ ἴδιο μὲ τὸν Ρομπέρτο ξενοδοχεῖο.

Τώρα μιὰ ἀκατανίκητη ἔλξη τραβοῦσε τὸν Ρομπέρτο πρὸς τὸν ἀλλόκοτο αὐτὸν ἄγνωστο, ποὺ ἀσφαλῶς κάποιος μέγας καὶ τρομερὸ μυστήριο θὰ ἔκρυβεν ἡ ζωὴ του. Κι' ἡ ἀκατανίκητη αὐτὴ ἔλξις ἔκανε τὸν Ρομπέρτο, τὸ ἴδιο βράδυ τῆς ἀφίξεώς του στὸ «Ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης» νὰ τρυπώσῃ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀγνώστου, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποὺ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἀπαίσια πράσινα μάτια ἔλειπε. Κι' ὁ Ρομπέρτο θυμᾶται σὰν νὰ ἦταν σήμερα μὲ τί ἀγωνία, ἀλλὰ καὶ μὲ πόση ἀποφασιστικότητα ὥρμησε στὴν ἀποθήκη, ποὺ ὑπῆρχαν οἱ ἀποσκευές τοῦ μυστηριώδους ἀνθρώπου. Ὑπῆρχαν ἐκεῖ τρία τέσσαρα τεράστια μπαούλα, καπελλιέρες, ἀναρίθμητες βαλίτσες καὶ δέματα. Μὰ κάποια ὑπέρτερη δύναμη ὡδηγοῦσε τὸν Ρομπέρτο ἐκείνη τὴ στιγμὴ, μιὰ δύναμη ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς Εἰμαρμένης.

Ἀνάμεσα στὸν ὄγκο ἐκείνων τῶν ἀποσκευῶν μιὰ κίτρινη βαλίτσα, μιὰ βαλίτσα συνηθισμένη σὰν ὅλες τίς ἄλλες, τρα-

βηξε ἀμέσως τὴν προσοχή του. Μὲ χέρι ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση καὶ τὸ φόβο, ἄρπαξε τὸ χεροῦλι τῆς βαλίτσας, κι' ὕστερα, περπατώντας στίς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν του, σὰν γνήσιος «ποντικός» ξενοδοχείων, γλύστρησε ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο τοῦ ἀγνώστου μὲ τὰ πράσινα μάτια, κρατώντας πάντα τὴ βαλίτσα ποὺ εἶχε κλέψει, ποῖος; αὐτός, ὁ πᾶμπλουτος ἀριστοκράτης!

Σὰν βρέθηκε στὸ δωμάτιό του, ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα ἀνέπνευσε ἐλεύθερα. Ἡ ταραχὴ ἀπὸ τὴν ὁποῖαν εἶχε καταληφθῇ, εἶχε τώρα περάσει. Καὶ μὲ χέρι ἀποφασισμένο, πήρε ἓνα μαχαίρι καὶ ἔσπασε τὴν κλειδαριὰ τῆς βαλίτσας.

Μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ἀντήχησε τότε, μιὰ κραυγὴ ποὺ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Ρομπέρτο Ἀλιμένα. Γιατί στὸ βάθος ἐκείνης τῆς βαλίτσας, τυλιγμένο σὲ πολυτελῆ ὑφάσματα, φάνταζε ἓνα ἀνθρώπινο χέρι γυναικεῖο, φορτωμένο μὲ διαμαντικά!

Κομμένο λίγο πάνω ἀπὸ τὸν καρπὸ τὸ χέρι αὐτὸ φαίνόταν σὰν νὰ ἦταν ζωντανό. Ἦταν προφανῶς τὸ χέρι κάποιας νέας, ὁμορφῆς κι' εὐγενικῆς γυναίκας...

Ὡρα πολλὴ ὁ Ρομπέρτο εἶχε μείνει ἀκίνητος, ἀποθαυμάζοντας τὸ τόσο ὠραῖο, μὰ καὶ τόσο τρομερὸ ἐκεῖνο εὐρημά του... Ποιὰ τραγωδία νὰ ἔκρυβε τάχα τὸ κομμένο ἐκεῖνο χέρι, ποὺ ἦταν τόσο ὁμορφο;

Κι' ὁ Ἰταλὸς εὐπατρίδης, χορτασμένος ἀπὸ δόξα, πλούτη, ἔρωτες ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σκιρτᾷ στὴν ἀνατένιση τοῦ μακάβριου εὐρήματός του. Γοητευμένος καὶ διψώντας γιὰ μιὰ περιπέτεια, ὁ «μπλαζέ» ἐκεῖνος ἄνθρωπος καταλάβαινε πῶς τώρα ἡ ζωὴ του εἶχε κάποιον σκοπὸ, κάποιον ὑπέρτερο, εὐγενικό σκοπὸ. Κι' ἐγκαταλείποντας τὴν νωχελικὴν τὴν ζωὴν, ἀποδύθηκε σ' ἓνα σκληρὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου μὲ τὰ πράσινα μάτια, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κατεῖχε τὸ μυστικὸ τοῦ κομμένου ἐκείνου χεροῦ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα ἓνα μονάχα σκοπὸ ἐπέδιώκε στὴ ζωὴ του: ν' ἀνακαλύψῃ σὲ ποῖαν ἀνῆκε τὸ κομμένο ἐκεῖνο χέρι!

Κι' ἀπὸ τὴ μνήμη τοῦ Ρομπέρτο περνοῦσαν τώρα μιὰ-μιὰ ὅλες οἱ προσπάθειες, ποὺ εἶχε κάνει, γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν

ιδιοκτήτη τοῦ κομμένου ἐκείνου χεριοῦ καὶ γιὰ νὰ λύσῃ τὸ μυστήριον ποὺ ἔκρυβε τὸ μακάβριον εὐρημά του. Καὶ σιγὰ-σιγὰ μὲ τρόπο ἐνοιωθε τὸν ἑαυτοῦ νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἓναν ἀλλόκοτον ἔρωτα καὶ νὰ νοιώθῃ μιὰν ἀκατανίκητη ἔλξη πρὸς τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο χέρι κι' ἀκόμα περισσότερο πρὸς τὴν ἄγνωστη γυναῖκα, ποὺ ὁ Ρομπέρτο ἦταν βέβαιος, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὸς τὸ γιατί, πὼς ἦταν ἀκόμα ζωντανή. Θυμώντανε τὴν ἀγωνία ποὺ τὸν εἶχε καταλάβει σὰν διαπίστωσε τὸν παράξενο ἔρωτά του καὶ τίς προσπάθειες ποὺ εἶχε κάνει γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπ' αὐτόν.

Μὰ ὅλα ὑπῆρξαν μάταια. Κι' ἔτσι μιὰ μέρα ὁ Ρομπέρτο πῆγε καὶ βρῆκε κάποιον οἰκογενειακό του φίλον, τὸν καθηγητὴ Σύλβιο Ἀμάτι, ποὺ ἦταν ἓνας ἀπὸ τοὺς περιφημότερους χημικούς τῆς Ἰταλίας. Ἦθελε νὰ τοῦ διηγηθῇ τρία περιστατικά του καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ, ἂν ἡ ἐπιστήμη μποροῦσε νὰ διατηρήσῃ στὴ ζωὴ ἓνα κομμένο χέρι. Ὁ καθηγητὴς παραξευέτηκε στὴν ἀρχή, μὰ στὸ τέλος τοῦ ἐξήγησέ πὼς ὑπάρχουν λίγοι προνομιῶχοι ἄνθρωποι, ποὺ γνωρίζουν τὰ τρομερώτερα μυστικά τῆς φύσεως, ποὺ τὰ ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς ἀλχημιστάς τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ Μεσαίωνος. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐστερέωνε ἀκόμα περισσότερο τὴν πεποίθησιν τοῦ Ρομπέρτο, ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἓνα τρομερὸ ἀντίπαλον, ποὺ διέθετε ποιὸς ξέρει τί μυστηριώδη ὄπλα...

Γιατί ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα δὲν μποροῦσε, βέβαια, νὰ ξέρῃ ὅτι ὁ ἀντίπαλός του αὐτός, ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ πράσινα μάτια, ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ παρ' ὅλην τὴν ἐλαττωματικὴν καὶ φρικτὴν διάπλασιν τοῦ σώματός του, εἶχεν ὥστόσο μέσα του τόση ψυχικὴ θέλησις καὶ δύναμιν ἐπιβολῆς, ποὺ νὰ τὴν ἀσκῇ σ' ὅλα τὰ πρόσωπα ποὺ συναναστρεφόταν καὶ νὰ κατορθώῃ ἔτσι νὰ τὰ κρατᾷ στὴν ἀπόλυτη ἐξουσία του.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια ἦταν Ἑβραῖος καὶ λεγόταν Μάρκος Χέννερ. Ὅλοι, ὅμως, δὲν τὸν ξέρανε παρὰ μὲ τ' ὄνομα τοῦ «ἄρχοντα» ὄνομα, ποὺ τοῦ εἶχε δοθῇ λόγῳ τῆς ἀλλόκοτης ἐπιβολῆς ποὺ ἐξασκοῦσε.

Κι' ὅμως ὁ τρομερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ ἄγριος ὑπνωτιστὴς εἶχε μιὰν ἀδυναμία, μιὰν ἀλλόκοτη, ἀλήθεια, γι' αὐτὸν ἀδυναμία: ἀγαποῦσε τὴν Ραχήλ, τὴν πεντάμορφη κόρη τοῦ Ἑβραίου παλαιοπώλη Μοῖς Καμπίμπ, ἑνὸς γέρου φιλάργυρου, ποὺ βρισκόταν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ «ἄρχοντα» καὶ προέτρεπε τὴν κόρη του νὰ τὸν παντρευθῇ. Ἡ Ραχήλ, ὅμως, ἀρνήθηκε νὰ ὑπακούσῃ τὸν πατέρα της, γιατί ἦταν τρομερὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸν κόμητα Ρανιέρι Λαμπερτίνι, ἓνα νεαρὸ Ἰταλὸ ἀριστοκράτη...

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγγοῦσε ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα, σὰν ἀνέλαβε τὸν ἀγῶνα τοῦ ἐναντίου τοῦ ἀγνώστου μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Μὰ ἡ ἀποκάλυψις ἐπῆλθε μιὰ μέρα τοῦ Καρναβαλιῦ στὴ Ρώμην. Ὁ Ρομπέρτο περπατοῦσε στοὺς δρόμους τῆς «Αἰωνίας Πόλεως» συνοδευόμενος ἀπ' τὸ φίλον του Ρανιέρι, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκε τότε τὸ μυστικὸν τῆς ἀγάπης του γιὰ τὴν Ραχήλ Καμπίμπ. Καὶ μὲ κατάπληξιν πληροφορήθηκε ἀπ' τὸ φίλον του πὼς κάποιος ἄγνωστος ἐχθρὸς τὸν κατεδίωκε καὶ τοῦ ἔφερνε διαρκῶς ἐμπόδια στὸ δρόμον τῆς εὐτυχίας του. Κι' ἀπ' τὴν κουβέντα τοὺς οἱ δύο φίλοι πείσθηκαν, πὼς κάποια μυστηριώδης σχέση ὑπῆρχε ἀνάμεσα στὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν καὶ τοὺς δύο τοὺς. Εἶχαν ὁ καθένας τοὺς ἑναν ἄγνωστο, ἐχθρό, μὰ ποὺ κάτι τοὺς ἔλεγε πὼς ἦταν ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον!

Κι' ἐνῶ δὲν εἶχαν ἀκόμα παρὰ μονάχα ὑπόνοιες, ἓνα ἀλλόκοτον περιστατικὸν ἦρθε νὰ μεταβάλλῃ αὐτὲς τίς ὑπόνοιες σὲ ἀναμφισβήτητη πεποίθησιν. Καθισμένοι σ' ἓνα ἀμάξι ἔκαμναν ἓνα περίπατον μέσα στοὺς ἐορταστικούς δρόμους τῆς Ρώμης, ὅταν ξαφνικὰ τὴν προσοχὴν τοὺς τράβηξε ἓνα κομψὸ ἀμάξι, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσιν ἀπ' ἐκείνην ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸ δίκόν τους.

Μιὰ κραυγὴ ξέφυγε ἀπ' τὸ στήθος τοῦ Ρομπέρτο: στὸ ἀμάξι ἐκεῖνο καθόταν ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τόσο πολὺ τὸν εἶχε ἀναζητήσει χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν βρῇ ὕστερα ἀπὸ τὴν συνάντησίν τους ἐκεῖνην στὸ «Ξενοδοχεῖον τῆς Εὐρώπης». Μὰ στὴν κραυγὴν τοῦ Ρομπέρτο ἀπάντησε μιὰ κραυγὴ τοῦ Ρανιέρι. Πλάϊ στὸν

Άγνωστο με τὰ πράσινα μάτια καθόταν μιὰ πεντάμορφη γυναίκα, πού ἔμοιαζε καταπληκτικά τῆς Ραχήλ Καμπίμπ, μὰ πού ὥστόσο δὲν ἦταν ἡ Ραχήλ.

Καμμιά ἀμφιβολία δὲν ἔμενε πιά στὸ νοῦ τῶν δυὸ νέων. Γιὰ τὸν Ρανιέρι ἡ γυναίκα ἐκείνη, πού συνώδευε τὸν ἄγνωστο με τὰ πράσινα μάτια ἦταν μιὰ ἐνσάρκωση τῆς ἀγαπημένης του, καὶ πιθανώτατα ἡ μητέρα τῆς, πού μάταια ἤνέα τὴν ἀναζητοῦσε. Καὶ γιὰ τὸν Ρομπέρτο, ἡ συνοδὸς τοῦ Μάρκου Χέννερ δὲν μποροῦσε νὰ εἶναι, παρὰ ἡ γυναίκα με τὸ κομμένο χέρι, ἡ γυναίκα γιὰ τὴν ὁποία ἔνοιωσε ἓνα τόσο ἀλλόκοτο ἔρωτα καὶ πού εἶχε γίνει ὁ στόχος τῶν ἀναζητήσεών του.

Προτοῦ ὅμως οἱ δυὸ νέοι προφθάσουν νὰ συνεννοηθοῦν γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νὰ κάνουν, τὸ ἀμάξι τοῦ ἀνθρώπου με τὰ πράσινα μάτια ἔστριψε σὲ μιὰ πάροδο καὶ ἐξαφανίσθηκε.

Αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα περιστατικά συλλογιζόταν ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμέν, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του καὶ περιμένοντας νὰ φθάσῃ ἡ ὥρα γιὰ νὰ πάῃ στὸ σπίτι τῆς κόμηςσας Κλάρας Λορεντάνας, πού τὸν εἶχε προσκαλέσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἐκεῖ θὰ συναντοῦσε τὸν φίλο του Ρανιέρι Λαμπερτίνι με τὸν ὁποῖον καὶ πάλι θὰ κουβέντιαζε γιὰ τὸ τρομερὸ πρόβλημα πού τοὺς ἀπασχολοῦσε καὶ τοὺς δυὸ τους καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαρτιῶταν ἡ ζωὴ τους καὶ ἡ εὐτυχία τους!

Στὸ ἴδιο αὐτὸ διάστημα ἡ Ραχήλ Καμπίμπ ἐξακολουθοῦσε τὸν ἀγῶνα τῆς γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ ἀπαίσιου Μάρκου Χέννερ, τοῦ ἀνθρώπου με τὰ νεκρὰ πράσινα μάτια, πού εἶχε ἀποφασίσει νὰ κάνῃ δική του τὴ δύσμοιρη νέα. Στὸν ἀγῶνα τῆς αὐτὸν δὲν εἶχε γιὰ μοναδικὸ ἀντίπαλο τὸν «ἄρχοντα». Ἐπρεπε νὰ τὰ βάλῃ με τὸν γέρο πατέρα τῆς, τὸν παλαιοπῶλη, πού ἄγνωστο γιὰτί ἦταν τυφλὸ ὄργανο στὰ χέρια τοῦ τρομεροῦ ἐκείνου ἀνθρώπου. Κι' ἦταν βέβαιο, πῶς ἡ κοπέλλα αὐτὴ πού μόλις εἶχε πατήσῃ τὰ δέκα ἑφτά τῆς χρόνια, φοβῶταν περισσότερο τὸν πατέρα τῆς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Μάρκου Χέννερ.

Ἀνατεθραμμένη σύμφωνα με τὶς αὐστηρότερες παραδόσεις τῆς ἑβραϊκῆς οἰκογενείας στὴν ὁποῖαν ἀνήκε, δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέληση τοῦ πατέρα τῆς. Κι' ὅμως, μιὰ μυστηριώδης δύναμη τὴν ἔκαμνε νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέληση του. Κι' αὐτὸ γιὰτί τῆς ἔλεγε πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πού παρουσιαζόταν γιὰ πατέρα τῆς ἦταν ὁλότελα ξένος.

Μὰ περισσότερο ἀπ' ὅλα στὸν ἀγῶνα τῆς αὐτὸν τὴν ἐνίσχυε ὁ ἔρωτάς τῆς, ὁ ἀγνὸς ἔρωτας πού εἶχε γεννηθεῖ στὴν παρθενικὴ τῆς ψυχὴ γιὰ τὸν ὁμορφο Ρανιέρι Λαμπερτίνι, πού κι' αὐτὸς τὴν ἀγαποῦσε με ὅλο τὸ πάθος τῶν εἴκοσι πέντε τοῦ χρόνων. Κι' αὐτὸς ὁ ἔρωτας τῆς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέληση τοῦ πατέρα τῆς καὶ νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ πῶς ἀγαποῦσε τὸν νεαρὸ Ἰταλὸ εὐπατρίδη. Στὴν τρομερὴ σκηνὴ πού ἐπηκολούθησε ἦταν παρὼν καὶ ὁ ἄνθρωπος με τὰ πράσινα μάτια, πού πελιδνὸς ἔκουγε τὴν Ραχήλ νὰ τοῦ ἐκφράζῃ ὅλον τὸν ἀποτροπιασμὸ πού τῆς προκαλοῦσε.

Μὰ τώρα ἡ Ραχήλ εἶχε χάσει κάθε ψυχραιμία καὶ σὲ μιὰ στιγμή, πού οἱ δυὸ ἄνδρες ὕψωναν τὴν φωνή τους καὶ ἐτοιμάζονταν νὰ ἐπικαλεσθοῦν ἐπάνω στὸ κεφάλι τῆς νέας ὅλες τὶς κατάρες τοῦ Ἰσραήλ, ἡ Ραχήλ πετάχθηκε ὄρθια καὶ φώναξε, ἐνῶ τὰ ὁμορφὰ τῆς μάτια πετοῦσαν ἀστραπές:

— Ἀκοῦστε με καὶ οἱ δυὸ σας! Ἀγαπῶ τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ γίνω γυναίκα του! Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ εἶμαι ἔτοιμη νὰ γίνω χριστιανή, γιὰτί μόνον ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ παντρευθῶ τὸν ἀγαπημένο μου!

Ἡ ἀπόφαση αὐτὴ ἄφησε ἐμβρόντητους τὸν «ἄρχοντα» καὶ τὸ γέρο Ἑβραῖο. Μὰ πρὶν ἀκόμα προλάβουν νὰ διαμάρτυροῦν, ἡ Ραχήλ συνεπαρμένη ἀπὸ τὴν ἀπόφασή τῆς νὰ ξαλαφρώσῃ τὴν καρδιά τῆς ἐξακολούθησε:

— Κι' ἀκόμα, θέλω νὰ παντρευθῶ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἔχω τὴν ἀνεξαρτησία πού μοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ ἀνακαλύψω τὴν μητέρα μου. Ναί, τὴν μητέρα μου! Γιὰτί τρομάζετε; Βέβαια ἐσεῖς μοῦ λέτε πῶς ἡ μητέρα μου πέθανε; Μὰ ὄχι, δὲν πέθανε! Τὸ πιστεύω, τὸ νοιώθω πῶς ἡ μητέρα μου δὲν εἶναι πεθαμένη!

Τὸ ξέσπασμα αὐτὸ τῆς νέας ἔρριξε τοὺς δυὸ ἄνδρες σὲ τρομερὴ ταραχή. Προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πείσουν ὅτι αὐτὰ ποὺ ἔλεγε ἦσαν ἀνοησίες, μὰ αὐτὴ ἐπέμενε στίς ἀπόψεις της.

— «Ὅτι κι' ἂν μοῦ πῆτε, δὲν θὰ μὲ πείσετε! φώναζεν ἡ Ραχήλ. Ἡ μητέρα μου, μοῦ ἐμφανίζεται τακτικὰ στὸν ὕπνο μου. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό. Κι' ὅταν ἀκόμα εἶμαι ξύπνια, ὑπάρχουν στιγμές ποὺ τὴν βλέπω τὴν ἴδια μὲ σάρκα καὶ ὀστέα νὰ μπαίνει νύχτα στὸ δωμάτιό μου καὶ νὰ μὲ συμβουλεύη νὰ γίνω χριστιανή!

Ὁ γέρο Ἑβραῖος ἔμενε σιωπηλός. Καὶ μόνο ὁ «ἄρχοντας» προσπαθοῦσε ἀκόμα κάτι νὰ πῇ καὶ κάτι νὰ κάμῃ. Ἡ Ραχήλ πετάχθηκε τότε ἀπὸ τὴν θέση της καὶ κεραυνοβολῶντας τὸν Μάρκου Χέννερ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ φώναξε:

— Φεύγα ἀπ' ἐδῶ, καταραμένε ἄνθρωπε! Μὴ τολμήσης νὰ ξαναεμφανισθῇς μπροστὰ στὰ μάτια μου, ἐσὺ ποὺ λές πῶς μ' ἀγαπᾷς καὶ πῶς θέλεις νὰ μὲ κάνῃς γυναῖκα σου, ἐνῶ κάτι μέσα μου μοῦ λέγει πῶς ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας τῆς μητέρας μου καὶ τῆς δικῆς μου δυστυχίας.

— Ραχήλ, μούγγρισε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια, πρόσεχε τὰ ὅσα λές! Δὲν ξέρεις τὴ δύναμη μου! Πρόσεχε νὰ μὴ μὲ κάνῃς ἐχθρό σου, γιατί τότε, ἀλλοίμονο σου καὶ ἀλλοίμονο σ' ὅσους ἀγαπᾷς!

— Ἐξῶ! φώναξε ἡ νέα. Φύγε ἀμέσως, Μάρκου Χέννερ. Καὶ στὴ φωνή της ὑπῆρχε τέτοια ἐπιβολή, ποὺ ὁ «Ἄρχοντας» χαμήλωσε τὸ ἀπαίσιο βλέμμα καὶ σιωπηλὸς πλησίασε πρὸς τὴν πόρτα. Μὰ πρὶν δρασκέλισῃ τὸ κατῶφλι, γύρισε πρὸς τὴν νέα καὶ κυτάζοντάς της μὲ μιὰ ἐκφραση μίσους, εἶπε:

— Ραχήλ! Ραχήλ! Θυμήσου τὰ λόγια μου: ἀλλοίμονο στὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι, ποὺ τόλμησε νὰ κλέψῃ τὴν ἀγάπη σου!

Ὁ γέρος ἀκουγε χωρὶς νὰ λέῃ λέξη.

Τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα ἡ Ραχήλ ἔθεσε σὲ ἐνέργεια τὸ σχέδιο ποὺ μελέτησε ἀπὸ καιρό. Προτοῦ ἀκόμη ξημερώσῃ κατῶρθωσε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ γέρου Ἑβραίου, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν πιστὴ ὑπηρέτρια τῆς τῆς Ρόζα.

Ἡ νέα ἤξερε τί ἤθελε. Θὰ πῆγαινε νὰ συναντήσῃ τὸν ἀγα-

πημένο της, ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθῇ ἀπὸ πρὶν πῶς θὰ τὴν περιμενε ὅποιαδήποτε στιγμή ἐκείνη θάπρεπε νάνη καταλληλότερη γιὰ νὰ φύγουν μαζί. Ὁ Ρανιέρι θὰ τὴν ὑποδεχόταν μὲ χαρὰ κι' αὐριο κιόλας οἱ δυὸ νέοι θὰ παντρεύονταν ἀφοῦ προηγουμένως ἡ Ραχήλ θὰ βαπτιζόταν καὶ θὰ γινόταν χριστιανή.

Εἶχε ξημερώσει ὅταν ἡ Ραχήλ μὲ τὴ Ρόζα φθάσανε στὸ μέγαρο τοῦ Λαπερντίνι. Ἦταν πολὺ ἐνωρίς κι' ὅμως ἐξαιρετικὴ κίνηση ἐπικρατοῦσε στὸ μέγαρο, ποὺ ἡ Ραχήλ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ἐξηγήσῃ. Πλησίασε τὸ θυρωρὸ καὶ τὸν ρώτησε ἂν θὰ μπορούσε νὰ δῇ τὸν κόμητα Ρανιέρι. Ὁ θυρωρὸς τῆς ἀπάντησε βάνουσα, πῶς ὁ κύριος τοῦ δὲν βρισκόταν στὸ σπίτι τοῦ.

Ἡ νέα παραξενεύθηκε ἐξαιρετικὰ ἀπ' τὴν ἀπάντησιν αὐτή. Τί νὰ συνέβαινε τάχα; Ἡ ἀπουσία, τέτοια μάλιστα ὦρα, τοῦ ἀγαπημένου της ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ ἦταν πάρα πολὺ παράξενη. Πλησίασε τότε μιὰ γυναικούλα τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Ρανιέρι, ποὺ στεκόταν θλιμμένη σὲ μιὰ γωνιά, καὶ τὴ ρώτησε τί συνέβαινε.

— Κοπέλλα μου, ἀπάντησε ἡ γυναικούλα, πάθαμε ἓνα μεγάλο κακό... ὁ κύριός μου...

— Ὁ κύριός σου; ρώτησε μὲ αγωνία ἡ Ραχήλ. Μὰ λέγε, λοιπόν, τί ἔπαθε ὁ κύριός σου;

— Σήμερα τὴ νύχτα βρέθηκε πληγωμένος.

— Πληγωμένος; Ποῦ; φώναξε ἡ Ραχήλ σὰν τρελλή.

— Τὸν βρῆκαν μὲ μιὰ μαχαίριὰ στὴ πλάτη ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς κόμησας Κλάρας Λορεντάνας! ἀπάντησε ἡ γυναικούλα.

— Τῆς Κλάρας Λορεντάνας; ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

— Ἦταν ἡ φιληνάδα τοῦ κυρίου μου!

Ἡ Ραχήλ ἔγινε πελιδνὴ ἀκούοντας τὴν ἀποκάλυψιν αὐτή. Μὰ ἡ γυναικούλα ἐξακολούθησε:

— Καὶ ξέρετε ποῖος τὸν χτύπησε; Ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα, ποὺ ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς τὴν κόμησσαν Λορεντάνα.

Ἡ Ραχήλ χλώμιασε ἀκόμα πλεονέχον, κι' ἀφήνοντας μιὰ ἀδύνατη κραυγή, σωριάσθηκε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά τῆς ἀφισωμένης τῆς Ρόζας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΡΩΤΟ ΣΤΟΝ ΤΑΜΕΣΗ

Μιά ραγδαία βροχή έδερνε τὸ Λονδίνον, ἐκεῖνο τὸ ἀπομε-
σήμερο τοῦ Δεκεμβρίου. Μάταια οἱ καπνοὶ ἑκατοντάδων χιλιά-
δων καπνοδόχων προσπαθοῦσαν νὰ ὑψωθοῦν στὸν ἀέρα, μέσα
σ' αὐτὸ τὸν κατακλυσμό, ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ κάτι δλόμαυρα σύν-
νεφα. Οἱ καπνοὶ διασκορπίζονταν ἀπὸ τὴ βροχή καὶ ξανά-
πεφταν πάνω στὰ σπίτια, κάνοντας τὶς στέγες καὶ τὶς προ-
σόψεις τους ὀλοένα πιὸ μαῦρες, πιὸ ὑγρές, πιὸ βρωμερές.

Κι' ὅμως ἡ κίνηση ἦταν ἐξαιρετικὰ ζωηρὴ στὶς κεντρικὲς
συνοικίες καὶ πρὸ πάντων στὸ Σίτυ, ὅπου κανεὶς δὲν φαινόταν
νὰ νοιάζεται ἂν ἔβρεχε ἢ ὄχι. Καὶ ἡ κίνηση αὐτὴ ἦταν ἐξ ἴσου
μεγάλη καὶ στὶς ὄχθες τοῦ Τάμεση, τὶς σκεπασμένες ἀπὸ κτί-
ρια, ἐργοστάσια καὶ βιομηχανικὰ καταστήματα. Ὁ Τάμεσις
κυλοῦσε σκοτεινὸς κι' ἀπειλητικὸς, γεμᾶτος ἀπὸ ἀπομεινάρια
κάρβουνων, λαδιῶν, σκουπιδιῶν, ποὺ ἡ κολοσσιαία αὐτὴ μη-
τρόπολις, μὲ τὰ τρία ἑκατομμύρια κατοίκων, ρίχνει μέρα-νύ-
χτα στὸν ποταμὸ τῆς. Τὰ σκουρα καὶ γυαλιστερά αὐτὰ νερά
διασχίζονταν ἀπὸ πλοῖα κάθε λογῆς, βαποράκια, βάρκες,
σλέπια φορτωμένα ξύλα καὶ κάρβουνα. Τὰ πιὸ παράξενα
ἀντικείμενα ἐπιπλέανε πάνω στὰ κύματα τοῦ Τάμεση, κύματα
μαῦρα σὰν τὰ κύματα τῆς Στυγός. Καὶ γιὰ νὰ πνιγῇ κανεὶς
ἀκόμη, θᾶνοιθε περισσότερὸ φόβο καὶ ἀηδία, παρὰ σ' οἰονδή-
ποτε ἄλλον ποταμὸ. Ὅστοςο δὲν περνοῦσαν οὔτε μέρα ποὺ νὰ
μὴν ἔπεφταν στὸν Τάμεση ὀχτῶ ἕως δέκα Ἀγγλοὶ. Μερικοί,
ἐννοεῖται, ἔπεφταν ἀπὸ μεθῶσι, χωριστὰ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πῆγαι
ναν ζητώντας θεληματικὰ τὸ θάνατο καὶ τὴν αἰώνια ἀνάπαυση.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ὥρα, δηλαδὴ κατὰ τὶς τέσσερις τ' ἀπό-
γευμα οἱ δυὸ βαρκάρηδες ποὺ φύλαγαν βάρδια πάνω στὴ γέ-
φυρα τοῦ Οὔεστμίνστερ, εἶδαν ἓνα πρᾶγμα μαῦρο νὰ σαλεύη
πίσω ἀπ' τὰ κάγκελλα τοῦ γεφυριοῦ καὶ νὰ πέφτῃ μ' ἓναν ὑπό-
κωφο θόρυβο, μέσα στὸν ποταμὸ. Οἱ βαρκάρηδες τῆς γέφυρας
Οὔεστμίνστερ, μαθημένοι σὲ τέτοιου εἶδους περιστατικά, χωρὶς
νὰ βιαστοῦν διόλου, ἄρχισαν νὰ κωπηλατοῦν πρὸς τὸ μέρος
ὅπου εἶχε πέσει ὁ ἀπελπισμένος. Ὁ κολυμβητὴς ποὺ φύλαγε
πάντα μαζί τους, ρίχτηκε στὸ νερό, καὶ, μὲ μιὰ θαυμάσια ἐπι-
τηδειότητα, ξαναγύρισε μετὰ ἓνα λεπτὸ, σέρνοντας ἓναν ἄν-
θρωπο ποὺ γαντζωνόταν ἐπάνω του μὲ τὸ τρομαγμένο ὕφος
τῶν ἐτοιμοθανάτων, ποὺ δὲν θέλουν νὰ πεθάνουν. Ἦταν ἓνα
νέο, καλοδεμένο παλληκάρι, ἀλλὰ μ' ἓνα πρόσωπο κυριολε-
κτικὰ ρουφηγμένο ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ τὶς στερήσεις. Ἦταν
ντυμένος καθαρά, ἀλλὰ τὰ τριμμένα του ροῦχα φανέρωναν
ἓναν ἐργάτη πεσμέον στὴν κακομοιριά. Ξαπλωμένος στὸ βά-
θος τῆς βάρκας, δὲν ἔδινε πιά κανένα σημεῖο ζωῆς.

Οἱ βαρκάρηδες καὶ ὁ κολυμβητὴς βάλθηκαν νὰ τὸν κά-
μουν νὰ ξανάρθῃ στὶς αἰσθήσεις του, στάζοντάς του, ἀνάμεσα
στὰ σφιγμένα του δόντια, λίγο τζίν ἀπὸ τὸ παγοῦρι τους.
Ἀλλὰ τὸ παλληκάρι ἔμενε πάντα λιπόθυμο. Σὲ μικρὴ ἀπό-
σταση ἀπὸ κεῖ, ὑπῆρχε ἓνας μικρὸς σταθμὸς πρώτων βοηθειῶν.
Ἀλλὰ οἱ βαρκάρηδες τὸν βρῆκαν κλειστό: ἦταν Κυριακὴ, καὶ
ὁ φύλακας θεώρησε προτιμώτερο νὰ πάῃ νὰ λιασθῇ λίγο σὲ
κανένα προάστειο, σὰν γνήσιος Ἑγγλέζος ποὺ ἦταν. Σαστι-
σμένοι, βαρυστημένοι ἀπὸ τὸ μπελᾶ ποὺ τοὺς βρῆκε, παρ'
ὅλο ποὺ ἀμείβονταν ἀρκετὰ καλὰ γιὰ κάθε αὐτόχειρα ποὺ θά-
ῃσων, διέσχισαν τὴν γέφυρα τοῦ Οὔεστμίνστερ καὶ μετέφε-
ραν ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μεριὰ τοῦ ποταμοῦ τὸν λιποθυμισμένο.
Ἀμέσως μαζεύθηκε ἓνας σωρὸς ἀπὸ κόσμον στὴν ἀρχὴ τῆς
ὥραίας ὁδοῦ Οὔεστμίνστερ, μπροστὰ ἀκριβῶς στὸ μέγαρο
τῆς Βουλῆς, καὶ μιὰ φωνὴ ἐκάλεσε:

— Ἕνα γιατρό! Ἕναν γιατρό!

Φαίνεται, ὅμως, πὼς δὲν ὑπῆρχε κανένας γιατρός ἀνάμεσα

στο πλήθος, γιατί κανένας δέν παρουσιαζόταν. Στο μεταξύ, ο άνθρωπος κοιτόταν κατάχαμα, πάντα λιπόθυμος, ώχρος, μουσκεμένος. Σε λίγο ή ίδια φωνή ξανακάλεσε:

— Έναν γιατρό! Έναν γιατρό!

Ένα άμαξάκι πολύ κομψό, κατάμαυρο με γαλάζιες διακοσμήσεις, μ' άσημένια χαλινάρια και συρόμενο από ένα όμορφο ούγγαρέζικο άλογο, σταμάτησε ξαφνικά. Ο κύριος που το ώδηγούσε, κατέβηκε, μέσα στη βροχή.

— Νά ο γιατρός, είπε μιά φωνή λεπτή και διαπεραστική.

Το πλήθος άνοιξε άμέσως δρόμο στον άνθρωπο της έπιστήμης. Ήταν ένα άτομο μικρόσωμο και κακοφτιασμένο. Κάτω από την πολύτιμη γούνα, που σκέπαζε τον γιακά του πανωφοριού του, διακρινόταν μιά πολύ προτεταμένη καμπούρα. Το πρόσωπό του ήταν κι' αυτό σκελετωδες, χλωμό, με κάτι γενάκια άκαθορίστου χρώματος στα ρουφηγμένα του μάγουλα και κάτω από τὰ χείλη. Έκείνο που έκανε στον άνθρωπο αυτό την μεγαλύτερη έντύπωση ήταν το βλέμμα του: ένα βλέμμα λαμπερών ματιών, διάφανο σαν το πράσινο κρύσταλλο. Ένα βλέμμα διαπεραστικό και φειδίσιο, που λές και μπορούσε να ξεδιαλύνει το μυστήριο και της πιο άβυσσαλέας ψυχής. Πλησίασε τον αυτόχειρα και τον κύτταξε χωρίς καν να σκύψει. Ύστερα ρώτησε τους βαρκάρηδες:

— Πνιγμένος;

— Ναί.

— Πρίν πόση ώρα;

— Πρίν μισή ώρα.

— Τι του κάματε;

— Του δώσαμε μόνο λίγο τζίν.

Τότε, με την μεγαλύτερη άταραξία, χωρίς ούτε τὰ γάντια του να βγάλει, ούτε την γούνα του να ξεκουμπώσει, ο άγνωστος έσκυψε πάνω από τον πνιγμένο και τον κύτταξε για πολλή ώρα. Δέν διακρινόταν ή παραμικρή έκφραση στην όψη του περιέργου εκείνου γιατρού. Το πλήθος τον έβλεπε έκπληκτο, γιατί νόμιζε όλος ο κόσμος πως κάθε λεπτό που περνούσε,

Ο Μάρκος Χέννερ, πριν δρασκελίσουν το κατώφλι της πόρτας έγύρισε προς την νέα και κυττάζοντάς την με μιά έκφραση τρομερού μίσους, είπε:

— Ραχήλι Θυμήσου τὰ λόγια μου: άλλοίμονο στο Λανιέρι Λαμπερτίνο, που τόλμησε να κλέψει την αγάπη σου.

χειροτέρευε τὴν κατάσταση τοῦ δυστυχισμένου ποὺ κοιτόταν ἐκεῖ καταγῆς. Ἀλλὰ ἡ γενικὴ κατάπληξη μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο ὅταν ὁ γιατρός ἐβγαλε σιγὰ-σιγὰ τὰ γάντια του καὶ ἄφησε νὰ φανοῦν τὰ χέρια του, δυὸ χέρια μακρυά, λεπτὰ καὶ κατάλευκα, δυὸ χέρια ποὺ προκαλοῦσαν τὸν τρόμο, σὰν τὰ πράσινα κρυστάλλινα μάτια του.

— Ἀνασηκώστε τον, διέταξε τοὺς δυὸ βαρκάρηδες.

Οἱ δυὸ ἄντρες ἔπιασαν τὸν αὐτόχειρα καὶ τὸν ἔσυραν πρὸς τὰ ἄπάνω, ὑποβαστάζοντάς τον ἀπὸ τὶς μασχάλες. Τότε ὁ καμπούρης γιατρός μὲ τὰ πράσινα μάτια ἀκούμπησε καὶ τὰ δυὸ χέρια του στὰ μηνίγγια τοῦ λιποθυμισμένου κι' ἔσκυψε ἑλαφρὰ ἀπὸ πάνω του, κυττώντας τον μὲ ἐπιμονή. Ὁ πνιγμένος δὲν κουνήθηκε, ἓνα ἑλαφρὸ ὅμως ἐρύθημα ἄρχισε νὰ βάφῃ τὰ μάγουλά του, ἐνῶ τὸ σῶμα του βάραινε ἀκόμη πιὸ πολὺ στὰ χέρια τῶν βαρκάρηδων.

Ὁ γιατρός τραβήχτηκε μιὰ στιγμή ἀπότομα ἀπὸ τὸν πνιγμένο, ἀποσύροντας τὰ χέρια ἀπὸ τὰ μηνίγγια του. Ἐβλεπε κανεὶς τὰ χεῖλη τοῦ καμπούρη νὰ σαλεύουν, σὰν νὰ ἔτρεμαν ἢ νὰ μιλοῦσαν πολὺ σιγὰ. Ἐσκυψε ξανά πάνω ἀπὸ τὸν λιποθυμισμένο καὶ ξανακούμπησε τὰ χέρια στὰ μηνίγγια του, μιλώντας του αὐτὴ τὴν φορά, πολὺ κοντὰ στὸ πρόσωπο, καὶ πολὺ δυνατὰ.

Τότε, συνέβη κάτι ἐξαιρετικὰ περίεργο: Τὸ λιπόθυμο παλληκάρι ἄρχισε νὰ κουνᾷ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια. Ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι κι' ἀνοίγοντας τὰ μάτια, τὰ περιέφερε ὀλόγυρα, μ' ἓναν τρόπο ζωηρότατο.

— Πῶς νοιώθετε τὸν ἑαυτὸ σας; ρώτησε ὁ γιατρός ἀγγλικά.

— Καλὰ, μουρμούρισε αὐτὸς κυττάζοντάς τον.

Ὁ γιατρός τράβηξε τὰ χέρια του ἀπ' τὰ μηνίγγια τοῦ παλληκαριοῦ. Τοῦ κρατοῦσε μόνο τὸ ἓνα χέρι ἀνάμεσα στὰ δικά του καὶ τοῦ τὸ χεῖδεε ἑλαφρά. Τὸ πλῆθος κατάπληκτο, παρ' ὅλο τὸ ἀγγλικὸ φλέγμα του, συνωστιζόνταν ὀλοένα καὶ περισσότερο γύρω ἀπὸ τὸν ἐργάτη καὶ τὸν γιατρό.

— Γιατί τὸ κάματε αὐτό; τὸν ρώτησε ὁ γιατρός, ἐξακολουθώντας νὰ τοῦ χαϊδεύῃ τὸ χέρι.

— Γιατί ἤμουν φτωχός, εἶπε ὁ ἐργάτης, χαμηλόφωνα καὶ σὰν νὰ παραμιλοῦσε.

— Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλέψετε;

— Εἶναι τώρα δυὸ μῆνες ποὺ μένω ἄεργος.

— Καὶ τί δουλειὰ κάνετε;

— Εἶμαι τυπογράφος.

— Εἶσθε Ἀγγλος;

— Ὁχι Αὐστριακὸς ἀπὸ τὴ Γαλλικία.

— Καθολικός;

— Ὁχι.

— Διαμαρτυρόμενος;

— Ὁχι.

— Λουθηρανός;

— Ὁχι.

Ἐπακολούθησε μιὰ μικρὴ σιωπή. Τὸ πλῆθος ἀραιότερο κάπως τώρα, ἔβλεπε μὲ οἶκτο τὸν ἐργάτη ποὺ θέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ὁ γιατρός ἔσκυψε στ' αὐτὸ τοῦ αὐτόχειρος καὶ σὰν νὰ τὸν ἐρώτησε κάτι. Ὁ νέος ἀνατινάχθηκε, ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια καὶ ἀπάντησε διστακτικά:

— Ναί.

Ὁ γιατρός ξανάκαμε μιὰ κίνηση μὲ τὰ χεῖλη του. Ἐπειτα εἶπε:

— Εἶσαι τώρα καλλίτερα;

— Λίγο...

— Δοκιμάστε νὰ σηκωθῆτε ὀρθίος.

— Δὲν μπορῶ.

— Δοκιμάστε! ἐπέμεινε ὁ γιατρός μὲ αὐστηρότητα.

— Μὲ πονοῦν τὰ κόκκαλά μου. Θὰ μοῦχῃ σπάσει ἄσφαλῶς κάτι, εἶπε ὁ αὐτόχειρ παραπονεμένα.

— Δὲν ἔχεις τίποτα. Ἀλλὰ κι' ἂν ἔχῃς πάθει ἔστω κάτι, σὲ διατάζω νὰ περπατήσῃς! ἐπανάλαβε ὁ γιατρός σ' ἓναν τόνο ἐπιτακτικόν.

Ὁ δυστυχησμένος, δίστασε λίγο, ὕστερα ὅμως μὲ μιὰν ἐντατική προσπάθεια κατάφερε καὶ σηκώθηκε. Ἀναγκάσθηκαν νὰ τὸν συγκρατήσουν. Ὁ γιατρὸς τοῦ ξανάπιασε τὸ χέρι, κυττώντας τὸν γιὰ λίγο κατάματα καὶ τὸν διέταξε:

— Περπατήστε, περπατήστε!

Πράγματι, ὁ ἄνθρωπος περπάτησε. Στὸ μεταξύ τὸ πλῆθος εἶχε διασκορπισθῇ, κατάπληκτο γιὰ τὸν γιατρὸ αὐτόν, ποῦ θεράπευε τὸν κόσμον χωρὶς κανένα φάρμακο καὶ ποῦ ἔκανε τοὺς λιποθυμισμένους νὰ περπατοῦν μ' ἓνα μόνο του λόγο. Ὁ νέος ἐξακολουθοῦσε νὰ περπατᾷ μηχανικά, σὰν ἀποκοιμισμένος.

— Ἀκοῦστε, εἶπε ὁ γιατρὸς φωνάζοντάς τον. Δὲν ἔχετε οὔτε λεφτά, οὔτε σπίτι;

— Ὁχι. Τίποτα.

— Νά, πάρε λεφτά, εἶπε ὁ γιατρὸς ξεκουμπώνοντας τὴν γούνα του καὶ βγάζοντας ἓνα χαρτονόμισμα ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του. Πῶς σὰς λένε;

— Ἀγγελο Χέννερ.

— Πῶς εἶπατε;

— Μὲ λένε Ἀγγελο Χέννερ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! φώναξε ὁ γιατρὸς χλωμιάζοντας.

— Κι' ὅμως ἔτσι εἶναι, μουρμούρισε ὁ φτωχὸς ἐργάτης μὲ τὴν μονότονη φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου ποῦ κοιμᾶται καὶ ὀνειρεύεται.

— Χέννερ, Χέννερ;

— Μάλιστα: Χέννερ.

— Καὶ ποῦ κάθεσθε;

— Στὴν ὁδὸ Μπαξλεῦ, ἀριθμὸς 19. Ἀλλὰ θάρθω νὰ σὰς βρῶ, ἂν, ἐννοεῖται, μοῦ τὸ ἐπιτρέπετε.

— Ὁχι, ὅχι. Θάρθω ἐγὼ νὰ σὰς βρῶ. Ἀντίο.

— Εὐχαριστῶ, κύριε.

— Δὲν πιστεύω νὰ μὴν εἴσθε ἐκεῖ;

— Ὁχι κύριε.

— Τότε νὰ μὲ περιμένετε. Θάρθω σίγουρα, συνεπλήρωσε ὁ γιατρὸς ζωηρά.

Προτοῦ φύγῃ, ἔδωσε μερικά λεφτά στοὺς δυὸ βαρκάρηδες, ποῦ, τώρα, εἶχαν μείνει πιά οἱ μόνοι θεαταὶ αὐτῆς τῆς σκηνῆς. Ὡστόσο, πρὶν ξανανέβῃ στὸ ἀμαξάκι του, ὁ γιατρὸς ξανάπιασε τὰ δυὸ χέρια τοῦ ἐργάτη, τὰ κράτησε λίγο ἀνάμεσα στὰ δικά του, μιλώντας χαμηλόφωνα, κι' ἔπειτα κύτταξε στὰ μάτια τὸν νεαρὸ Ἀγγελο Χέννερ. Ὁ τελευταῖος αὐτός, ἀναταράχθηκε ξανά, καὶ χωρὶς νὰ πῇ λέξη, χωρὶς νὰ χαιρετήσῃ, ἔφυγε, περπατώντας σὰν ἓνα αὐτόματο.

Ὁ γιατρὸς ξανανέβηκε στὸ ἀμαξάκι του καὶ τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι του. Μόλις ἀπομακρύνθηκε λίγο ξαναβρῆκε τὸν ἑαυτοῦ του.

— Ἐγὼ τὸν ἔσωσα! Ἐγὼ τὸν ἔσωσα, εἶπε φωναχτά, σὰν ἓνας ἄνθρωπος ποῦ ἔχει παραλήρημα.

Ἐφερε μιὰ-δυὸ φορές τὸ χέρι στὸ μέτωπο, σὰν γιὰ νὰ διώξῃ τίς κακὲς σκέψεις ποῦ τὸν στενοχωροῦσαν. Ἀλλὰ ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα, τόσο τὸ πρόσωπό του παραμορφώνονταν, ξαναφέροντας στὸ μυαλό του τὴν περίεργη περιπέτεια ποῦ τοῦ ἔτυχε.

— Αὐτός; Εἶν' αὐτὸς λοιπόν! Κακομοιριασμένος, ἄεργος, πεινασμένος, φερμένος στὴν ἀνάγκη ν' αὐτοκτονήσῃ!...

Κι' ἓνα ἐλαφρὸ πέπλο δακρύων, λὲς κι' ἐκατέβηκε στὰ πρᾶσινα καὶ ὑελώδη του μάτια. Ὁ Μάρκος Χέννερ ἔκλαιγε.

Μόλις τὸ ἀμαξάκι τοῦ Μάρκου Χέννερ ἔφτασε μπροστὰ στὸ ὑπέροχο μέγαρο ὅπου κατοικοῦσε, σὲ μιὰ συνοικία πλούσια κι' ἀριστοκρατική, τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ ξαναπῆρε τὴν συνηθισμένη του ἡρεμία.

Χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή πῆγε στὸ γραφεῖο του, πλησίασε στὸν τοῖχο καὶ πίεσε ἓνα κουμπί.

Μιὰ πόρτα κρυφῇ, ἐντελῶς ἀδιόρατη, ἄνοιξε μέσα στὸν τοῖχο. Ἐνας ἄνδρας μὲ φράκο καὶ ἄσπρη γραβάτα, ἓνας τύπος μεταξύ συμβολαιογράφου καὶ γκαρσωνιοῦ, ἐμφανίσθηκε μονομιᾶς. Ἦταν ἀδύνατος, λεπτοκαμωμένος, ψηλοῦ ἀναστήματος: δυὸ φαβορίτες ὀδόλευκες, συμμετρικὰ κομμένες, τοῦ πλαισίωναν τὸ πρόσωπο. Τὰ μικρὰ γαλανὰ μάτια του εἶχαν

μιά μεγάλη ζωηρότητα. Προχώρησε και στάθηκε ὀρθιος στη μέση τοῦ δωματίου, ἄφωνος, περιμένοντας τὸν Μάρκου Χέννερ νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγο.

Ὁ γιατρός ἦταν καθισμένος στὴ συνηθισμένη του θέση καὶ συλλογιζόταν.

— Λιούις, ἔχομε τίποτε νεώτερο; εἶπε τέλος ὁ Μάρκου.
Τί γίνεται ἡ Μαρία;

Ὁ Λιούις ἀνοίξε τὰ χέρια κάνοντας μιὰν ἀόριστη κίνηση.

— Πάντα μὲ τὴν ἴδια διάθεση;

— Πάντα.

— Δὲν δέχεται;

— Κι' οὔτε φαίνεται θὰ δεχθῇ ποτέ. Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ καλλίτερα... εἶπε ὁ Λιούις μὲ κάποιαν ἔμφαση.

— Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ, εἶπε ὁ Χέννερ σιγανά.

— Ξέρετε πὼς ἀποπειράθηκε ν' αὐτοκτονήσῃ;

— Τὸ ξέρω. Τί ἔκανε ὄλο τὸ πρωῒ;

— Προσευχόταν... Ὁρες ὀλόκληρες.

— Αὐτὸ εἶναι ἀναπόφευκτο! Καὶ ἔπειτα;

— Ἐγραψε.

— Στὸ «Ἡμερολόγιό» της;

— Ναί... Ὑπὸ τύπον ἐπιστολῶν, καθὼς ξέρετε.

— Ἀπευθυνόμενες στὸ ἴδιο πρόσωπο;

— Στὸ ἴδιο.

— Εἶναι τρομερό! φώναξε ὁ Μάρκου Χέννερ... Καὶ τί τὰ κάνει αὐτὰ τὰ γράμματα; ἐπανελάβε, στηρίζοντας τὸ μέτωπο πάνω στὸ ἓνα τοῦ χέρι καὶ σὰν ἀπευθύνοντας αὐτὴ τὴν ἐρώτηση στὸν ἑαυτό του.

Ὁ Λιούις ἔκανε μιὰν ἀόριστη κίνηση ἀνοίγοντας τὰ χέρια.

— Πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν βρίσκονται πουθενά; πρόσθεσε ἀναστενάζοντας ὁ καμπούρης γιατρός.

— Ἄν ἡ Ἐξοχότης σας ἤθελε...

— Ἐγώ, ἐγώ;

— Ἡ Ἐξοχότης σας εἶναι ἱκανὴ γιὰ ὅλα, εἶπε μὲ ταπεινὴ φωνὴ ὁ ὑπηρέτης, ποὺ κείνη τὴ στιγμή ἐκτελοῦσε χρέη ἐμπιστοῦ.

Ὁ καμπούρης κούνησε τὸ κεφάλι, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα ἐπανελάβε:

— Πρέπει νὰ βρεθοῦν αὐτὰ τὰ γράμματα...

Ὁ Λιούις ἐσώπαινε.

— Εἶσαι σίγουρος, Λιούις, πὼς δὲν τὰ στέλνει στὸ ταχυδρομεῖο;

— Μὰ πὼς θὰ μποροῦσε νὰ κάμῃ τέτοιο πράγμα; Πότε σεῖς, πότε ἐγώ, πότε ἡ Ἰουστίνη, εἴμαστε διαρκῶς κοντά της.

— Μήπως ἔχει δωροδοκήσει κανέναν;

— Θὰ φροντίσω νὰ μάθω. Ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύω. Ὅλοι ἐδῶ μέσα σὰς εἶναι τυφλὰ ἀφοσιωμένοι.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαποῦν!

— Σὰς φοβοῦνται καὶ σὰς σέβονται.

— Καλά, μὰ κανέναν δὲν μ' ἀγαπᾷ! ἐπανελάβε μὲ πικρία ὁ Μάρκου Χέννερ.

— Ἀμφιβάλλετε, Ἐξοχώτατε, γιὰ τὴ δική μου ἀφοσίωση; διαμαρτυρήθηκε ὁ ὑπηρέτης.

— Ἡ ἀφοσίωση εἶναι ἓνα αἶσθημα διαφορετικὸ ἀπ' τὴν ἀγάπη, Λιούις, εἶπε ὁ γιατρός. Ἡθελα νάξεραι, δὲν ἔχω κι' ἐγὼ καρδιά!

Ἐνας δάκρυος πέπλος θόλωσε τὸ κρύσταλλο τῶν πράσινων ματιῶν του. Ἀλλὰ συνήλθε ἀμέσως καὶ εἶπε στὸν Λιούις:

— Ξέρεις κανέναν ἐμπιστο ἄνθρωπο γιὰ μιὰ λεπτὴ ἀποστολή;

— Ναί... ξέρω κάποιον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φροντίσω νὰ τὸν βρῶ.

— Δὲν ξέρεις ποῦ βρίσκεται;

— Ὅχι: ἔχω ὅμως ὑπ' ὄψει μου ποῦ νὰ τὸν ζητήσω.

— Βρές τον ἀμέσως.

— Καὶ ἔπειτα;

— Νὰ μοῦ τὸν φέρῃς.

— Μπορῶ νὰ μάθω τί θὰ τοῦ ἀναθέσετε;

— Θὰ τὸν στείλω στὴν Ἰταλία.

— Μπᾶ!

— Πρέπει νὰ πάῃ νὰ ψάξῃ ὅλα τὰ μοναστήρια, γιὰ ν' ἀνα-

καλύψη τὰ ἴχνη τῆς Ραχήλ Καμπίμπ. Κι' ἀκόμα πρέπει νὰ μάθουμε τί γίνεται ἡ κόμησσα Κλάρα Λορεντάνα.

— Καὶ τί ἄλλο διατάσσετε ;

Ὁ Μάρκος Χέννερ δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Σκέφτηκε λίγο κι' ὕστερα πρόσθεσε μὲ φωνὴ ἡρεμὴ καὶ σταθερή.

— Νὰ εἴσθε ἔτοιμος γιὰ νὰ φύγωμε μόλις παραστῇ ἀνάγκη.

— Νὰ φύγωμε ;

— Ναί.

— Καὶ ἡ κυρία ;

— Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ συμμορφωθῇ.

— Ἡ Ἐξοχότης σας ξέρεي βέβαια τὸν τρόπο νὰ τὴν πείσῃ, ἀλλὰ ἡ κυρία θὰ στενοχωρηθῇ.

— Δὲν ἔχει σημασία αὐτό !

— Θυμάστε πόσο ἔκλαψε ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴν Ἰταλία ;

— Ἀς ξανακλάψῃ ! Οἱ γυναῖκες εἶναι καμωμένες γιὰ νὰ κλαῖνε, — καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Χέννερ γινόταν ὀλοένα σκληρότερη.

— Δυστυχισμένη γυναῖκα ! εἶπε ὁ Λιούις σχεδὸν ἄθελά του.

— Τὴν λυπᾶσαι ; Τὴν λυπᾶσαι ; φώναξε ὁ Μάρκος Χέννερ καὶ πετάχτηκε ἀπάνω μὴ κατορθώνοντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν θυμὸ του.

Ὁ Λιούις σῶπασε κι' ἔχαμήλωσε τὰ μάτια.

— Ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ ; οὕρλιασε σὰν θηρίο ὁ Χέννερ.

— Ἀς μὲ συγχωρήσῃ ἡ Ἐξοχότης σας, μουρμούρισε ὁ ὑπηρέτης.

— Ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ ! ἐπανελάβε αὐτός.

— Κανεῖς δὲν ἀγαπᾷ αὐτὴ τὴν δυστυχισμένη γυναῖκα, μουρμούρισε ὁ Λιούις.

— Φύγε ! διέταξε ὁ γιατρός.

Ὁ ὑπηρέτης βγῆκε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτ' ἄλλο.

Σὰν ἔμεινε μόνος ὁ γιατρός τράβηξε ἀπὸ ἓνα μυστικὸ συρτάρι ἓνα λεπτὸ φύλλο κίτρινου χαρτιοῦ μαζί μ' ἓνα πινέλλο κι' ἓνα μπουκαλάκι μισογεμᾶτο ἀπὸ ἓνα κόκκινο ὑγρό. Ἐπειτα σιγὰ-σιγὰ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τῆς σελίδος καὶ προχωρώντας ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τ' ἀριστερά, ἔπιασε νὰ γράφῃ

ἢ μᾶλλον νὰ ζωγραφίσῃ, μὲ τὸ πινέλλο κάτι μεγάλα γράμματα ἐπάνω στὸ χαρτί. Ὅλη ἡ προσοχή του ἦταν συγκεντρωμένη στὸ ἔργο του, μὲ τὰ πράσινα μάτια του καρφωμένα στὸ χαρτί καὶ στὰ γράμματα ποὺ σχεδίαζε. Κάθε τόσο βουτοῦσε τὸ πινέλλο του στὸ ὑγρὸ, ποὺ λὲς κι' ἦταν αἷμα. Ἐνῶ ἔγραφε ἔτσι κτύπησε ἡ πόρτα τοῦ γραφείου.

— Ἐμπρός ! εἶπε ὁ Μάρκος Χέννερ δίχως νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ χαρτί ποὺ ἔγραφε.

— Ἐνας λακές, μὲ μεγάλη λιβρέα μπῆκε.

— Τί θέλεις, Τζῶν ;

— Ἐχει κόσμος ἔξω, Ἐξοχώτατε. Περιμένουν τόσες ὥρες.

— Δὲν ἔχω διάθεση νὰ ἰδῶ κανέναν σήμερα.

— Καὶ ὅμως ἡ Ἐξοχότης σας ἔδωσε τόσα ραντεβού γιὰ σήμερα.

— Τὸ ξέρω. Διῶξε τους ὅλους.

— Ἐξοχώτατε...

— Τί τρέχει ; Δὲν θέλω ἀντίρρηση !

— Ἐξοχώτατε, εἶναι κι' αὐτὴ ἡ δυστυχισμένη κυρία... ἡ μίστρες Τζαῖκσον, ἐκείνη ἡ νέα γυναῖκα, ἡ τόσο ὀμορφὴ ἡ τόσο ἄρρωστη...

— Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ καλὰ ! εἶπε ὁ Χέννερ ξανασκύβοντας στὰ χαρτιά του.

— Τὸ λέτε σεῖς αὐτό, Ἐξοχώτατε ;

— Δὲν μπορῶ οὔτ' ἐγὼ νὰ τὴν κάμω καλὰ.

— Ἐσεῖς ποῦ εἴσθε ἱκανὸς γιὰ ὅλα ;

— Ἡ φθίση εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τίς δυνάμεις μου.

— Μὰ ἐσεῖς δὲν εἴσθε σὰν τοὺς ἄλλους γιατροὺς, εἶπε ὁ Τζῶν παρατηρώντας τὸν κύριό του μὲ θαυμασμό.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, εἶπε ὁ Χέννερ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ κάμω καλὰ τὴν μίστερ Τζαῖκσον.

— Τὴν ἁμοίρῃ !

— Μὰ ἐνδιαφέρεσαι τόσο πολὺ γι' αὐτήν ;

— Εἶναι ἐξαδέλφη μου, Ἐξοχώτατε.

— Μήπως τὴν ἀγαπᾷς ;

— "Οχι, Ἐξοχώτατε. Τὴν ἀγαπῶ, ὅμως, σὰν ἀδελφή μου. Δεχθῆτε τὴν, σὰς ἱκετεύω!

— Μὰ τί νὰ τῆς κάμω; Τί νὰ τῆς κάμω;

— Ἐχει τόση πεποίθηση σὲ σὰς!... Πιστεύει πὼς ἐσεῖς μόνο μπορεῖτε νὰ τὴν κάμετε νὰ ἀνθέξῃ στὴν ἀρρώστεια τῆς... Πιστέψτε με, θὰ κάμετε μιὰ εὐεργεσία.

— Θέλεις νὰ τὴν γελάσω;

— Λυπηθῆτε τὴν, Ἐξοχώτατε.

— Καλά, ἀφοῦ ἐπιμένῃς, πὲς τῆς νάρθῃ μέσα.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;

— Διῶξε τοὺς ὅλους!

— Καὶ τὸ λόρδο Χίσμουρ;

— Ναί.

— Καὶ τὴν λαίδη Κλάρενς Μπλάγκουντ;

— Κι' αὐτήν. Ἄφησε νάρθῃ μόνο τὴν μίστρες Τζαϊκσον, ἀφοῦ εἶναι προστατευομένη σου.

— Ζητήστε μου καὶ τὴν ζωὴ μου, Ἐξοχώτατε! Θὰ σὰς τὴν δώσω!

— Θὰ σοῦ τὴν ζητήσω ἴσως μιὰ μέρα, κρύψε τὴν ὄρεξή σου, εἶπε ὁ Χέννερ, ξανασκύβοντας ἐπάνω στὰ χαρτιά του.

Δὲν εἶχε ἀποτελειώσει ἀκόμη τὸ γράψιμό του, γιατί, ὅταν τοῦ ξαναχτύπησαν τὴν πόρτα, φώναξε «ἐμπρός» χωρὶς νὰ σηκώσει τὸ κεφάλι. Ὁ Τζὼν ξαναφάνηκε, ὀδηγώντας μιὰ νέα γυναῖκα, ντυμένη πολὺ ἀπλᾶ.

Ἡ μίστρες Τζαϊκσον μόλις μπήκε, πήγε καὶ κάθησε μ' ἕνα ὄφος κουρασμένο. Ἦταν κατάχλωμη. Εἶχε ἕνα χρῶμα ὠχρό, λεπτό, διάφανο, καὶ κάτι μικρὲς γαλάζιες φλέβες διαγράφονταν ὀρίστα στὰ μάγουλα, τὸν λαιμό, ἀκόμα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ στόμα τῆς. Λὲς κι' εἶχαν βάλει ἕνα κερί πίσω ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς κι' αὐτὴ εἶχε γίνῃ διαφανής. Ἦταν πολὺ ἀδύνατη, μὲ κάτι μεγάλα γαλάζια μάτια, γεμᾶτα ἀθωότητα καὶ χεῖλη ὠχρορόδινα. Ἦταν ὥραία μ' ἕνα ὄφος πρᾶο καὶ ἀρρωστημένο. Ἦταν ντυμένη πολὺ ἀπλᾶ, ἀλλὰ κομψά. Εἶχε τὰ γαντοφορεμένα χέρια τῆς σταυρωμένα πάνω στὰ γόνατά τῆς. Ὁ

Τζὼν, ποὺ τὴν ὠδήγησε σιωπηλός, ἔφυγε φέρνοντας τὸ ἕνα τοῦ δάχτυλο στὰ χεῖλη γιὰ νὰ τῆς συστήσῃ νὰ μὴ μιλήσῃ μέχρις ὅτου ὁ Μάρκος Χέννερ τελειῶνι τὸ γράψιμό του. Ἔτσι κι' ἐκείνη περίμενε ὑπομονητικά. Ὁ γιατρός ἔγραψε ἀκόμη μερικὲς ἀράδες ἀπὸ τὰ παράξενα ἐκεῖνα κόκκινα γράμματα του, περίμενε λίγο νὰ στεγνώσουν καὶ ξανάκρυψε τὸ χαρτί μέσα σὲ μιὰ μεγάλη δερμάτινη σάκκα, ποὺ τὴν ἐκλείδωσε ἀμέσως. Τέλος, σήκωσε τὸ κεφάλι του:

— Λοιπόν, μίστρες Τζαϊκσον; εἶπε μ' ἐνθαρρυντικὸ τόνο.

— Κύριε Χέννερ... ἄρχισε ἡ νέα γυναῖκα μὲ μιὰν ἀδύνατη καὶ βραχνιασμένη φωνή, ὅπου διακρινόταν καλὰ ἡ σφραγίδα τῆς φθίσεως.

— Δὲν εἴσθε κάπως καλλίτερα;

— Καθόλου.

— Ἐχετε τίποτε ἄλλες ἐκδηλώσεις;

— Καμμιὰ. Ἀλλὰ εἶμαι ἄρρωστη, γιατρέ, πολὺ ἄρρωστη.

— Μὴν ἀνησυχῆτε. Θὰ γυρίσετε στὸ καλλίτερο.

— Γιατρέ, θὰ πεθάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἀρρώστεια, ἂν δὲν μὲ βοηθήσετε σεῖς, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα, προσπαθώντας νὰ δώσῃ λίγη δύναμη στὴν ἀσθενικὴ φωνή τῆς.

— Οὔτε θὰ πεθάνετε, ἀλλὰ οὔτε κι' ἐγὼ θὰ μπορέσω νὰ σὰς κάμω τίποτε, ψιθύρισε ὁ Μάρκος Χέννερ, κυττώντας τὴν κατάματα, γιὰ νὰ τὴν καθησυχάσῃ θαρρεῖς.

Τώρα, ὁ ἐξωτικὸς καμπούρης γιατρός ἐπίασε τὰ δυὸ χέρια τῆς μίστρες Ἐλίζας Τζαϊκσον κι' ἄρχισε νὰ τὰ πιέζῃ μὲ τὰ δάχτυλά του, χαϊδεύοντάς τα συγχρόνως ἐλαφρὰ καὶ ἀργά.

Ἡ νέα γυναῖκα ἐκλείνει λιγάκι τὰ μάτια, λὲς κι' ἀποκοιμώταν, ἀλλὰ τ' ἀνοίγει πάλι ἀμέσως.

— Πὼς εἴσθε τώρα, τῆς ψιθύρισε στ' αὐτὴ ὁ καμπούρης γιατρός, χαϊδεύοντας μὲ τὴν ἀναπνοή του τὸ πρόσωπό τῆς.

— Καλλίτερα, ἔκαμε ἐκείνη μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια.

— Πιστεύετε πὼς γιатреуθήκατε, συνέχισε ὁ Μάρκος Χέννερ, μιλώντας τῆς κοντὰ στὸ πρόσωπο μὲ μιὰ φωνὴ χαμηλὴ ἀλλὰ ἐπιτακτικὴ.

Μιά παράξενη έκφραση αντιθέσεως έκδηλώθηκε στο πρόσωπο της μίστρες Τζαϊκσον. Λές και ή μισή της ύπαρξη συμφωνούσε με ό,τι έλεγε ο γιατρός και ή άλλη μισή διαφωνούσε. Δέν έδωσε καμμιάν απόκριση. Ένας βαθύς πόνος συνετάραζε, θαρρείς, τὸ κορμί και τὸ πρόσωπό της.

Τότε ο γιατρός κάθισε απέναντί της, έστήριξε τὰ γόνατά του επάνω στα γόνατα της μισοκοιμισμένης, κάρφωσε τὸ πρᾶσινο βλέμμα του επάνω της, κι' άρχισε νὰ της άνεβοκατεβάζη τὰ χέρια φέρνοντάς τα αλληλοδιαδόχως στη μέση και στα μηνίγγια.

Σιγά-σιγά ή έκφραση της άνησυχίας, πού βασίλευε στην φυσιογνωμία της Έλίζας Τζαϊκσον, εξαφανίσθηκε : έκλεισε τὰ μάτια και μιὰ γαλήνη απλώθηκε στα χαρακτηριστικά του προσώπου της. Τότε, ο Μάρκους Χέννερ απομακρύνθηκε λίγο από κοντά της κι' άρχισε νὰ την περιεργάζεται με θαυμασμό.

Ύστερα, μη μπορώντας νὰ συγκρατηθῇ περισσότερο, έσκυψε ξανά πάνω από την Έλίζα Τζαϊκσον και της απόθεσε ένα μακρόσυρτο φιλι στα χείλη. Δέν είχε σχεδόν προφτάσει νὰ τραβηχτῇ πίσω έπειτα απ' τὸ φίλημα εκείνο, με τὰ μάτια φλογισμένα απ' τὸν πόθο, όταν χτύπησε κάποιος τὴν πόρτα.

— Ποιὸς εἶναι ; εἶπε ο γιατρός με παραγμένη φωνή.

— Εγώ, ο Τζών.

— Μπορεῖς νὰ μπῆς ελεύθερα.

Ο ύπνρέτης μπῆκε και εἶδε άμέσως τὴν άποκοιμισμένη γυναῖκα σὲ μιὰ στάση άδρανῆ και άτονη, πού τὴν έκανε πιὸ δμορφη, πιὸ γοητευτική.

— Τὴν θεραπεύετε, δέν εἶν' έτσι, Έξοχώτατε; ρώτησε ο λακές.

— Τούλάχιστον, θὰ πιστέψῃ πὼς έγινε καλά, ψιθύρισε ο Μάρκους Χέννερ.

Και πλησιάζοντας τὴν ύπνωτισμένη, της ξανάπιασε τὰ χέρια. Φαινόταν πολὺ ήρεμος τώρα. Άλλὰ τὰ πράσινα μάτια του έβγαζαν, από καιρὸ σὲ καιρό, κάτι άστραπές πού έσβυναν πρὶν προφτάσουν καλά-καλά νὰ έκδηλωθοῦν.

— Έλίζα Τζαϊκσον !

— Γιατρέ !

— Μ' άκοῦτε ;

— Ναί,

— Μὲ καταλαβαίνετε ;

— Μάλιστα.

— Θὰ υπακούσετε σ' ό,τι σᾶς πῶ ;

— Ναί.

— Θὰ κοιμηθῆτε έδῶ ἐπὶ ένα τέταρτο της ώρας.

— Καλά.

— Όταν θὰ ξυπνήσετε δέν θᾶμαι πιά έγώ έδῶ. Θὰ φύγετε, πιστεύοντας πὼς δέν έχετε πιά τίποτε.

— Καλά.

— Άν, κατά τὸ διάστημα τῶν δυὸ αὐτῶν ήμερῶν, πού θὰ κρατήσῃ ή υπακοή σας, σᾶς έρθῃ στο νοῦ πὼς εἴσθε άρρωστη, θὰ διώξετε άμέσως αὐτὴ τὴ σκέψη.

— Μάλιστα.

— Θὰ πῆτε στὸν άντρα σας και σ' όλο τὸν κόσμο πὼς εἴσθε καλά.

— Ναί.

— Θὰ ξαναρθῆτε έδῶ μετὰ δυὸ μέρες.

— Καλά.

Όλες οἱ άπαντήσεις είχαν δοθῇ με μιὰ φωνή καθαρὴ και σταθερή. Ο γιατρός πέρασε μιὰ φορὰ άκόμη τὰ μακρυὰ χέρια του στα μηνίγγια της Έλίζας Τζαϊκσον κι' έπειτα τὴν άφησε ήσυχη. Ο Τζών τὸν κυττοῦσε μ' ένα ύφος άπεριόριστου θαυμασμοῦ.

— Εἶναι θαῦμα ! Εἶν' άληθινὸ θαῦμα ! ψιθύρισε.

— Ο Θεὸς εἶναι μεγάλος ! ἀποκρίθηκε ο γιατρός χαμηλόφωνα.

Έπειτα πῆγε και ξαναπῆρε τὸ χαρτί πού πρὸ ολίγου έγραφε.

— Τζών, εἶπε, πᾶω νὰ δῶ τὴ Μαρία. Έσὺ θὰ μείνῃς έδῶ έως ότου ξυπνήσῃ ή Έλίζα Τζαϊκσον. Θὰ τὴν οδηγῆς έξω. Άν μοῦ φέρουν γράμματα ή κανένα τηλεγράφημα, άφησέ τα επάνω στο γραφεῖο μου.

— Νὰ μὴν ἔρθω καθόλου μέσα ἐκεῖ;

— Ὁχι, μὲ κανένα λόγο.

Ὁ Μάρκος Χέννερ ἔβαλε ἓνα κλειδί σὲ μιὰ τρυπούλα σκαλισμένη ἐπάνω στὸ ξύλινο διάζωμα τῆς βιβλιοθήκης του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἄνοιξε ἓνα ὁλόκληρο φύλλο, σὰν πόρτα: Μπήκε μέσα καὶ ἡ μυστικὴ πόρτα ξανάκλεισε πίσω του.

Βρέθηκε μέσα στὸ προαύλιο ἐνὸς εὐρύχωρου καὶ πολυτελέστατου διαμερίσματος.

Ὁ Μάρκος Χέννερ ἔμεινε γιὰ λίγο μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο: Εἶχε σουφρωμένα τὰ φρύδια, σὰν ἓνας ἄνθρωπος ἀπορροφημένος σὲ μιὰ σκέψη ποὺ τὸν ἀπασχολεῖ τρομερά. Ἐρριξε μιὰ ματιὰ γύρω τοῦ κι' ἓνα πικρὸ χαμόγελο ἄνθισε στὰ χεῖλη του. Περίμενε ὥς ἓνα λεπτό. Ἐπειτα πλησίασε σ' ἓναν τοῖχο, καὶ σήκωσε τὴν κουρτίνα ποὺ τὸν ἐσκέπαζε. Ἐπιασε τὸ πόμολο μιᾶς πόρτας, αὐτὴ ὅμως δὲν ἄνοιξε, λὲς κι' ἦταν κλειδωμένη ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά της.

— Τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια! εἶπε χαμηλόφωνα ὁ Μάρκος Χέννερ.

Χτύπησε μὲ τὸ δάχτυλο μιὰ φορά, πολὺ ἐλαφρά. Καμμιά φωνὴ δὲν ἀποκρίθηκε ἀπὸ μέσα. Ἐνας βαθὺς στεναγμὸς ἐφούσκωσε τὸ στήθος του. Ξαναχτύπησε πάλι, κάπως δυνατώτερα. Τίποτε!

— Μαρία! εἶπε σιγανὰ σκύβοντας πρὸς τὴν κλειδαρό-τρυπα.

Μιὰ ἀδύνατη φωνὴ ἀπάντησε ἀπὸ μέσα.

— Τί θέλετε πάλι Μάρκος Χέννερ;

— Νὰ σὰς δῶ, νὰ σὰς μιλήσω.

— Ὁχι ἀποκρίθηκε ἡ ἴδια φωνή.

— Καὶ ὅμως, τὸ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς ὅσο κι' ἂν ἐπιμείνετε, στὸ τέλος καὶ θὰ σὰς δῶ, καὶ θὰ σὰς μιλήσω.

— Ἀφήστε με ἡσυχῇ, μουρμούρισε ἡ φωνὴ σ' ἓναν τόνο κουρασμένο.

— Δὲν πρόκειται νὰ σὰς ἀνησυχῶ καθόλου· θὰ σὰς πῶ μόνο κάτι, ἀνοίξτε.

— Δὲν θέλω, μουρμούρισε ἡ φωνὴ θλιμμένα μὲ κάποιον πείσμα.

— Πρέπει νὰ θελήσετε!

— Ὁχι.

— Μαρία, μὰ γιατί λοιπὸν μοῦ φέρνετε ἀντίσταση; Δὲν ξεύρετε μήπως πὼς εἴσθε στὴν ἐξουσία μου.

— Δὲν θ' ἀνοίξω.

— Ἔστω κι' ἂν δὲν τὸ κάνετε τώρα. Τὸ βράδυ μήπως; Αὔριο; Ἡ ὑπομονή μου εἶναι δυνατώτερη ἀπὸ τὴν ἀντίστασή σας. Μαρία ἀνοίξτε μοῦ σὰς λέω... Ἐχω νὰ σὰς μιλήσω.

— Πάνω σὲ ποιὸ ζήτημα; Γιὰ ποιόν;

— Γιὰ ἓνα πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶτε...

— Τὸ μόνο;

— Ναί, γιὰ τὸ μόνο. Ἐχω νὰ σὰς πῶ νεώτερα γι' αὐτό.

— Ἐχετε νεώτερα;— ἡ φωνὴ τώρα ἔτρεμε τόσο πολὺ ποὺ διακρινόταν ἡ συγκίνησή της.

— Ναί, ἀνοίξτε.

Μεσολάβησε μιὰ λιγότεπη σιωπὴ. Ἐπειτα τὸ κλειδί στραφίκε μέσα στὴν κλειδαριὰ καὶ ἡ πορτοῦλα ἄνοιξε.

Τὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε ἀνοίξει τὴν πόρτα μὲ τόσο δισταγμὸ καὶ μ' ἓναν τόσο ἀγωνιώδη τρόπο, στεκόταν τώρα ὀρθοὶ δίπλα στὸ προσευχητήρι, ἀπ' ὅπου προφανῶς μόλις θάχε σηκωθῇ. Ἦταν ντυμένο ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μ' ἓνα λευκὸ λινὸ φόρεμα, μὲ πλατεῖες πτυχώσεις, ποὺ ἔδινε τὴν ἐντύπωση ράσου καλογρηᾶς. Ἦταν μιὰ ὑψηλὴ καὶ ἐπιβλητικὴ γυναῖκα. Ἀνάμεσα ὅμως ἀπὸ τὶς μεγάλες δίπλες τοῦ ἱερατικοῦ τῆς φορέματος δὲν διακρίνονταν καλὰ οἱ καμπύλες τοῦ κορμιοῦ της. Τὸ πρόσωπό της εἶχε τὴν ἐκφραση τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἀγωνίας. Ὁ Μάρκος Χέννερ κύτταξε τὴν γυναῖκα αὐτὴ μ' ἓνα βλέμμα ποὺ ἐξέφραζε μαζί μὲ τὸν ἔρωτα καὶ τὸ θυμό.

— Μαρία, Μαρία γιατί μοῦ φέρνεσθε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο; τῆς εἶπε πλησιάζοντάς την.

— Μὴ μὲ πλησιάζετε!

— Μὴ φοβᾶστε, δὲν σὰς πλησιάζω, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός.

— "Αν τολμήσετε νὰ μ' ἀγγίσετε, ξέρετε τί θὰ σὰς κάνω !
εἶπε ἡ Μαρία σ' ἓναν τόνο ἐπιτακτικὸ παρ' ὅλην τὴν ἀδυνα-
μία τῆς φωνῆς τῆς.

— Μαρία, δὲν θέλω νὰ σὰς κάνω κακὸ. Ἡσυχάστε.

— Πέστε μου τί θὰ μοῦ λέγατε καὶ ξαναφύγετε γρήγορα,
εἶπε ἐκείνη σουφρώνοντας τὰ λεπτὰ μαῦρα φρύδια τῆς.

— Μὰ θὰ ἐξακολουθήσετε πάντα νὰ μὲ διώχνετε κατ' αὐτὸ
τὸν τρόπο ! μουρμούρισε ὁ Χέννερ, χαϊδεύοντας μὲ τὸ χέρι τὰ
μετάξινά μαλλιά τῆς.

— Πάντα, πάντα !

— Σὰς προξενῶ τὸν φόβο μήπως !

— Μοῦ προξενεῖτε τὴ φρίκη.

— Σὰν τὴν ἄλλη κι' αὐτή, ἐπρόφερε πολὺ σιγανὰ ὁ Μάρ-
κους Χέννερ.

— Τί εἶπατε ;

— Τίποτε. Τὰ βάζω μὲ τὴ μοῖρα μου.

— Ἐσεῖς ὁ ἴδιος φταίτε γιὰ τὴν τύχη σας, ψιθύρισε ἡ
γυναῖκα.

— Σὰς ἀγαπῶ δεκαπέντε ὁλόκληρα χρόνια, Μαρία ! φώ-
ναξε ὁ καμπούρης, ἐνῶ τὰ μάτια του ξαφνικὰ ἄστραψαν.

— Μοῦ εἶναι περιττὴ ἡ ἀγάπη σας, ἔκαμε ἐκείνη ἤρεμα,
κουνώντας τὸ κεφάλι.

— "Ωστε θὰ πεθάνω χωρὶς ν' ἀκούσω τὸν παραμικρὸ
τρυφερὸ λόγο ἀπ' τὰ χεῖλή σας ;

— Ἀπὸ οἴκτο, ἴσως ναί· ἀπὸ ἀγάπη ὅμως ποτέ, εἶπε ἡ
γυναῖκα χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὸν οἴκτο σας. Θέλω τὴν ἀγάπη σας !

— Εἶμαι πιὰ γρηά, Χέννερ, μὴν τὸ ξεχνᾶτε.

— Γιὰ μένα, εἶσθε πάντα εἴκοσι χρονῶν.

— Ἐχῶ ἀφιερῶθῃ στὸ Θεό, κι' αὐτὸ τὸ ξέρετε.

— Καὶ σ' ἓνα ἄλλο ἀκόμη πρόσωπο, ἔκανε εἰρωνικὰ ὁ
Μάρκους Χέννερ.

— Ναί, εἶπε ἡ γυναῖκα. Μὰ δὲν εἶπατε, θαρρῶ, πὼς κάτι
θὰ μοῦ λέγατε γι' αὐτό ;

— Ἐγώ ; Μπᾶ ! Ἦθελα κι' αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ σὰς μιλήσω
γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

— "Ωστε μὲ γελάσατε ; Γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ μπῆτε μέσα ;
Γιὰ νὰ μὴ μὲ ἀηδιάσετε μὲ τὴν παρουσία σας ;

— Μαρία, μὴ μὲ ἀναγκάζετε νὰ φθάσω στὰ ἄκρα ! μουρ-
μούρισε ὁ καμπούρης. Φανῆτε λίγο καλὴ μαζί μου ! Ἐγὼ σὰς
ἀγαπῶ... σὰς λατρεύω...

Καὶ τὴν πλησίαζε ὁλοένα δοκιμάζοντας νὰ τῆς πιάσῃ τὸ χέρι.

— Μὴ μ' ἀγγίζετε ! φώναξε ἐκείνη, στηριζομένη πάνω στὸν
τοῖχο μὲ μιὰν ἔκφραση ὑπερτάτης φρίκης.

— Μὰ τί σὰς ἔκαμα, ἐπὶ τέλους ; Τί σὰς ἔκαμα ; Γιατί
εἶσθε τόσο ἄδικη καὶ σκληρή ; φώναξε ὁ Μάρκους Χέννερ.

— Ξεχάσατε ; εἶπε ἐκείνη σιγανὰ, κυττάζοντάς τον
στὰ μάτια.

Κι' ἔκαμε μιὰ κίνηση σὰν νᾶθελε νὰ πετάξῃ ἀπὸ πάνω τῆς
τὸ φόρεμα ποὺ σκέπαζε τὸ κορμί τῆς. Ἐκεῖνος ἐρρίγησε.

— "Οχι, ὄχι ! ἐφώναξε σταματώντας τὴν μὲ τὰ χέρια προ-
τεταμένα.

— Μπᾶ ! Φοβᾶσθε ; Καί, ὅμως, δὲν εἶμαι παρὰ μιὰ δυστυ-
χισμένη ὑπαρξή, χωρὶς καμμιά προστασία, εἶπε ἐκείνη, προ-
χωρώντας καταπάνω του, καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι.

— Λυπήσου με, Μαρία ! φώναξε ὁ Χέννερ σταματώντας τὴν.

— "Ωστε τὸ ἴδιο σας τὸ ἔγκλημα σὰς προξενεῖ τώρα
φρίκη ; ρώτησε ἡ Μαρία, αὐστηρά.

— Ναί, ἔκανε ἐκεῖνος χαμηλώνοντας τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὰ
μάτια κλειστά.

— Μετανοεῖτε ;

— Ναί.

— Τότε γιατί τὸ κάματε ;

— Ἀπὸ ἀγάπῃ !

— "Ω, Θεέ μου, τὸν ἀκοῦς ! εἶπε ἡ Μαρία σηκώνοντας τὰ
μάτια πρὸς τὸν οὐρανό.

Μεσολάβησε μιὰ λιγόλεπτη σιωπή.

— Πέστε μου τίποτε γιὰ κείνην, εἶπε ξαφνικὰ ἡ γυναῖκα.

- Για κείνην; Δεν ξέρω τίποτε...
- Πέθανε, δὲν εἶν' ἔτσι;
- "Όχι, δὲν πέθανε.
- Λέτε ψέμματα. Πέθανε. Λέτε ψέμματα γιὰ νὰ μὲ κρατᾶτε στὴ ζωὴ!
- Σὰς ὀρκίζομαι, πὼς δὲν πέθανε.
- Καὶ ποῦ εἶναι;
- Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω.
- Γιατί δὲν φροντίσατε νὰ μάθετε;
- Τὸ ἔκαμα κι' ἐξακολουθῶ νὰ τὴν ἀναζητῶ, εἶπε ὁ Χέννερ μ' ἓνα πικρὸ χαμόγελο. Καὶ στὴν ἄκρη τοῦ κόσμου, ὅμως, νὰ βρίσκεται ἀκόμη, θὰ τὴν βρῶ, εἶπε τώρα ὁ Χέννερ μὲ θέρμη.
- Ὁ τόνος του φάνηκε πὼς ἐξέπληξε τὴ γυναῖκα:
- Μήπως σὰς ἐνδιαφέρει καὶ προσωπικὰ αὐτὸ τὸ ζήτημα; τὸν ρώτησε.
- Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος μὲ πείσμα.
- Θεέ μου! ἀνεφώνησε ἡ Μαρία χλωμιάζοντας ἀπὸ χαρὰ. Καὶ ὅταν τὴν βρῆτε, τί θὰ κάμετε;
- Τίποτε Μαρία! φώναξε ὁ καμπούρης μ' ἀδιάφορο ὕφος.
- Θὰ τὴν φέρετε κοντὰ μου;
- "Αν θελήσῃ νᾶρθῃ...
- Καὶ φαντάζεσθε πὼς θ' ἀρνηθῇ νὰ μὲ δῇ;
- Θ' ἀρνηθῇ ν' ἀρθῇ πρῶτα σ' ἐμένα!
- Καὶ γιατί, Μάρκου Χέννερ; ρώτησε ἡ Μαρία ποῦ κυριεύθηκε ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰν ἀνήσυχη περιέργεια.
- Ὁ Χέννερ ἐδίστασε μιὰ στιγμή.
- Γιατί... μὲ συχαίνεται καὶ μὲ μισεῖ, ὡμολόγησε σ' ἓναν χαμηλὸ τόνο, ἀνάμικτο ἀπὸ θυμὸ καὶ θλίψη.
- Σὰν κι' ἐμένα;
- Σὰν κι' ἐσὺ!
- Ὅσο κι' ἐγώ; ρώτησε ἡ Μαρία, καρφώνοντας τὴ ματιὰ της στὰ πράσινα μάτια τοῦ καμπούρη.
- Δεν ξέρω... ἴσως πιο πολὺ ἀπὸ σὰς! ἀποκρίθηκε κρύβοντας τὸ πρόσωπο ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

- Πιο πολὺ ἀπὸ μένα; Εἶναι δυνατόν! ἔκανε ἐκείνη χαμηλόφωνα μὲ τὰ μάτια φλογισμένα, ἀπ' ὅπου ἡ θλίψη καὶ ἡ ἐγκαρτέρηση, ποῦ ἔκρυβαν συνήθως, εἶχαν ἐξαφανισθῇ.
- Ὡστε μὲ μισεῖτε κι' ἐσεῖς τὸ ἴδιο; φώναξε ὁ Χέννερ προχωρῶντας κατὰ πάνω της.
- Ὅσο δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε!
- Μὰ τί σὰς ἔκαμα, ἐπὶ τέλους;... Τί σὰς ἔκαμα;
- Καὶ μὲ ρωτᾶτε ἀκόμα! Τολμᾶτε νὰ μὲ ρωτᾶτε;
- Σὰς λατρεῦω ὥστόσο, Μαρία.
- Ἄλλοτε λατρεῦατε μιὰν ἄλλη, Μάρκου Χέννερ, ὅπως κι' ἐγὼ ἀγαποῦσα ἓναν ἄλλον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον μὲ κλέψατε!
- Αὐτὸς τώρα πιά πέθανε, εἶπε ὁ Μάρκου Χέννερ, μὲ μιὰ πνιγμένη φωνή.
- Πέθανε, πέθανε, Θεέ μου! φώναξε ἡ Μαρία σ' ἓναν τόνο ἀπελπισμένο.
- Οἱ πεθαμένοι δὲν ἀνασταίνονται πιά, συνέχισε ὁ Χέννερ κυττάζοντας τὴ Μαρία κατάματα.
- Τὸν ἐσκοτώσατε ἐσεῖς!
- Ὅχι, ἀποκρίθηκε χαμηλόφωνα ὁ Μάρκου Χέννερ, ἐνῶ τὰ μάτια του καρφώνονταν, μὲ μιὰ βαθειὰ διαπεραστικότητα, πάνω στὰ μάτια τῆς Μαρίας.
- Τολμᾶτε νὰ τὸ ἀρνεῖσθε;... Θεέ μου, πάλι ψεύδεται! Μὰ δὲν τὸν ἀκοῦς, λοιπόν;
- Δεν τὸν ἐσκοτώσα ἐγώ, ἐπανελάβε ὁ Χέννερ.
- Εἴσθε ἓνας κοινὸς δολοφόνος, Μάρκου Χέννερ! Στήσατε μιὰ τρομερὴ παγίδα στὸν Γέχαν Στράουμπε καὶ τὸν καταστρέψατε.
- Ὁ καμπούρης σὴναινε.
- Ἀχ, Γέχαν, Γέχαν, ἀγάπη μου! φώναξε ἡ Μαρία μὲ λυγμούς· κι' ἐφυγε μὲ τὴν ἐντύπωση πὼς εἶχα πεθάνει!
- Τὸ πίστεψε, πράγματι, μурμουρίσε ὁ Μάρκου Χέννερ μ' ἓνα ἄγριο χαμόγελο, ποῦ ρυτίδωσε ὅλο τὸ πρόσωπό του.
- Τὸ πίστεψε! Ἐσύ, ἐσύ, τέρας, τὸν ἔκαμες νὰ δῇ πὼς ἡμουν πεθαμένη.

— Τὸ εἶδε μὲ τὰ μάτια του. Δὲν τὸν ἐγέλασα.

— Ἀπαίσιε, κακοῦργε! Ἐκαμες μιὰν ἀτιμία χρησιμο-
ποιώντας τὴ φρικαλέα τέχνη, ποὺ σοῦ διδάξε ὁ Σατανᾶς.

— Μαρία, εἴμ' ἓνας Ἀρχοντας: εἶμαι ἱκανὸς νὰ κάνω
ὅ,τι θέλω!

— Ὅχι ὅλα, εὐτυχῶς! εἶπεν ἐκείνη.

— Ὅλα!

— Ὡστόσο δὲν μπορεῖτε νὰ κάμετε νὰ σᾶς ἀγαπήσουν αὐ-
τοὶ ποὺ σᾶς μισοῦν, ἐπρόσθεσε ἐκείνη, μ' ἓνα εἰρωνικὸ ὕφος.

— Μαρία, μὴ μὲ προκαλῆς!

— Σοῦ ἐπαναλαμβάνω πῶς δὲν μπορεῖς νὰ κατακτήσης
μιὰ γυναῖκα ποὺ σὲ ἀποκρούει! φώναξε ἐκείνη ξεχειλίζοντας
ἀπὸ ἀγανάκτηση.

— Μαρία! βρυχήθηκε ὁ καμπούρης μὲ μιὰ τόσο τρομερὴ
ἐκφραση στὰ μάτια, ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἓνα βῆμα.

— Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος, εἶναι δίκαιος, εἶναι καλός!
ἀναφώνησε ἐκείνη.

Ἐνα σαρκαστικὸ γέλιο ξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Μάρκου
Χέννερ. Ἡ γυναῖκα ἐξακολούθησε:

— Ὁ Γέχαν Στράουμπε πέθανε! Ἐσὺ ὅμως δὲν μὲ κατέ-
κτησες, γιατί σὲ μισῶ! Δεκαπέντε χρόνια μὲ κρατᾶς φυλακι-
σμένη, εἶν' ἀλήθεια, κι' ὅμως τὸ μῖσος μου, ἔμεινε μῖσος.
Δεκαπέντε τώρα χρόνια μὲ σέρνεις μαζί σου ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ
κεῖ, ἀπὸ τὴ μιὰ χώρα στὴν ἄλλη... στίς πιὸ μακρινές καὶ
τίς πιὸ παράξενες. Δεκαπέντε χρόνια χωρὶς σταθερὴ κατοι-
κία, χωρὶς πατρίδα, χωρὶς κανέναν δίπλα μου ἀπ' αὐτοῦς
π' ἀγαπῶ, σκλάβά σου, αἰχμάλωτή σου, ἀλλὰ ποτέ δική σου,
ποτέ, ποτέ!

Ὁ καμπούρης τώρα δὲν ἔπαυε νὰ τὴν κυττάζῃ.

— Μοῦχεις στὴ διάθεσή μου ἓνα βασιλικὸ διαμέρισμα, ὑπη-
ρέτες, σκλάβες, ὑπέροχες τουαλέτες, πλουσιοπάροχα γεύ-
ματα. Ἐγώ, ὅμως, περιφρονῶ τὰ πλούτη καὶ τὰ μεγαλεῖα σου,
ποὺ σοῦ τὰ προμηθεύει ὁ Σατανᾶς. Ὅμως ἐγὼ δὲν κοιμᾶμαι
στὰ βασιλικά δωμάτια ποὺ μοῦ διαθέτεις καὶ ἀρκοῦμαι σ' ἓνα

φτωχικὸ κελλί. Δὲν καταδέχθηκα ποτέ τὰ βελούδα καὶ
τὰ μεταξωτὰ ποὺ μοῦ φέρνεις, βρίσκοντας ἀρκετὸ τὸ λι-
νὸ αὐτὸ ἄσπρο φόρεμα. Οὔτε προστάζω τοὺς ὑπηρέτες
καὶ τίς σκλάβες σου, γιατί εἶναι ὅλοι σπιοῦνοι, ποὺ τοὺς
πληρώνεις ἀδρά!

Ὁ Μάρκος Χέννερ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυττάζῃ τὴ Μαρία.
Ἡ φωνὴ τῆς γυναῖκας αὐτῆς, δυνατὴ στὴν ἀρχὴ τῶν παραπό-
νων τῆς, χαμῆλωνε σιγὰ-σιγὰ, λὲς καὶ τὴν ἐγκατέλειπαν οἱ δυ-
νάμεις τῆς. Αὐτὴ, ποὺ ἄλλες φορές κυττοῦσε θαρραλέα τὸν
Μάρκου Χέννερ κατάματα, τώρα κατέβαζε κάθε τόσο τὰ
μάτια τῆς σὰν νᾶταν κουρασμένη. Δυὸ-τρὲς φορές κλονίσθηκε,
σὰν νᾶθελε θαρρεῖς νὰ πέσῃ. Συγκρατήθηκε ὅμως κι' ἀποπει-
ράθηκε νὰ ξαναρχίσῃ τὸ κατηγορητήριό τῆς:

— Μπορεῖς νὰ μὲ φυλακίζῃς ὅσο θέλεις... μπορεῖς νὰ μοῦ
βάζῃς γύρω μου ὅσους σπιούνους διαθέτεις... μπορεῖς νὰ μὲ
κατασκοπεύῃς καὶ νὰ μὲ φρουρῇς σὰν μιὰ καταδικασμένη σὲ
θάνατο... μάθε, ὅμως, πῶς δὲν θὰ μὲ κάνῃς ποτέ δική σου...
πῶς δὲν θὰ σ' ἀγαπήσω, ποτέ...

Ἦδη ὅμως, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση τοῦ βλέμματος τοῦ Μάρκου
Χέννερ, ἡ Μαρία ἄρχισε νὰ κλονίζεται: μιὰ παράξενη χαύ-
νωση ἀπλωνόταν μέσα στὰ μάτια τῆς, ποὺ τ' ἄφηνε νὰ μισο-
κλείνουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ, σὰν νὰ μὴν εἶχε πιά τὴ δύ-
ναμη νὰ κρατήσῃ τὰ βλέφαρά τῆς ἀνοιχτά—καὶ ποὺ ἄλλοτε
τ' ἄνοιγε ἀπότομα διάπλατα, σὰν νὰ βρίσκóταν μπροστὰ σὲ
κανένα τρομερὸ θέαμα.

Τώρα ὁ Μάρκος Χέννερ συνεκέντρωνε μιὰ τέτοια δύναμη
θελήσεως μέσα στὸ βλέμμα του, ποὺ ἡ Μαρία ἔκλεισε πιά ὁλό-
τελα τὰ μάτια καὶ θᾶπεφτε κάτω ἂν δὲν προλάβαινε ἐκεῖνος
νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Δυὸ-τρὲς φορές, ἐνῶ ὁ καμπούρης χაί-
δευε μὲ τὰ δάχτυλά του ἐλαφρὰ τὰ μηνίγγια τῆς, μιὰ ἐκφρα-
ση πόνου ξεχύθηκε στὸ πρόσωπο τῆς γυναῖκας. Ἡ ἐκφραση
ὅμως αὐτὴ ἐξαφανιζόταν μὲ μιᾶς.

Ὁ Μάρκος Χέννερ ξανάσφιξε μέσα στὰ παγερά καὶ κοκ-
καλιάρικα χέρια του τὸ μέτωπο τῆς Μαρίας, ποὺ εἶχε κι' ὅλας

ύπνωτισθη, χωρίς νὰ χάσῃ, ὅμως, ὁλότελα τὴν αἴσθησιν τῆς πραγματικότητος.

Σιγὰ-σιγὰ, ἡ πάλῃ ποὺ διεξήγετο ἀνάμεσα στὰ δυὸ στοιχεῖα, τὴν τάσιν πρὸς τὸν ὕπνον καὶ τὴν ζωὴν, κατασίγασε. Μιὰ ἀπόλυτη ἡρεμία ἀπλώθηκε στὴ φυσιογνωμίᾳ τῆς Μαρίας— ἡ ἴδια ἀκριβῶς ἡρεμία ποὺ εἶχεν ἀπλώθῃ λίγον καιρὸ προηγουμένως στὸ πρόσωπο τῆς Ἑλίζας Τσαϊκσον.

Τὸ τόσο ὁμοιομορφία, λοιπόν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πρόωρα γερασμένο, ἀπὸ τίς προσευχὰς καὶ τίς λυπὲς πρὸς τὴν ζωὴν, λὲς κι' εἶχε πάρει μιὰ καινούργια δροσιά, μιὰ καινούργια ἀνθήσῃ. Ἄν τὴν ἐβλεπε κανένας, θὰ φανταζόταν πὼς ἦταν κοιμισμένη κι' ἐβλεπε κανένα γλυκὸ ὄνειρο.

Ὅταν ὁ Μάρκος Χέννερ ἐπέσθη πὼς ἡ γυναῖκα ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνον, τὴν ἐσώκωσε μὲ τὰ στιβαρά του μπράτσα καὶ τὴν μετέφερε στὴν κρεβατοκάμαρα, ὅπου καὶ τὴν ἀπόθεσε πάλιν σ' ἓνα ντιβάνι.

Ὑστερα γονάτισε πάλιν στὸ λευκὸ παχὺ χαλί, καὶ ἄρχισε νὰ μιλήσῃ μὲ φωνὴ χαμηλὴ καὶ γλυκεῖα στὴν κοιμισμένην γυναῖκα.

— Μαρία!... τῆς εἶπε.

— Τί θέλεις; ἀπάντησε ἡ ὑπνωτισμένη.

Ἡ φωνὴ τῆς φαινόταν σὰ νὰρχόταν ἀπὸ μακριά...

— Μ' ἀκούς;

— Σ' ἀκούω.

— Μὲ καταλαβαίνεις;

— Σὲ καταλαβαίνω.

— Ξέρεις τί ζητῶ ἀπὸ σένα;

Μιὰ σκιὰ πέρασε ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς κοιμισμένης.

— Ξέρεις τί ζητῶ; ἐπανέλαβεν ὁ Μάρκος μὲ φωνὴ χαμηλὴ μὲν, ἀλλὰ ἔντονη.

Ἡ ὑπνωτισμένη ἔμεινε λίγα δευτερόλεπτα συλλογισμένη.

— Τὸ ξέρω..., εἶπε στὸ τέλος.

— Τί ζητῶ;

Στὸ ἀγνὸν πρόσωπο τῆς γυναῖκος ἓνα καινούργιο σύννεφο ἐξανέπασσε.

— Ζητῶς, Μάρκος Χέννερ, νὰ σ' ἀγαπήσω! εἶπε ἄργα ἡ γυναῖκα, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια, γιὰ νὰ προσφέρῃ τίς λέξεις.

— Καὶ εἶσαι πρόθυμη νὰ μὲ ὑπακούσῃς;

Ἐνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγήκε ἀπὸ τὰ στήθεα τῆς Μαρίας.

— Εἶσαι πρόθυμη νὰ μὲ ὑπακούσῃς; ξαναρώτησε μὲ σκληρότητα ὁ καινούργιος, κυττάζοντάς τὴν κατάματα.

— Ναί... ἐπρόφερε στὸ τέλος αὐτὴ μὲ πολὺ σιγανὴ φωνή.

Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο θριάμβου φώτισε τὴν ἀπαίσια μορφή τοῦ Μάρκος Χέννερ.

Εἶχε νικήσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ τὴ θέλησιν αὐτῆς τῆς γυναῖκος, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τοῦ τῆ μοῖρα.

— Εἶσαι ἔτοιμη; τὴ ρώτησε.

— Ναί.

— Δὲ νοιώθεις πιά μῖσος γιὰ μένα;... Ἐλα... Κάνε μιὰ προσπάθεια... Στὸ διατάζω... Διῶξε ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου τὸ μῖσος ποὺ νοιώθεις γιὰ μένα...

Ἡ ὑπνωτισμένη ἐχλώμιασε τρομερά. Ἐκανε μερικὲς ἀπεισιμμένες κινήσεις τοῦ κεφαλίου, σὰν νὰ προσπαθοῦσε νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὴ γοητεία καὶ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ, ἄθελά της, ἐξασκουσσε ἐπάνω της ὁ ὑπνωτιστής.

Ὁ Μάρκος Χέννερ, ὅμως, ξαναέψαυσε μὲ τὰ παγωμένα του χέρια τοὺς κροτάφους της.

— Θὰ τὸ διώξῃς αὐτὸ τὸ μῖσος;... ἐπανέλαβε ἐπίμονα. Θὰ τὸ διώξῃς;...

— Θὰ τὸ διώξω..., εἶπε αὐτὴ ἀποκαμωμένη.

— Ἀ!... ψιθύρισεν ὁ Χέννερ μ' ἓναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφισέως.

Κι' ἀπότομα, ξανάσκυψε ἐπάνω της, γιὰ νὰ ἐξασκήσῃ ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ἐπιβολῆς.

— Πρέπει νὰ μ' ἀγαπᾷς... τῆς εἶπε, τονίζοντας ἔντονα τὴν κάθε λέξιν. Δάμασε τὴν καρδιά σου, ποὺ προσπαθεῖ ἀκόμη νὰ ἐπαναστατήσῃ. Δέξου τὴ θέλησίν μου... Νοιώσε τὴν κυριαρχία ποὺ ἐξασκῶ ἐπάνω σου...

Καθώς έπρόφερε τὰ λόγια αὐτά, ὁ καμπούρης, μιὰ τέτοια δύναμη προδινόταν ἀπὸ τὴ λάμψη τῶν πράσινων ματιῶν του, κι' ἀπὸ τὴ γκριμάτσα τοῦ φριχτοῦ στόματός του, ὅλο του τὸ εἶναι ἐδονεῖτο ἀπὸ μιὰ τέτοια ὑπερένταση θελήσεως, ποὺ λὲς καὶ ἓνα κακοποιὸ πνεῦμα εἶχε στήσει λημέρι μέσα στὸ ἄθλιο σαρκίο του.

“Ὅσο γιὰ τὴ Μαρία, ἀδύνατη κι' ἐξασθενημένη ὅπως ἦταν, εἶχε παραδοθῇ ὁλόκληρη στὴν ἀκατανίκητη γοητεία, ποὺ ἐξασκοῦσε πάνω της ὁ φοβερὸς αὐτὸς ἄνθρωπος.

— “Αγαπᾶς ἀκόμη τὸν Γέχαν Στράουμπε; τὴν ρώτησε αὐτὸς μ' ἓνα σφυριχτό, σαρκαστικὸ γέλιο.

— “Ὁχι... ἀπάντησε αὐτὴ ὕστερ' ἀπὸ ἓνα μικρὸ δισταγμὸ.

— Τὸν ἔδιωξες ἀπὸ τὴν καρδιά σου;

— Τὸν ἔδιωξα.

— Τὸν ξέχασες;

— Τὸν... “Ἄν θελήσης... Θὰ τὸν ξεχάσω...

— Τὸ θέλω!

Αὐτὴ ἐσώπασε. Τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε. Κάποια πάλι γινόταν μέσα της.

— Μ' ἀγαπᾶς;... τὴν ρώτησεν αὐτὸς γονατίζοντας μπροστά της.

“Ἀπὸ τὰ μάτια του ἔβγαιναν ἀστραπές.

— Σ' ἀγαπῶ... ἀπάντησε αὐτὴ μὲ μιὰν ἀδύνατη φωνή.

— Ξαναπές το!

— Σ' ἀγαπῶ...

— Πόσο;...

— Πολύ.

— Δὲν ἀγαπᾶς παρὰ μένα μονάχα;

— Ναί... Σένα μονάχα...

— Σοῦ ἀρέσω;... καὶ τὰ πράσινα μάτια του μοιάζαν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

— Μ' ἀρέσεις.

— Δὲν με βρίσκεις ἄσχημο, γέρο, κακοφτιασμένο, ἀπαίσιο;...

— “Ὁχι...

— Σοῦ φαίνομαι ὥραϊος, δυνατός, κομψός, γόης;...

— Ναί.

— Μόνον ἐμένα ποθεῖς, δὲν εἶν' ἔτσι;...

Καὶ πάλι μιὰ ἔκφραση φρίκης ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς Μαρίας. Καὶ ὁ Χέννερ ἔτριξε τὰ δόντια ἀπὸ τὴ λύσσα...

— Μὲ ποθεῖς;... ἐπανέλαβε.

Αὐτὴ ἔμεινε σιωπηλή. Ὁ βασανιστὴς κατάλαβε πὼς ἡ ζωὴ αὐτὴ, τὴν ὁποῖαν κρατοῦσε στὰ χέρια του, μποροῦσε νὰ συντριβῇ... “Ὁχι ὅμως καὶ νὰ ὑποκύψῃ τέλεια στὴ θέλησή του.

— Πές μου πὼς μ' ἀγαπᾶς, ἐπανέλαβε.

— Σ' ἀγαπῶ... εἶπεν αὐτὴ.

— Γιὰ πάντα;

— Γιὰ πάντα.

— Πρέπει νὰ με λατρεύης... σὰ Θεό...

— Σὲ λατρεύω... σὰ Θεό...

— Δός μου ἓνα φιλί! τὴν πρόσταξε.

“Ἐνα νευρικὸ ρίγος πέρασε ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Μαρίας, ποὺ φάνηκε σὰ νὰ ἐπαναστατῇ στὴν προσταγὴ αὐτὴ.

— Δός μου ἓνα φιλί; τὴν πρόσταξε αὐτὸς καὶ πάλι, κυττάζοντάς τὴν κατάματα καὶ πιέζοντας μὲ τὰ δάχτυλά του τοὺς κροτάφους της.

Τὸ κορμὶ τῆς νέας ἀναταράχτηκε ἀπὸ σπασμούς.

— Θεέ μου! Θεέ μου! “Ὡς καὶ τώρα... σ' αὐτὴν τὴν κατάσταση πού τὴν ἔχω φέρει... τῆς προξενῶ ἀηδία... μῖσος... ἀνέκραξεν ὁ Χέννερ, ὑψώνοντας τὴ γροθιά στὸν οὐρανό.

Μὲ περισσότερη λύσσα, ὅμως, τώρα, ξαναβάλλθηκε στὸ ὑπνωτιστικὸ του ἔργο.

“Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ νικήσῃ τὴν ἀντίσταση αὐτὴ ποὺ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ φυσικοῦ.

“Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ συντρίψῃ τὴν ἐπίμονη αὐτὴ θέληση.

Καὶ μὲ τὰ μάτια στηλωμένα στὸ χλωμὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας, σφίγγοντας τοὺς κροτάφους της μέσ' στ' ἀτσαλένια του χέρια, ἐπανέλαβε:

— Δός μου ἓνα φιλί!

Δυὸ φορές ἡ δυστυχισμένη ἀνασηκώθηκε ὥσάν γιὰ νὰ φιλήσῃ τὸν Μάρκου Χέννερ, καὶ δυὸ φορές ἕνας φοβερός σπασμὸς τὴν ἔκανε νὰ σωριαστῇ χάμω...

— Ὁ Θεὸς δὲν τὸ θέλει! ἀνέκραξεν αὐτὸς μὲ τρομερὴ λύσσα. Ἐγώ, ὅμως, εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ τὸ Θεό!...

Τὰ κοκκαλιάρικα δάχτυλά του ἔσφιξαν τοὺς κροτάφους τῆς γυναίκας, σὰ ν᾿ἄθελαν νὰ τοὺς συντρίψουν κάτω ἀπὸ τὴν πίεσή τους. Τὰ μάτια του κοκκίνισαν καὶ γιὰ τετάρτη φορὰ τῆς εἶπε:

— Δὸς μου ἓνα φιλί!

Καὶ τότε συνέβη ἓνα πρᾶγμα φριχτό.

Τὸ σῶμα τῆς γυναίκας, ὑπὸ τὴν ἐπίδραση ἀκόμη τοῦ ὑπνωτισμοῦ, σκλαβωμένο ἀπὸ τὴ γοητεία τῶν πράσινων ματιῶν τοῦ βασανιστοῦ του, τὸ σῶμα αὐτὸ ποὺ ἦταν δικό του, ποὺ μποροῦσε νὰ τὸ κάνῃ ὅ,τι ἤθελε, ποὺ ἦταν ἐκεῖ, σωριασμένο στὸ σοφά, στὴν ἀπόλυτη διάθεσή του, τὸ σῶμα αὐτὸ πετάχτηκε μονομιᾶς ἀπάνω ὀρθιο. Τὰ μάτια τῆς ὑπνωτισμένης ἀνοίχτηκαν ξαφνικά, καὶ φάνηκαν μεγάλα, τεράστια, ἄχροα, γυαλένια... Καὶ ἡ γυναῖκα, κόβοντας τὴ γοητεία, οὖρλιασε:

— Ὅχι, κακοῦργε!...

Ὁ Μάρκου Χέννερ, νικημένος, συντριμμένος, χλωμὸς σὰν πανί, χωρὶς θέληση πιά, σωριάστηκε χάμω, σὰν ἀνθρώπινο κουρέλι, θρηνῶντας γιὰ τὴν ἀγάπη του, γιὰ τὴν σκληρὴ κι' ἀπαίσια μοῖρα του.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΣΙΔΑΡΙΦ ΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ "ΘΑΜΜΕΝΕΣ ΖΩΝΤΑΝΕΣ,,

Τὸ μοναστήρι τῶν «Serpente vive» δηλαδή τῶν «Θαμμένων Ζωντανῶν», ὑψωνόταν μεταξὺ θαλάσσης καὶ τοῦ λόφου Βομέρο, στὴν Νεάπολη, μέσα σὲ μιὰ τοποθεσία ἀπὸ τίς γραφικώτερες τῆς περιοχῆς.

Πρὶν λίγες μέρες συστημένες ἀπ' τὸν καρδινάλιο-βικάριο τῆς Ρώμης, δυὸ νεοφώτιστες εἶχαν παρουσιασθῇ. Εἶχαν προαναγγεῖλει τὸν ἐρχομὸ τους μ' ἓνα γράμμα. Καὶ τὸ ἀπόγευμα μιᾶς ἡμέρας τοῦ Μαΐου, μιὰ ἀπ' αὐτὲς χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ.

Ἦταν μιὰ γυναῖκα νέα ἀκόμα, μὲ τὸ πρόσωπο ἀδυνατισμένο ἀπὸ τίς ἀρρώστειες καὶ τὰ βάσανα. Ψηλὴ καὶ ξερακιανή, ξανθειά, πολὺ χλωμή, ἦταν ντυμένη ἀρκετὰ καλὰ. Καὶ δυὸ βαλίτσες ποὺ περιεῖχαν τὰ πράγματά της ἔμεναν στ' ἀμάξι. Γιὰ τὴν ἀκρίβεια, τὸ ἀμάξι δὲν μπόρεσε νὰ φτάσῃ ἴσαμε τὴν πόρτα, γιατί ἐχώριζαν τὴν ἀπόσταση δυὸ σκαλοπάτια. Συνεπῶς ἡ νεόφυτη ἄφησε τ' ἀμάξι καὶ χτύπησε, περιμένοντας νὰ τῆς ἀνοίξῃ ἡ ἀδελφὴ θυρωρὸς.

— Ποιὰ εἴσθε; τὴν ρώτησε ἡ ἀδελφὴ πλησιάζοντας.

Ἡ ξένη δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Σὲ λίγο ὅμως εἶπε:

— Θέλω νὰ πῶ κάτι στὴν ἡγουμένη. Μὲ στέλνει ὁ βικάριος.

— Εἴσθε ἡ νεόφυτη;

— Μάλιστα.

Κι' ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνατάραξε τὰ σῶθικά της.

— Ποιὰ ἀπ' τίς δυὸ;

— Περιμένετε καὶ καμμιάν ἄλλη;

— Ναί, από τή Ρώμη.

— Έγώ έρχομαι από τήν Βερόνα καί μάλιστα από πιό μακριά ακόμα.

— Όστε σεις είσθε, πού θέλετε νά πάρετε τò òνομα άδελφή Σεραφίν ;

— Η νέα άναστέναξε βαθειά.

— Τότε, περάστε, είπε ή θυρωρός, ξεκλειδώνοντας τήν βαρειά πόρτα του μοναστηριου.

— Έχω τὰ πράγματά μου στο άμάξι.

— Θα σας τὰ φέρουν.

— Καί ή πόρτα άνοιχτηκε διάπλατη.

Έτσι, μπήκε στο μοναστήρι ή νεόφυτη, χωρίς νά ρίξη ουτε μιá ματιá πίσω της, χωρίς νά τήν συνοδεύη κανένας φίλος, κανένας συγγενής. Ξεντύθηκε άμέσως καί φόρεσε τή στολή του μοναστηριου. Τής έδωσαν ένα κελλί, πού ήταν στην άκρη του κοιτωνίτη, στη γωνιά πού έβλεπε προς τόν κήπο καί προς τήν θάλασσα.

Η άδελφή Σεραφίν δείχτηκε άμέσως πολύ υπάκουη. Είχε συνομιλήσει δυò-τρείς φορές με τήν ήγουμένη, μυστικά. Κι' όταν έφευγε είχε πάντα τὰ μάτια κλαμμένα. Προσευχόταν πολύ, αλλά τής τύχαινε κάπου-κάπου νά ναι άφηρημένη. Συχνά, ώρες όλόκληρες κύτταζε τή θάλασσα, πίσω από μιá γρίλλια. Μά οί καλόγριες ήσαν έπεικεις άπέναντι των νεοφύτων. Γιατί ήξεραν πώς ήσαν συνηθισμένες στην κοσμική ζωή.

Ένας μήνας είχε περάσει, πού ή Σεραφίν ήταν στο μοναστήρι, κι' όλες είχαν συνηθίσει τò χλωμό της πρόσωπο, τὰ μάτια της πού πλανιόνταν στο άπειρο, τò άφηρημένο της ύφος κι' ακόμα τò μειλίχιο χαρακτήρα της, όταν έφθασε κι' ή άλλη νεόφυτη, συστημένη κι' αυτή από τόν Καρδινάλιο-βικάριο.

Ο έρχομός της έγινε τò πρωί, πολύ πρωί. Οί γυναίκες πού χτύπησαν τήν πόρτα ήσαν δυò. Η μιá γρηά, κατωτέρας κοινωνικής τάξεως, κι' ή άλλη νέα, μελαχροινή, ντυμένη κομψά στα μαύρα.

— Έδω είναι τò μοναστήρι της άδελφής Ούρσουλας Μπε-

λινκάζα ; ρώτησε αυτή πού φαινόταν για υπηρέτρια. Νά, ή νέα πού τήν συστήνει ò καρδινάλιος-βικάριος, είπε δείχνοντας τήν νέα πού στεκόταν άμίλητη πλαί της.

— Καλά, ψιθύρισε ή άδελφή θυρωρός, κι' εξαφανίστηκε άφήνοντας τίς δυò γυναίκες στον προθάλαμο.

Η νέα πού δέν είχε βγάλει ακόμα μιλιá, άφησε τόν έαυτό της νά πέση σε μιá καρέκλα.

— Θάρρος, κυρία, είπε ή υπηρέτρια.

— Θάρρος έχω, ψιθύρισε ή άλλη. Άλλά είμαι τόσο πολύ κουρασμένη...

— Θα ξεκουρασθίτε τώρα έκανε ή υπηρέτρια κυττώντας γύρω της.

— Έλπίζω έδω νά με άνακαλύψουν, ειπεν ή κυρία.

— Ποιοί, ρώτησεν ή υπηρέτρια.

— Πρώτος-πρώτος ò πατέρας μου. Παρ' òλο πού με καταράσθηκε, φαντάζομαι πώς θα μ' άναζητήση. Καί... νά ξέρης, δέν θα τόν άπέφευγα, αν ήξερα πώς δέν μ' ήθελε για λογαριασμό του άλλου.

— Του άλλου, του άλλου! είπε ή Ρόζα με τρεμουλιαστή φωνή.

— Εκείνου του καταραμένου ανθρώπου, του έλεεινου. Αυτός υπήρξε ή αίτία òλης της συμφορας μου. Άλλοίμονό μου αν μάθαινε πάλι πού βρίσκομαι!

Καί τί θακανε ò Χέννερ, αν ήξερε πού είσθε; ρώτησε ή υπηρέτρια τήν κυρία της.

— Ποιός ξέρει! Ευτυχώς, πού οί τοίχοι των «Θαμμένων Ζωντανών» είναι πολύ ψηλοί καί στερεοί, ώστε νά σβύση άνενόχλητα έδω μέσα τ' òνομα της Ραχήλ καί ν' άναστηθί τò άλλο...

— Χάρις Καμπίμπ!

— Ναί, Χάρις : είναι τò καινούργιο òνομα της πίστης μου, τ' òνομα πού στο έξής θα μου δίνουν.

Τή στιγμή εκείνη ή άδελφή πού έκτελουσε χρέη θυρωρου, μπήκε στον προθάλαμο καί άνήγγειλε πώς ή ήγουμένη έπερίμενε τή νεοφώτιστη.

—“Ας αποχωριστούμε Ρόζα, είπε ή Ραχήλ με αποφασιστική φωνή.

Καί οί δυο γυναίκες, παρ' όλη την διαφορά της κοινωνικής των θέσεως, άφοδ έζησαν και υπέφεραν μαζί, ρίχτηκαν ή μια στην άγκαλιά της άλλης και φιλήθηκαν κλαίοντας.

—“Αντίο, Ρόζα, αντίο... κι' είθε ή Παρθένος και όλοι οί “Αγιοι του Παραδείσου νά σέ προστατεύσουν!

— Με τό καλό νά σάς ξαναδω, κυρία, κι' όχι αντίο! Νά-χετε την εύλογία του Θεού.

Καί ή Ρόζα έφίλησε τά δυο χέρια της Ραχήλ και την ξαναγκάλιασε για μία τελευταία άκόμη φορά.

“Επειτα ή πόρτα ξανακλείστηκε πίσω της και ή νεοφώτιστη, πού είχε γίνει κάτωχρη, είπε θαρραλέα στη θυρωρό :

— Πάμε!

“Η συνομιλία μεταξύ της ήγουμένης και της Ραχήλ, κράτησε κάπου μία ώρα. “Όταν ή πόρτα του κελλιού ξανάνοιξε, ή νέα γυναίκα ήταν άκόμα γονατιστή μπροστά στη γρηά καλόγρη, πού της έδινε την εύχή της.

“Ενα τέταρτο της ώρας άργότερα έγινε και ή τελετή της περιβολής του μοναχικού σχήματος. Καί έδόθηκε άμέσως ένα κελλί στην νεοφερμένη, ή όποία πήρε τό όνομα της άδελφής Χάριτος. Τό κελλί αυτό ήταν δίπλα στης άλλης νεοφώτιστης, της άδελφής Σεραφίν, έρχόταν δηλαδή στη σειρά προτελευταίο πρós την πλευρά της θάλασσας.

Μιά νύχτα, ένw ή δύστυχη Ραχήλ Καμπίμπ, πού είχε αντικαταστήσει τό πραγματικό όνομά της με τό άδελφή Χάρις, μη μπορώντας νά κοιμηθί, περπατούσε πέρα-δωθε μέσα στό κελλί της, της φάνηκε πώς άκουσε θόρυβο στό διπλανό κελλί της άδελφής Σεραφίν. Στην αρχή δέν έδωσε σχεδόν προσοχή. “Ο θόρυβος, όμως, επανελήφθη. “Εμοιαζε σάν θρήνος.

«Θά ύποφέρη, ή καύμένη...» σκέφθηκε.

Καί γονάτισε στό σκληρό και κρύο πάτωμα νά προσευχηθί, για νά μπορέση νάβρη επί τέλους λίγο ύπνο, νά ήσυχάση μία σταλιά. “Ο θρήνος, όμως, εξακολουθούσε ν' άκούεται από

τό διπλανό κελλί. “Η άδελφή Χάρις φοβήθηκε, πώς ή άλλη νεοφώτιστη θάχε άρρωστήσει ξαφνικά και θάχε ίσως ανάγκη από βοήθεια. “Όστόσο ή ήγουμένη είχε άπαγορεύσει αύστηρά στις καλόγρης νά βγαίνουν τη νύχτα από τά κελλιά τους.

“Αλλά μπροστά στους θρήνους της συναδέλφου της, ή άδελφή Χάρις, δέν κρατήθηκε και μη θέλοντας νά παραβιάση τίς διαταγές της ήγουμένης χτύπησε έλαφρά στό μεσότοιχο : Οί θρήνοι σταμάτησαν για μία στιγμή, αλλά ξανάρχισαν άμέσως.

—“Αδελφή Σεραφίν!... άδελφή Σεραφίν!... είπε ή άδελφή Χάρις κολλώντας τ' αύτί της στό μεσότοιχο.

“Η νεοφώτιστη δέν άπάντησε. “Ενας βόγγος, πιό δυνατός της ξέφυγε από τό στήθος. “Η άδελφή Χάρις δέν μπόρεσε ν' αντισταθί περισσότερο : βγήκε από τό κελλί της κι' έτρεξε στό διπλανό.

“Αδελφή Σεραφίν... τί έχετε; είπε ή άδελφή Χάρις σκύβοντας από πάνω της και πιάνοντας τό ένα από τά χέρια της πού ήσαν παγωμένα.

“Η άλλη νεοφώτιστη την κύτταξε σάν νά ώνειρευόταν και της είπε ψελλίζοντας :

— Πεθαίνw...

— Ποϋ πονάτε; Πήτε μου. Θά σάς βοηθήσω.

— Στην καρδιά... ψιθύρισε ή άμοιρη με πνιγμένη φωνή.

“Αλλά την ίδια εκείνη στιγμή άφησε πάλι ένα τόσο δυνατό βογγητό, πού την έκαμε νά τιναχθί ως επάνw. Τότε ή άδελφή Χάρις ρίχτηκε επάνw της και την ανασήκωσε στην άγκάλη της, γιατί της φάνηκε πώς θά ξεψυχοϋσε.

— Θεέ μου! σκέφθηκε. Κι' αν πέθαινε;

“Όστόσο σ' εκείνη τη στάση ή άδελφή Σεραφίν ένιωθε τόν έαυτό της καλλίτερα. Καί μπόρεσε νά πη :

—“Αν δέν έρχόσασταν νά μ' ανασηκώσετε έτσι, θάχα πεθάνει...

— Θέλετε τίποτ' άλλο; Θέλετε μήπως νά φωνάξw κανέναν;

—“Οχι, δέν χρειάζεται.

— Έτσι χωρίς βοήθεια, θά...

— Τὸ νὰ πεθάνη κανεὶς δὲν εἶναι μεγάλο κακό, μουρμούρισε ἡ ξανθὴ καὶ ὠχρὴ νεοφώτιστη.

Ὅταν τὴ νύχτα ἐκείνη χωρίστηκαν οἱ δυὸ νεοφώτιστες, τοὺς φάνηκε πὼς εἶχαν παρακούσει ἀρκετὰ στὴν ἐντολὴ τῆς ἡγουμένης. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκουγότανε πιά ἀπὸ τὸ κελλὶ τῆς ἀδελφῆς Σεραφίν, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε πὼς ἡ δυστυχημένη νεοφώτιστη μπόρεσε ν' ἀποκοιμηθῇ. Ὡστόσο ἡ ἄλλη ἡ νεώτερη συνάδελφός της, δὲν μπόρεσε νὰ κλείσῃ μάτι ὅλη τὴ νύχτα. Τὰ νεῦρα της εἶχαν ἐξαφθῇ ἀπὸ τίς πολλές συγκινήσεις : ἦταν πολὺ νέα καὶ ἡ ἰδιοσυγκρασία της ἦταν πολὺ εὐέξαπτη, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ εὐκόλα νὰ λησμονήσῃ.

Ἀπὸ τὴν ἐπομένη μέρα μιὰ μεγάλη οἰκειότης ἐκδηλώθηκε ἀνάμεσα στίς δυὸ νεοφώτιστες καὶ ἡ μιὰ ἐπεδίωκε κάθε λίγο τὴ συντροφιά τῆς ἄλλης. Ὅχι πὼς μιλοῦσαν γιὰ τὸν ἔξω κόσμο ἢ γιὰ τὸ παρελθόν. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀνεκάλυψαν πὼς εἶχαν ἔλθῃ κι' οἱ δυὸ γιὰ τὴν ἴδια σχεδὸν αἰτία σ' αὐτὸ τὸ μοναστήρι, νόμιζαν πὼς ἔπρεπε καὶ μαζὶ νὰ ζητήσουνε τὴν ἡσυχία, ποὺ ἡ καθημερινή τους παληὰ ζωὴ δὲν τοὺς ἔδωσε. Τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας πῆγαιναν καὶ ἐστεκόταν ἡ μιὰ δίπλα στὴν ἄλλη καὶ ἐπροσεύχονταν μαζὶ. Συχνὰ πρὶν πλαγιάσουν, χαιρετιώταν, μένοντας ἓνα λεπτὸ μαζὶ, μπροστὰ στὴν πόρτα τῶν κελλιῶν τους. Καὶ οἱ δυὸ ἔμπαιναν μέσα στὴ μεγάλη νυχτερινὴ μοναξιά, ὅπου, πολλές φορές, οὔτε ἡ μιὰ, οὔτε ἡ ἄλλη δὲν εὗρισκε ὕπνο.

Ἡ ἡγουμένη παρατηροῦσε ἐκείνη τὴν ἀμοιβαιότητα καὶ τὴν παρακολουθοῦσε μὲ καχυποψία. Κι' ἔτσι μιὰ μέρα κάλεσε τὴν Ραχήλ καὶ τῆς εἶπε :

— Ἐχὼ ἓνα μικρὸ παράπονο. Ἡ μεγάλη οἰκειότης σας μὲ τὴν ἄλλη νεοφώτιστη δὲν μ' ἀρέσει.

— Μὰ εἶναι ἄρρωστη. Εἶναι θανάσιμα ἄρρωστη...

Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας πρόβαλε ὁ Μάρκος Χέννερ καὶ κύτταξε τὴ Μαρία μὲ βλέμμα ποὺ φανέρωνε μαζὶ ἔρωτα καὶ θυμὸ.

•ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ•
•Εκδό. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»•

— Τὸ ξέρω. Βοηθήστε την, περιποιηθήτε την. Μὴ δείχνετε ὅμως καμμιὰν ἰδιαίτερη συμπάθεια ἀπ' ὅτι δείχνετε στίς ἄλλες. Ἐδῶ, ὅλες οἱ καλόγρηες εἶναι ἀδελφές σας.

— Αὐτὴ ὑποφέρει ἴσως περισσότερον ἀπὸ τίς ἄλλες.

— Ὅλες ἔχουμε ὑποφέρει... Κι' ἐγώ, ὅπως φαντάζομαι, πῶς θάχετε ὑποφέρει κι' ἐσεῖς. Δὲν εἶναι ἔτσι;

— Ὀλόκληρη ἡ ζωὴ μου ἦταν ἓνα κομπολόγι ἀπὸ πίκρες, μήτερ μου, εἶπε ἡ ἀδελφὴ Χάρις σ' ἓναν τόνο θλιμμένο.

— Ἐχετε πολὺ τὸ νοῦ σας ἀκόμη στὸν κόσμον.

— Μὰ πῶς νὰ μὴν τὸν ἔχω;

— Λησμονήσετε, πρέπει νὰ τὰ ξεχάσετε ὅλα.

— Ἀλλοίμονο, μήτερ μου, ἂν ξέρατε ὥστόσο...

— Κάτι μοῦ ἔχετε πῆ, ἀλλὰ μιλήστε ἀκόμη σὲ μένα ἂν νοιώθετε τὴν ἀνάγκη νὰ ξεχάσετε.

— Ἐξακολουθῶ νὰ βλέπω τὴν μητέρα μου στὸν ὕπνο μου! μουρμούρισε ἡ ἀδελφὴ Χάρις χαμηλόφωνα.

— Εἶναι πεθαμένη ἡ μητέρα σας, νομίζω;

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Δὲν τὸ ξέρετε;

— Ὁ πατέρας μου, ὁ Μοῖς Καμπίμπ, ἤθελε πάντα νὰ μὲ κάμῃ νὰ πιστεύω πῶς πέθανε. Ἐγώ, ὅμως, δὲν τὸ πιστεύω. Τὴν βλέπω ἐξακολουθητικὰ στὸν ὕπνο μου. Αὐτὴ μὲ παρεκίνησε νὰ γίνω χριστιανή. Αὐτὴ μὲ συμβούλεψε νὰ φύγω ἀπὸ τὸ πατρικὸ μου σπιτί. Αὐτὴ τέλος μὲ διέταξε νὰ καταφύγω σ' ἓνα μοναστήρι.

— Πάντα στὸν ὕπνο σας;

— Πάντα. Εἶναι μία ἁγία γυναῖκα. Κι' ὑποθέτω πῶς εἶναι χριστιανὴ κι' αὐτή.

— Πῶς τὴν ἔλεγαν;

— Σάρα. Ἀλλὰ τώρα θ' ἄλλαξε τ' ὄνομά της. Ἐχω ἀκράδαντη πεποίθηση πῶς εἶναι ζωντανή.

— Καὶ δὲν τὴν ἀναζητήσατε;

— Τὸ προσπάθησα. Ἀλλὰ τί μπορούσα νὰ κάμω μόνη, φτωχή, ἐγκαταλελειμμένη καὶ καταδιωκόμενη;

— Καταδιωκόμενη; Ἀπὸ ποιόν;

— Ἀπὸ τὸν Μάρκου Χέννερ! Ἕνα πνεῦμα καταχθόνιο! Τὸν τρομερώτερον ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς μου!

— Σ' ἀγαποῦσε;

— Ναί; ἔτσι ἔλεγε. Ἦταν ἓνας κακοῦργος, ἓνας ἱερόσυλος, μήτερ μου, ποὺ τολμοῦσε νὰ ἰδιοποιητῇ καὶ τὸν ἅγιον τίτλον τοῦ Ἰησοῦ! Ἀπαιτοῦσε νὰ τὸν λένε «Ἀρχοντα!».

— Καὶ τί ἦταν αὐτός;

— Ἕνας καμπούρης, ἓνα τέρας. Θαρρῶ πῶς ἡ δουλειὰ του εἶναι μάγος. Πῶς ἐσώθηκα, Θεέ μου, ἦταν θαῦμα. Ἀλλὰ θὰ δῆτε πῶς θὰ μ' ἀναζητήσῃ κι' ἐδῶ ἀκόμη. Τὸ π ρ ο α ι σ θ ἄ ν ο μ α ι !...

— Ἐδῶ! εἶναι ἀδύνατον. Χρειάζεται εἰδικὴ ἄδεια τοῦ βικαρίου γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς ἐδῶ μέσα.

— Θὰ τὴν πάρῃ. ὦ, εἶμαι τόσο βεβαία, Θεέ μου!

— Μὴ φοβάστε. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό. Ἀγαπάτε κανέναν ἄλλον; ἐπανελάβε σιγὰ ἡ ἡγουμένη.

— Ναί, εἶπε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ἡ Ραχήλ Καμπίμπ, χαμηλώνοντας τὰ μάτια.

— Ἦταν χριστιανός, ἐλεύθερος, σὰς ἀγαποῦσε;

— Ἐλεγε ψέμματα! φώναξε ἡ νεοφώτιστη, ἐνῶ τὰ ὠραῖα τῆς μάτια ἐβγαζαν ἀστραπές. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μ' ἀπάτησε... Εἶθε ὁ καλὸς Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ... ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ!...

— Νὰ τὸν συγχωρήσετε, νὰ τὸν συγχωρήσετε κι' ἐσεῖς. Σὰς ἔδωσε ὑποσχέσεις;

— Ναί. Εἶπε πῶς θὰ μὲ παντρευόταν παρ' ὅλο ποὺ ἦταν χριστιανός, εὐγενὴς καὶ πλούσιος... Μοῦ στάθηκε πιστὸς γιὰ ἓνα χρόνον κι' ὕστερα μ' ἀπάτησε. Τὸν βρῆκαν θανάσιμα πληγμένο στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ μίᾳς φιληνάδας του... Τὸν χτύπησε ἓνας ἀπὸ τοὺς στενώτερους φίλους του, ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα.

— Καὶ τί ἀπέγινεν ὕστερα;

— Γι' αὐτὸν δὲν ἔμαθα τίποτε... Τὸ δολοφόνον τὸν ἐκλει-

σαν στη φυλακή. Τις μέρες που έρχόμουν έδω άρχιζε ή δίκη του.

— Δυστυχισμένη μικρούλα!...

— Τι υπέφερα, μητερ μου, είν' αδύνατο νά τό φαντασθήτε. "Αχ, εκείνη ή μοιραία βραδυά!... "Ολες μου οί έλπίδες γκρεμίστηκαν σέ έρείπια μέσα σέ πέντε μόνο λεπτά. "Εμεινα έτσι χωρίς πατέρα, χωρίς μνηστήρα, χωρίς έρωτα, χωρίς σπίτι, χωρίς τίποτε, μητερ μου!... κι' όλα αυτά σ' ένα διάστημα πέντε λεπτών, όταν έμαθα, πηγαίνοντας σπίτι του, τό άποτρόπαιο εκείνο νέο!...

— Θεέ μου, Θεέ μου! ψιθύρισε ή γρηά καλόγρη, πού άσυναίσθητα είχε παρασυρθή κι' αυτή από την τραγικότητα της διηγησης. Καί τί κάματε τότε;

— Δέν ξέρω κι' έγώ καλά... δέν μπορώ νά σας περιγράψω την ψυχική μου κατάσταση εκείνης της στιγμής. Τό μόνο πού έβλεπα ήταν ότι ήμουν χαμένη. Δέν είχα παρά την πιστή υπηρέτρια, πού ήταν μαζί μου. Κι' εύτυχώς αυτή, παρ' όλην την άμάθειά της ήταν εκείνη πού μ' έσωσε. Γνώριζε μιá μικρή πανσιόν, άποκλειστικώς για γυναίκες, σ' ένα σπιτάκι σχεδόν έρημικό στά περίχωρα της Ρώμης. Έκεί καταφύγαμε. Στην άρχή δέν θέλησαν νά μάς δεχτούν. "Οταν, όμως, είπαμε πώς ήμουν έβραία, πού σκόπευα νά γίνω χριστιανή, ή διευθύντρια, πού ήταν μιá γυναίκα θρησκόληπτη, μάς λυπήθηκε καί μάς κράτησε κοντά της. "Εμεινα εκεί κυριευμένη από την φριχτότερη θλίψη καί τόν τρομερώτερο φόβο.

— Φοβώσασταν τόν τρομερό εκείνο διώκτη σας;

— Ναι! "Ημουν άπογοητευμένη από την προδοσία του Ρανιέρι καί ό φόβος μου για τόν φρικαλέο καμπούρη είχε διπλασιασθή μέσα μου.

— Καί μείνατε πολύν καιρό σέ κείνο τό σπίτι;

— "Οχι. Θά μ' ανακάλυπτε ό διώκτης μου. "Ωρισμένες ένδειξεις μ' έκαναν νά φοβάμαι πώς ό Χέννερ μέ άναζητούσε μέ πείσμα.

— Καί πού καταφύγατε;

— Στόν βικάριο. Στην άρχή αυτός μ' έστειλε στό Τόρε ντέλλι Σπέκι, όπου έμεινα για λίγες μέρες. "Αλλά κι' εκεί δέν ήμουν άσφαλισμένη. "Από την έπομένη της εισόδου μου σ' εκείνο τό μοναστήρι, άρχισαν νά έμφανίζονται διάφορα ύποπτα ύποκείμενα, πού περιφέρονταν γύρω στό κτίριο. Συνέβαιναν πράγματα σοβαρά... Εύτυχώς, πού ό καλός Θεός μέ προστάτευσε ώστόσο...

— Κι' άλλαξατε μοναστήρι;

— Ναι, τρεις φορές άλλαξα καταφύγιο στη Ρώμη. Πήγα καί στό Σπολέτο καί στό Ροβίγκο. Ταξίδευα νύχτα μέ ρούχα καλογρηάς καί σκεπασμένο τό πρόσωπο. "Αδικα όμως...

— Σας άνεκάλυπτε πάντα αυτός; Μήπως ήταν της φαντασίας σας;

— "Οχι, είμαι σίγουρη. Κάθε φορά οί προϊστάμενες των μοναστηρίων άντιλαμβάνονταν μόνες τους τις επίμονες άναζητήσεις καί τούς κινδύνους πού μέ περιτριγύριζαν...

— Κι' έπειτα;

— Είπα τότε στόν βικάριο: «Βρήτε μου ένα μέρος, όπου νά μείνω ήσυχη για όλη μου τή ζωή, ένα καταφύγιο, άπ' όπου νά μήν μπορέσω ποτέ πιά νά βγώ, ούτε καί πεθαμένη ακόμα, όπου κανέναν, ποτέ νά μήν μπορέση νά εισχωρήση. Βρήτε μου ένα τέτοιο μοναστήρι, νά μπώ καί νά γίνω καλόγρη, νά έξαφανισθώ, νά πεθάνω...» Κι' εκείνος μου είπε: «"Αφού τό θέλετε, θά σας στείλω στίς «Θαμμένες ζωντανές» στη Νεάπολη». Κι' έτσι ήρθα, μητερ μου...

— Είθε ό Θεός νά σας παρηγορήση κόρη μου, γιατί τά είκοσι χρόνια σας ήταν μιá άτέλειωτη θλίψη. "Εδω μέσα κανέναν δέν θά σας βρή! ώστε...

— Είσθε βέβαιη;

"Η ήγουμένη χαμογέλασε έλαφρά.

— "Εδω είμαστε σάν πεθαμένες, κόρη μου. Πεθαμένες για τόν κόσμο, πεθαμένες σωματικά καί ψυχικά.

— Κι' ό διώκτης μου φαντάζεσθε πώς δέν θά μέ βρή;

— Μά πώς θά μπορέση;

— Κι' ἂν τὸ ὑποψιασθῇ; Κι' ἂν πάη στὸ βικάριο, στὸν Πάπα;
— Δὲν θὰ τοῦ τὸ ἐπιτρέψουν...

Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ κάποιος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ.
Ἀντὶ νὰ πῇ «ἐμπρός», ὅπως συνήθιζε πάντα, ἡ ἡγουμένη πῆγε
κι' ἀνοιξε μόνη τὴν πόρτα. Ἦταν ἡ γρηὰ καλόγρη, ποὺ ἐκτε-
λοῦσε χρέη θυρωροῦ.

Κουβέντιασε κάμποσα λεπτὰ χαμηλόφωνα μὲ τὴν ἡγουμένη
κι' ἔπειτα ἔφυγε βιαστική πρὸς τὴν ἐξώπορτα. Ἡ ἡγουμένη
ξαναγύρισε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κελλιοῦ. Γονατισμένη ἀκόμη ἡ
ἀδελφὴ Χάρις, ἡ Ραχήλ Καμπίμπ, εἶχε τὸ πρόσωπό της κρυμ-
μένο ἀνάμεσα στὰ χέρια της.

— Κόρη μου, τὴν ἐφώναξεν ἡ ἡγουμένη.

— Τί τρέχει, μήτερ μου;

— Ἦθελα νὰ ξέρω ἡ συνομιλία μας ξαλάφρωσε καθόλου
τὴν ψυχὴ σας; Νοιώθετε τώρα τὸ πνεῦμα σας ἡρεμώτερο;

— Τί θέλετε νὰ πῇτε μήτερ μου, ρώτησε ἡ Ραχήλ μὲ μιὰ
φωνή, ποὺ ἔγινε ξαφνικὰ τρεμουλιαστή.

— Μὴν τρομάζετε· ἔχω νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ἕνα νέο.

— Ἔνα νέο; Τί νέο;

— Βλέπω πάλι πὼς ταραζέσθε... Ὑποσχεθῆτε μου πὼς
θὰ τ' ἀκούσετε μὲ ψυχραιμία.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι, εἶπε μ' ἐπισημότητα ἡ ἀδελφὴ Χάρις.

Οἱ δυὸ γυναῖκες σώπασαν γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἐπειτα ἡ ἡγου-
μένη ἐπανελάβε:

— Κόρη μου, τῆς εἶπε ἡ ἡγουμένη, εἶναι ἔξω κάποιος ποὺ
θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ.

— Καμμιὰ καλόγρη;

— Ὁχι, ἕνα πρόσωπο ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμος.

— Ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμος; Μὰ ποιὸς λοιπόν, ποιὸς; φώναξε
ἡ Ραχήλ, καὶ τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν ἀπότομα.

— Μὰ, κόρη μου, ξεχνᾶτε πὼς μοῦ ὑποσχεθήκατε νὰ μὴν
ταραχθῆτε!

— Ἀχ, μήτερ μου, νὰ ξέρατε πόσο φοβάμαι!... Θᾶναι
αὐτὸς, θᾶναι αὐτὸς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ποιὸς αὐτός;

— Ὁ Μάρκος Χέννερ. τὸ τέρας, ὁ καμπούρης, ὁ διώ-
κτης μου...

— Σᾶς εἶπα πὼς αὐτὸς δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ πατήσῃ
τὸ πόδι του ἐδῶ.

— Μὰ ποιὸς εἶναι τότε;

— Μιὰ γυναῖκα, κόρη μου. Ἡ Ρόζα, ἡ ὑπηρετριά σας. Ἡ
γυναικούλα ἐκεῖνη, ποὺ σᾶς συνώδευε ὅταν ἤρθατε.

Ἔνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως βγήκε ἀπὸ τὸ στήθος τῆς
ἀδελφῆς Χάριτος.

— Εἶναι κάτω καὶ σᾶς περιμένει ξανᾶπε ἡ ἡγουμένη. Θε-
λετε νὰ τὴν δῆτε;

Ἡ νεοφώτιστη ὕψωσε τὰ μάτια μὲ ἀγωνία καὶ ἀποκρίθηκε:

— Ὁχι, μήτερ μου. Δὲν θέλω πιά νὰ ἔχω καμμιὰ συνά-
φεια μὲ τὸν ἔξω κόσμος.

— Καταλαβαίνω. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο
ποὺ δὲν σᾶς ἔκαμε κακό, ποὺ σᾶς ἀγάπησε.

— Τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα δὲν μὲ συγκινοῦν πιά. Δὲν
θέλω νὰ δῶ τὴ Ρόζα. Μὴν ἐπιμένετε... εἶπε ἡ Ραχήλ μὲ μιὰ
σβυσμένη φωνή.

— Μὰ γιατί, λοιπόν. Θᾶθελα νὰ μάθω τὸ λόγο.

— Γιατί θὰ μοῦ θυμίσῃ τὰ περασμένα, τὴ δυστυχία μου,
τὸν ἄτυχο ἔρωτά μου, θὰ μοῦ μιλήσῃ ἴσως γιὰ τὸν Ρανιέρι
Λαμπερτίνι!

— Κι' ἂν ὑποθέσωμε πὼς δὲν θὰ σᾶς μιλοῦσε γι' αὐτό:
Θέλετε νὰ μείνω κι' ἐγὼ κοντά σας γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω
ν' ἀναφέρῃ ὅ,τι δὲν θὰ σᾶς εὐχαριστοῦσε;

— Ὁχι, ξέρω πὼς θὰ μοῦ μιλήσῃ γι' αὐτὸν ὅπωςδήποτε
καὶ θὰ νοιώσω τὴν καρδιά μου νὰ ραγίξῃ, τὴν βασανισμένη
καὶ λαβωμένη μου αὐτὴ καρδιά!... Ἀχ, μὴ μοῦ ζητᾶτε νὰ
κάμω τέτοιο πρᾶγμα, μήτερ μου. Ἀφήστε με νὰ μείνω γιὰ
πάντα πιά μόνη, γιὰ νὰ μπορέσω ἔτσι νὰ λησμονήσω!

Κι' ἡ Ραχήλ ἔπεσε στὰ γόνατα μπροστὰ στὴν ἡγουμένη,
ἀπλώνοντας σ' αὐτὴν τὰ χέρια.

— Σηκωθήτε εἶπε ἡ γρηὰ καλόγρηα. Θὰ παραγγείλω νὰ διώξουν τὴ Ρόζα.

Προχώρησε στὴν πόρτα τοῦ κελλιοῦ καὶ φώναξε τὴν θυρωρό.

— Νὰ πῆτε σ' αὐτὴ τὴ γυναῖκα πὼς ἡ νεοφώτιστη ἀδελφὴ Χάρις δὲν θέλει νὰ κατεβῇ.

Ἡ θυρωρὸς κούνησε τὸ κεφάλι.

— Αἰδεσιμωτάτη δὲν θὰ θελήσῃ νὰ φύγῃ.

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ ἔχει καθήσει λέγοντας πὼς θὰ περιμένῃ ἐκεῖ μιὰ, δυό, πέντε ὧρες, ὅλην τὴν ἡμέρα, μὰ δὲν θὰ φύγῃ χωρὶς νὰ δῇ τὴ νεοφώτιστη.

— Μὰ νὰ τῆς πῆτε πὼς ἡ ἴδια ἡ ἀδελφὴ Χάρις ἀρνεῖται νὰ τὴν δεχθῇ.

— Ναί, ἐγὼ τὸ λέω: εἶπε ἡ Ραχήλ μὲ μιὰ ἀποφασιστικὴ φωνή. Δὲν θέλω νὰ κατεβῶ νὰ τὴν δῶ!

Ἡ θυρωρὸς ἔφυγε τότε μὲ ἀργὰ καὶ ἀποφασιστικὰ βήματα.

Ἡ ἡγουμένη περιμένε τὸ ἀποτέλεσμα.

— Εἶμαι βεβαία πὼς τὴν ἔστειλε ὁ Ρανιέρι γιὰ νὰ μὲ παρσύρῃ πάλι στὴν ἔξω ζωή, εἶπεν ἡ νεοφώτιστη σὲ λίγο.

Ἐκάματε τότε πολὺ καλά, κόρη μου, ποὺ συγκρατήσατε τὴν περιέργειά σας, ἀπάντησε ἡ ἡγουμένη. Νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου. Ἐγὼ, ἤδη ἤξερα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν Λαμπερτίνι. Ἡ Ρόζα ἐμήνυσε πὼς σὰς φέρνει νέα ἀπὸ ἓνα πρόσωπο, ποὺ σὰς εἶναι πολὺ ἀγαπητό.

— Ἡ τ α ν... τώρα δὲν μοῦ εἶναι πιά...

Καὶ ἡ Ραχήλ λύθηκε σὲ λυγμούς.

— Ὑποφέρετε πολὺ, κόρη μου; ρώτησε ἡ ἡγουμένη.

— Ἀφάνταστα.

— Πηγαίνετε στὸ παρεκκλήσιο καὶ προσευχηθῆτε...

— Πρέπει νὰ πάω! ἀποκρίθηκε ἡ Ραχήλ Καμπίμπ μὲ σπαρτακτικὴ φωνή.

Βγαίνοντας σκέφθηκε πὼς εἶχε κάμει τὴν ὑστάτη θυσία της στὸ Θεό. Τὸ νὰ διώξῃ τὴν Ρόζα, ποὺ τῆς ἔφερνε νέα ἀπὸ

τὸν μοναδικὸ ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησε, ἀπὸ τὸ πρόσωπο, ποὺ σ' αὐτὸ εἶχε στηρίξει ὅλες τὶς ἐλπίδες της, ἦταν μιὰ πράξη ἐμπνευσμένη ἀπὸ κάποιαν ἀνώτερη δύναμη. Ὡστόσο ἡ καρδιά της ὑπέφερε τρομερὰ γιὰ ὅ,τι εἶχε κάμει. Γεμάτη περηφάνεια ἡ καρδιά αὐτῇ, ποὺ εἶχε λατρεύσει, τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι, ἦταν τώρα πεσμένη σὲ μιὰν ἀτέρμονη ἄβυσσο θλίψεως, ὅσο ἔνοιωθε πὼς δὲν μπορούσε νὰ συγχωρήσῃ τὴν προδοσία. Ἱδιοσυγκρασίας ἰσχυρῆς καὶ ὀρμητικῆς, χαρακτήρος ελκρινούς καὶ ἐντίμου, ἡ Ραχήλ Καμπίμπ, δὲν εὑρίσκε καμμιά δικαιολογία συγγνώμης γιὰ κείνη τὴν τόσο ταπεινὴ, τὴν τόσο ἀγενὴ προδοσία, ποὺ ἐγινε εἰς βάρος της μὲ μιὰ βαρβαρότητα ἀκατανόμαστη. Βεβαίως, ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι, τιμωρήθηκε γιὰ τὸ σφάλμα του. Δέχτηκε ἓνα θανάσιμο τραῦμα ἴσως καὶ τὸν θάνατο, στὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τῆς δολίης σειρήνας, ποὺ τὸν εἶχε μαγέψει. Χτυπήθηκε ἀπὸ τὸ χέρι ἑνὸς φίλου, ἑνὸς ἀπίστου φίλου. Χτυπήθηκε ἀπὸ πίσω, ὕπουλα καὶ ἄνανδρα καθὼς εἶπανε. Ἴσως πάλι καὶ νὰ μὴν πέθανε! Ποιὸς μπορούσε νὰ ξέρῃ; Δύστυχο κι' ἀποπλανημένο πρόβατο, ἐκείνη πῆγε τότε καὶ ἐζήτησε ἄσυλο στοὺς κόλπους τῆς θρησκείας, καὶ πέρασε ἀπὸ μοναστήρι σὲ μοναστήρι, κυνηγημένη ἀπὸ τὸ μῖσος τοῦ Μάρκου Χέννερ—τοῦλάχιστον μὲ τὴν ἰδέα πὼς τὴν κυνηγοῦσε αὐτὸς—μὴ βρίσκοντας ἡσυχία οὔτε μέσα στοὺς τέσσαρες τοίχους ἑνὸς κελλιοῦ, ἀναγκασμένη νὰ κλειστῇ τέλος πίσω ἀπὸ τὶς βαρεῖες καγκελλόπορτες τῶν «Θαμμένων Ζωντανών». Τί πὼς πέθανε ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι; Μήπως κι' ἐκείνη δὲν εἶχε πεθάνει τὸ ἴδιο;... Εἶχε πεθάνει γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ τὰ νειᾶτα της καὶ τὴν ὀμορφιά της, ἀφοῦ ὅλ' αὐτὰ τῆς ἦσαν πιά ἄχρηστα. Κάθε ἐλπίδα της εἶχε τελειώσῃ. Κάθε δεσμὸς μὲ τὴ ζωὴ εἶχε σπάσει. Ἐνοιωθε τὸν ἑαυτὸ της περισσότερο πεθαμένο, παρὰ ζωντανό!

Γιατί λοιπὸν ἐρχόντανε νὰ τὴν φωνάξουν μέσα ἀπὸ τὸν τάφο της; Γιατί ζητοῦσαν νὰ ἀνασηκώσουν τὸν ἐπιτάφιο λίθον; Τί ἤθελαν λοιπὸν νὰ τῆς ποῦν; Ἴσως ὅτι ἐκεῖνος ζοῦσε ἀκόμα. Ἀλλ' αὐτὴ τώρα πιά ἦταν νεκρή! Τοῦλάχιστον ὁ ἔρω-

τάς της δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἡ φριχτή προδοσία καθόταν πάνω στὰ ἑρείπιά του κι' ἔκρωζε εἰρωνικά. Τί τὴν ἔμελλε ἂν ἦταν πεθαμένος ἢ ζωντανός; Μαζί μὲ τὸν θάνατο τοῦ ἔρωτά της εἶχε πεθάνει κι' αὐτὴ ἡ ἴδια...

Γονατισμένη στὸ λιθόστρωτο τοῦ παρεκκλησίου, προσπαθοῦσε μάταια νὰ προσευχηθῇ, νὰ συγκεντρώσῃ τὴν προσοχή της καὶ τὴν ψυχὴ της στοὺς μελωδικοὺς ὕμνους τῆς Παναγίας, ποὺ ἄλλοτε τὴν ξαλάφρωναν τόσο... Τὸ μυαλό της δὲν μποροῦσε νὰ ἡρεμήσῃ...

Σηκώθηκε τότε, προχώρησε στὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιο καὶ εἶδε κάτω. Ὁλὴ ἡ αὐλὴ ἦταν ἔρημη. Ἡ Ραχήλ ἀκούμπησε τὸ μέτωπο στὰ σιδερένια κάγκελλα καὶ κύταξε ἀκόμη. Καὶ πέρα ἀκόμη ἀπὸ τὴν αὐλὴ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ σκιὲς καὶ σιγὴ ἀτέρμονη. Ἐξαφνα, δίπλα σ' ἓναν στῦλο, ἡ Ραχήλ, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, πρόσεξε μιὰ γυναῖκα γονατισμένη. Ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὴν Ρόζα, τὴν ὑπηρέτριά της, τὴν πιστὴ παιδαγωγὸ της, ποὺ ἦρθε νὰ τῆς φέρῃ κάποια μεγάλη εἶδηση, ἀλλ' αὐτὴ ἡ σκληρὴ ἀπὸ ἓνα μοιρολατρικὸ πείσμα τὴν ἔδιωξε τόσο ἄσπλαχνα...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ καρδιά της δυστυχισμένης ἐβραιοπούλας μάτωσε! Ποιὸς ξέρει; Ἴσως ἡ ἀλήθεια κι' ἡ ζωὴ νὰ κρύβονταν μέσα στὸ στόμα τῆς γυναίκας αὐτῆς, ποὺ ὀλομόναχη καὶ διωχμένη ἀπὸ τὴν κυρία της, προσευχόταν γονατισμένη!

Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ γρίλλια, ἡ Ραχήλ ἔχυσε ποτάμια ἀπὸ καφετὰ δάκρυα, νοιώθοντας πὼς δὲν μποροῦσε νὰ φωνάξῃ πίσω τὴν Ρόζα, νοιώθοντας πὼς ἔπρεπε νὰ πνίξῃ τὴν τωρινὴ λαχτάρᾳ της καὶ νὰ ὑποταχθῇ στὴν πρώτη της ἀπόφαση. Τώρα πιά ἡ Ραχήλ Καμπίμπ, ἡ νεοφώτιστη τῶν «Θαμμένων Ζωντανών», ἡ ἀδελφὴ Χάρις, εἶχε πῇ «ὄχι!», εἶχε ἀποδιώξει τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ζωὴ ποὺ τῆς ἔφερνε ἴσως ἡ ταπεινὴ ἐκείνη ὑπηρέτρια. Ἀχ, καὶ νὰ μποροῦσε νὰ τὴν φώναζε πίσω! Μὰ πὼς νὰ τὸ ἔκανε; Πὼς νὰ τολμοῦσε νὰ πῇ στὴν ἡγουμένη πὼς εἶχε μετανοήσει, τὴ στιγμὴ ποὺ πρὶν λίγο τῆς προσποιήθηκε τόση σταθερότητα στὴν ἀπόφαση ποὺ εἶχε πάρει; Πὼς νὰ τῆς ἐκ-

μυστηρευόταν πὼς ἡ καρδιά της, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀφιερωμένη πιά στὸ Θεό, ἐφλεγόταν ἀκόμη ἀπὸ τὴ φωτιά τῶν ἐγκοσμίων; Ὑπέφερε φριχτὰ πίσω ἀπὸ τὴ γρίλλια αὐτὴ, μὲ τὸ μέτωπο σφηνωμένο στὰ κάγκελλα, κυριευμένη ἀπὸ μιὰν ἀκατανίκητη λαχτάρᾳ νὰ φωνάξῃ στὴ Ρόζα νάρθῃ πίσω, νὰ ξαναnéβῃ, νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ, ἢ ἔστω νὰ κατεβῇ ἡ ἴδια, ἀκόμη καὶ ξυπόλυτη ἂν ἦταν ἀνάγκη, γιὰ νὰ μάθῃ τί ἐρχόταν νὰ τῆς πῇ. Ὅμως ἡ φωνὴ της δὲν ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στεγνωμένο λαρύγγι της καὶ μιὰ ντροπὴ τῆς ἐφλόγιζε τὸ πρόσωπο. Ἐξουθενωμένη ἀπὸ τὴν ἀδυναμία της, εἶδε τὴν Ρόζα νὰ προσεύχεται γιὰ λίγην ὥρα ἀκόμη, ἔπειτα νὰ σηκώνεται σιγά-σιγά, νὰ κάνῃ τὸ σταυρό της, νὰ προσπερνᾷ τὸ παρεκκλήσιο καὶ νὰ ἐξαφανίζεται... Ὅλα εἶχαν τελειώσει, λοιπόν, πιά...

Ἡ Ραχήλ Καμπίμπ βγῆκε σὰν τρελλή, ἀπὸ τὸ δωμάτιο ποὺ βρισκόταν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν αὐλὴ... Ἦλπιζε πὼς ἡ Ρόζα, ἀφ' ἑαυτοῦ της θὰ ἐπέμενε ἀκόμη, πὼς θὰ ξαναγύριζε, θὰ ξαναχτυποῦσε τὴν πόρτα καὶ θὰ ξανάστελνε τὴν θυρωρὸ γιὰ νὰ τὴν ζητήσῃ πάλι. Κανένας, ὅμως, κανένας πιά δὲν φαινόταν! Τώρα ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πάῃ νὰ μιλήσῃ μὲ τὴ Ρόζα. Θὰ παράκουε τόσο στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ της ὅσο καὶ στὴν μυστικὴ ἐπιθυμία τῆς ἡγουμένης. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν παρουσιάστηκε, κανεὶς δὲν φάνηκε. Ὅλα προφανῶς εἶχαν τελειώσει πιά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΡΙΤΟ

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ

«Αγαπητέ και σεβαστέ μου φίλε,

«Μόλις είμαι επί τέλους σέ θέση νά χαράξω μερικά λόγια σ' ένα κομμάτι χαρτί, δίχως τόν κίνδυνο νά πέση ή πέννα από τὸ παραγμένο ή κουρασμένο χέρι μου,—τὸ πρῶτο γράμμα ποὺ μπορῶ καὶ γράφω καλὲ μου φίλε, τὸ ἀπευθύνω σέ σὰς! Θυμᾶσαι βέβαια πόση ἀγάπη ἔτρεφε πάντα γιὰ σὰς ὁ πατέρας μου. Καὶ δὲν ἦταν μόνον ὅτι σὰς ἀγαποῦσε αὐτός, ἀλλὰ μ' ἔμαθε κι' ἐμένα νά σὰς σέβωμαι καὶ νά σὰς ἀγαπῶ. Ξέρετε πολὺ καλὰ πόσο λίγους ἀνθρώπους σέβομαι κι' ἀγαπῶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

«Ἐως τώρα ή ζωή μου ἦταν κρύα, τόσο ἄδεια, τόσο σκληρή, ποὺ συχνά σὰς προκαλοῦσα τὸν οἶκτο.

»Ε, λοιπόν, ἀσφαλῶς καὶ σήμερα ἀκόμη θὰ προκαλῶ πάλι τὸν οἶκτο σας παρ' ὅλο ποὺ ή ζωή μου δὲν εἶναι πιά οὔτε κρύα, οὔτε ἄδεια, οὔτε ἀνούσια... ἀλλὰ εἶναι τραγική! Φαντάζομαι πόσο θὰ παραξενευθήκατε ὅταν μάθατε τὴν παράξενη καὶ τραγική εἵδηση! Θ' ἀναρωτιώσασταν, εἶμαι βέβαιος, ἂν αὐτός γιὰ τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο ἦτο πράγματι ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα, ὁ γυιὸς τοῦ παιδικοῦ φίλου σας, αὐτός γιὰ τὸν ὁποῖον ἔλεγαν πὼς ἔκανε φόνο, πὼς μπήκε φυλακή, πὼς τοῦ ἔκαναν δίκη, πὼς θὰ τὸν ἔστελναν ἐξορία... Κι' ὅμως, ναί. Παρ' ὅλο ποὺ αὐτὸ μποροῦσε νά φανῇ κάπως ἀπίστευτο, καὶ μάλιστα σέ μένα ποὺ ξέρω τὴν ἀλήθεια, εἶμαι πράγματι ἐγὼ ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα, ὁ νζέντλεμαν, ὁ σπόρτσμαν, ὁ πλούσιος καὶ εὐτυχὴς νέος.

«Κατηγορήθηκα ὅτι θέλησα νά δολοφονήσω, ἀπὸ ἐρωτική ἀντιζηλία, ἓναν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους φίλους μου, τὸν Ρανιέρι Λαμπερντίνι—καὶ τοῦτο γιὰ κάποιαν κόμησσα Κλάρα Λορεντάνα, μιὰ βενετσιάνα φερμένην ἄγνωστο ἀπὸ ποῦ, παρ' ὅλο τὸ μεγάλο της ὄνομα, καὶ γιὰ τὴν τὴν ὅποιαν οὔτ' ἐγὼ, οὔτε ὁ Ρανιέρι εἶχαμε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον. Πέρασαν ἀπὸ τότε πολλοὶ μῆνες ἕως τώρα. Ὁ φίλος μου ἐξακολουθεῖ νᾶναι ἄρρωστος, εὐτυχῶς ὅμως ἐκτὸς κινδύνου. Ἡ κόμησσα Λορεντάνα ἐξαφανίστηκε. Κι' ἐγὼ, ἀφοῦ κατάφερα νά βγῶ ἀπὸ τὴ φυλακή μὲ προσωρινή ἄδεια, γυρίζω σήμερα μὲ μιὰ μήνυση στὴν πλάτη γιὰ ἀπόπειρα φόνου.

— Τί ὥραία κατάσταση!

«Πόσον καιρὸ κάθησα στὴ φυλακή. Ὅχι, δὲν πέρασα ἐκεῖ μέσα καθόλου καλὰ. Κανένα χατήρι δὲν ἐννοοῦσαν νά μοῦ κάνουν ἀπ' ὅσα τοὺς ζητοῦσα—ἀκοῦτε πράγματα! Ἀφοῦ οὔτε νά βγαίνω ἔξω ὅταν ἐπληττα δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν... Θὰ μοῦ πῆτε, σεβαστέ μου δάσκαλε, ὅτι ἀστειεύομαι. Τώρα ἴσως, ἀλλὰ τότε δὲν εἶχα καθόλου ὄρεξη γι' ἀστεῖα. Εἶν' ἀλήθεια, πὼς τὸ καπρίτσιο αὐτὸ τῆς τύχης, ποὺ ἀπὸ ἄνθρωπο καθὼς πρέπει μ' ἔκαμε ἐξαφνικὰ δολοφόνο καὶ ποῦ ἀπὸ τὰ μέγαρά μὲ μετέφερε στίς φυλακές, μοῦ φάνηκε πολὺ βαρὺ. Ἦμουν ὅμως καθὼς ξέρετε, ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μέσα σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς Εὐρώπης», στὴ Ρώμη, ἀνεκάλυψα τὸ κομμένο ἐκεῖνο γυναικεῖο χέρι, εἶπα στὸν ἑαυτό μου, καὶ τὸ ἐπανέλαβα καὶ σέ σὰς, πὼς περίμενα κάθε εἶδους συνέπειες. Δυὸ-τρὶς φορές στὴ ζωὴ μου διέτρεξα σοβαρώτατους κινδύνους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους εὐτυχῶς ἐγλύτωσα πάντα. Ὅμως αὐτὴ ή φουρτοῦνα ποὺ μὲ βρῆκε ἦταν γιὰ μένα κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα. Τὸ κομμένο χέρι, τὸ χέρι αὐτὸ ποὺ ἀγαπῶ καὶ λατρεύω, τῶχά ἀκόμα κοντά μου. Τὸ φυλάγω τόσο ζηλότυπα, ποὺ θὰ χρειάζοταν νά μὲ σκοτώσουν γιὰ νά μοῦ τὸ πάρουν. Ὅστοςο εἶμ' ἓνας ἄνθρωπος κατεσταμμένος, χαμένος. Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ τραβῶ γιὰ κεῖνον τὸν μοιραῖο μου ἄνθρωπο ποὺ μὲ καταδιώκει!

»Εἶν' ἀνάγκη νὰ σὰς πῶ πῶς δὲν ἐπιβουλεύθηκα τῇ ζωῇ τοῦ Ρανιέρι Λαμπερτίνι, πῶς δὲν ἀγαποῦσα ἐκείνη τὴ γυναῖκα καὶ πῶς ποτὲ δὲν συνέβη καμμιά παρεξήγηση μεταξύ ἐμοῦ καὶ τοῦ φίλου μου; Δὲν πιστεύω νὰ μὲ φαντασθῆτε ποτὲ ἔνοχο.

»Εἴχατε τρέξει ἀμέσως νὰ μὲ δῆτε στὴ φυλακὴ. Δὲν σὰς ἄφησαν, ὅμως, νὰ μπῆτε. Μὲ κρατοῦσαν ἀπομονωμένο τότε. Ξανάρθατε. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ τὴ μέρα, ἦταν ποὺ εἶχα πάρει μόλις τὴν προσωρινὴ ἄδεια κι' ἔσπευσα ἀμέσως νὰ φύγω γιὰ τὸ Μιλᾶνο, ἀπ' ὅπου σήμερα σὰς γράφω μέσα στὸ παλὸ μου σπίτι, ὅπου τὰ ἀρχαῖα πορτραῖτα τῶν προγόνων μου, λὲς καὶ μὲ κυττάζουν μὲ συμπόνια, γιὰ τὴν βρωμοὑπόθεση μέσα στὴν ὁποία πῆγα μόνος μου νὰ μπερδευθῶ. Φαντάζομαι ὅμως ὅτι κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἔτυχε νὰ βρῇ, ταξιδεύοντας, ἓνα ὥραϊο γυναικεῖο χέρι ἀποσπασμένο ἀπὸ τὸ σῶμα του, φορτωμένο πολύτιμα πετράδια, ὀλοζώντανο στὴν ὄψη. Τέτοια πράγματα δὲν συνέβαιναν, βέβαια, ἐκεῖνα τὰ παλὰ χρόνια.

»Δὲν ἐσκότώσα, οὔτε τραυμάτισα, οὔτε κανένα ἄλλο παρόμοιο κακὸ ἔκαμα, φίλε μου, ἀλλὰ ἔχω πέσει θύμα μιᾶς μαύρης μοίρας ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ ἔκαμα αὐτὸ τὸ ἐξωτικὸ εὔρημά μου. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ μισεῖ, μὲ καταδιώκει, γιατί τὸ χέρι αὐτὸ ἐγίνε δικό μου, γιατί δὲν θέλω νὰ τοῦ ἐπιτρέψω, γιατί εἶμαι βέβαιος πῶς ἀνήκει σ' ἓνα πρόσωπο ζωντανό, γιατί λατρεύω ἐκείνην ἀπὸ τὴν ὁποίαν αὐτὸ τὸ χέρι ἔχει κοπῇ, γιατί τὴν ἀναζητῶ καὶ γιατί θὰ τὴν βρῶ, ἐπειδὴ νομίζω πῶς τὴν ἔχω δῆ. Εἶμαι κατεστραμμένος καὶ χαμένος, αὐτὸ εἶναι! Δὲν ἔκαμα τίποτε, κι' ὅμως ὅλα τὰ τεκμήρια εἶναι ἐναντίον μου, ἀκόμη—καθὼς λένε—κι' ἡ μαρτυρία τῆς κόμησας Κλάρας Λορεντάννα. Δὲν θὰ μπορέσω ἴσως ποτὲ νὰ πείσω τοὺς δικαστὰς γιὰ τὴν ἀθωότητά μου. Τὸ σχέδιο ποὺ ὥργάνωσε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος καταστρώθηκε τόσο ἔξυπνα, ἐκτελέσθηκε τόσο τρομερά, ὥστε νὰ πιαστῶ μέσα σ' ἓνα δίχτυ, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ κόψω ἀπὸ πουθενά καὶ νὰ ἐλευθερωθῶ. Ὅλα τὰ βρόχια εἶναι τόσο καλὰ δεμένα μεταξύ τους, ποὺ φτάνω ν' ἀναριωτιέμαι ὥρες-ὥρες ἂν δὲν εἶμαι ὑπνοβάτης ἢ ὑπνω-

τισμένος κι' ἂν τυχὸν δὲν ἀποπειράθηκα, πάνω στὸν ὕπνο μου, νὰ σκοτώσω τὸ Ρανιέρι Λαμπερτίνι. Θὰ μπορέσω ἄραγε πῶς νὰ μεταπείσω τοὺς δικαστὰς μου! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θέλησε νὰ μὲ καταστρέψῃ καὶ μὲ κατέστρεψε. Τὸ παιχνίδι, αὐτὴ τὴ στιγμή φαίνεται κερδισμένο ἀπ' αὐτόν. Κι' ἴσως θὰ μείνῃ ὡς τὸ τέλος δικό του, ἂν κανένα θαῦμα δὲν ἔρθῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ. Ἀλλὰ κι' ἂν ἀκόμη τὸ θαῦμα αὐτὸ γίνῃ, δὲν θὰ τὸ πιστέψω ποτὲ νὰ μὲνῃ στιγματισμένος γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ. Ἀκόμη κι' ἂν ἀθωωθῶ, ὁ κόσμος θὰ λήῃ πάντα:

» — Ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα; αὐτὸς ποὺ κατηγορήθηκε γιὰ φόνο;

» — Ναί, ἔπесе θύμα ὁ καὺμένος μιᾶς μηχανορραφίας. Ἀπεδείχθη πῶς ἦταν ἀθῶος...

— Ἐτσι λένε, ἀλλὰ ποῖος ξέρει τὴν ἀλήθεια!...

» Κι' ὁ διάλογος αὐτὸς θὰ ναι ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ εὐνοϊκοὺς. Ἀλλὰ τί πειράζει; Ὅπωςδὴποτε τὸ κακὸ τὸ ἔκαμα! Ἐπαιξα κι' ἔχασα! Μὰ τὸ χέρι τῆς γυναίκας αὐτῆς βρίσκεται κοντά μου. Δὲν μπόρεσε ἀκόμη νὰ μοῦ τὸ πάρῃ! Κι' εἶμαι ἐλεύθερος, τὸ κάτω-κάτω. Ἐχῶ καὶ λεφτά. Φαντάζομαι πῶς ἂν θελήσω, νὰ περάσω τὰ σύνορα κανένας δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃ.

» Θὰ μοῦ πῆτε, ἴσως φίλε μου, πῶς ἡ μαρτυρία τοῦ Ρανιέρι Λαμπερτίνι θὰ μποροῦσε νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἐντελῶς. Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια. Ἀλλὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγίνε ἡ πρώτη ἀνάκριση, ὁ Ρανιέρι δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ μιλήσῃ, γιατί ἡ μαχαίριά ποὺ τοῦ ἔδωκαν τοῦ ἄγγιξε τὸν πνεύμονα καὶ γιὰ ἓναν ὀλόκληρο μῆνα τὸν ἔκαμε νὰ βρίσκεται σὲ ἀφασία παλεύοντας μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου.

» Καὶ ξέρετε ποῦ νοσηλεύόταν; Στὸ σπῖτι τῆς ὥραιας κόμησας Κλάρας Λορεντάννα, τῆς μυστηριώδους γυναίκας, ποὺ ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἶναι ἡ ἀπόλυτος συνένοχος καὶ μυστικοσύμβουλος τῶν μηχανορραφῶν τῆς ὁποίας ὁ καταχθόνιος ἐκεῖνος καμπόυρης ὥργάνωσε ἐναντίον μου κι' ἐναντίον τοῦ Ρανιέρι. Βλέπετε, τὸν ἐχτύπησαν μπροστὰ στὴν πόρτα τῆς. Ἐπесе λιπόθυμος βουτηγμένος μὲς τὸ ἴδιο τοῦ τὸ αἷμα κι' ἦταν λοιπὸν

σπίτι του ή σέ κανένα νοσοκομείο. "Ετσι τὸν πήγαν στὸ σπίτι της! Τί τρομερή καταστροφή φίλε μου!

»Βλέπω, όμως, πὼς δὲν σὰς διηγῆθηκα ἀκόμα μὲ τὴ σειρά καὶ σ' ὅλες του τίς λεπτομέρειες τὸ ἱστορικὸ τοῦ ἐγκλήματός μου—δηλαδή τοῦ ἐγκλήματος τοῦ ἄλλου. Θυμάστε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ φύγω γιὰ τὸ Μιλᾶνο, ὅπου εἶχα στείλει ἐν τῷ μεταξὺ κρυφὰ τὸ κομμένο χέρι. Ὡστόσο τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεώς μου μετάνιωσα ξαφνικὰ καὶ ἀνέβαλα τὸ ταξείδι ἐκεῖνο. Κόβοντας βόλτες ἕνα βραδάκι μὲ τ' ἀμάξι μιᾶς φίλης μας τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου μπροστὰ στὸ Κόρσο, ὁ Ρανιέρι κι' ἐγὼ συναντήσαμε τὸν καταραμμένο καμπούρη, κι' αὐτὸν ἐπίσης μέσα σὲ ἀμάξι καὶ συνοδευόμενον ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ἐντελῶς λευκοντυμένη. Τοὺς παρακολουθήσαμε ἐπίμονα ἕως τὴν Πύλη Πία καὶ κατόπιν ἀκόμα πιὸ μακριά, μέσα στὴν νύχτα, σ' ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο ἔρημο, σκοτεινὸ κι' ἐπικίνδuno. Ξαφνικὰ ὅμως τὸν χάσαμε ἀπὸ μπροστὰ μας. Ἐν τούτοις ἀγαπητέ μου φίλε καὶ διδάσκαλε, ἡ ἄγνωστη ἐκείνη λευκοντυμένη γυναῖκα μοῦ εἶχε ρίξει ἕνα λουλούδι, στὴν ἀρχὴ τῆς πλατείας τῆς Βενετίας, καὶ καθὼς μοῦ τὸ ἔρριχνε εἶδα—πιστέψτε με, πιστέψτε με!—εἶδα μὲ τὰ μάτια μου πὼς τὸ ἕνα τῆς χέρι ἦταν κομμένο! Ὁχι, δὲν ἦταν παραίσθηση. Ἐπείσθηκα πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ὑπάρχει, πὼς ζῇ, ἀφοῦ τὴν συνάντησα, τὴν παρακολούθησα, ἀφοῦ μὲ εἶδε κι' ἐκείνη καὶ μοῦ χαμογέλασε κιόλας! Πιστέψτε με, ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἐκείνη ἡ ἴδια, ἐκείνη ποὺ ζητῶ, ἐκείνη ποὺ ὑπέστη τὸ τρομερὸ ἐγκλημα, ἐκείνη ποὺ εἶναι ἕνα ἀξιολύπητο θῦμα, ὅχι βέβαια πολὺ νέα πιά, ἀλλὰ ἀρκετὰ νέα ἀκόμα, ἀλλὰ γοητευτικὴ μὲ τὴν ὄψη τῆς τὴν ἐκστατικὴ, τὴν πονεμένη καὶ ἀλλόφρων. Ἐνα φάντασμα, φίλε μου! Ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ μιὰ ζωντανὴ ὑπαρξίς, ποὺ εἶμαι ἀποφασισμένος νὰ τὴν ἀναζητήσω κι' ὥς τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου ἀκόμα, ἂν εἶν' ἀνάγκη, γιὰτί τὴν ἀγαπῶ ὅπως ἀγάπησα τὸ ὁμορφὸ κομμένο χέρι τῆς. Λοιπὸν, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τόσο ἐπίμονη ἀλλ' ἀνώφελη καὶ μάταιαν ἐκείνη καταδίωξη, ὁ Ρανιέρι κι' ἐγὼ ταραχθήκαμε, συγχιστήκαμε. Μπορῶ νὰ πῶ μάλιστα

πὼς ὁ φίλος μου βρισκόταν σὲ μιὰ κατάσταση πολὺ πιὸ κακὴ ἀπὸ μένα. Εἶχεν ἐκνευρισθῇ πάρα πολὺ ἐξ αἰτίας κάποιου ἄτυχου ἔρωτά του καὶ τῶν κινδύνων ποὺ ἔβλεπε νὰ τὸν περιστοιχίζουν. Δὲν ξέρω πὼς, δὲν ξέρω γιὰτί, βρεθήκαμε κι' οἱ δυὸ σύμφωνοι νὰ πιστέψωμε, πὼς τὸ ἴδιο πρόσωπο, δηλαδή ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ζητοῦσε τὴν καταστροφὴ καὶ τῶν δυὸ μας. Ὁ Ρανιέρι ἐν τούτοις δὲν εἶχε καμμιά ἀπτή ἀπόδειξη γι' αὐτό· εἶχε, όμως, τὴν πεποίθηση.

Ἡμῶν βέβαιος, πὼς ὁ μυστηριώδης ἐκεῖνος ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια μᾶς κατεδίωκε ἀκόμα, ἀλύπητα καὶ ἄσπλαχνα. Πράγματι ἐπὶ δύο μέρες, ποὺ τίς περάσαμε μαζί, παρ' ὀλίγο νὰ πέσωμε θύματα κάποιων ἐπανελημένων παγίδων, ποὺ μᾶς ἔσπρωξε ὁ κακοῦργος. Ὁ Ρανιέρι φαινόταν νᾶναι πιὸ ἀνήσυχος ἀπὸ μένα. Ἡ εὐτυχία του ἦτανε δεμένη μὲ τὴν γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε κι' ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀγαπιώταν. Ἀλλοῖμονο, τώρα πιά τὴν ἔχασε, καί, καθὼς φαίνεται, γιὰ πάντα.

»Πάνω σ' αὐτὲς τίς τρομερὲς ψυχικὲς μας ἀνησυχίες δὲν ξέρω ποιὸς δαίμονας μᾶς ἔσπρωξε, αὐτὸν καὶ μένα, νὰ δεχθοῦμε τὴν πρόσκληση, ποὺ μᾶς εἶχε κάμει ἡ Κλάρα Λορεντᾶνα νὰ πᾶμε νὰ περάσωμε τὴν βραδυὰ μας στὸ σπίτι τῆς. Φαίνεται ἦταν τὸ πεπρωμένο μας αὐτό. Πῆγα, λοιπὸν, ἐγὼ πρῶτος κατὰ τίς δεκάμισι...

Ἡ κόμησσα Κλάρα Λορεντᾶνα ἦταν μιὰ ὥραία γυναῖκα, μὰ πολὺ ὥραία. Ἦταν κομψή, μὰ πολὺ ἐπίσης κομψή. Ἦταν φιλάρεσκη, πολὺ φιλάρεσκη καὶ πολὺ ψυχρή, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, ποὺ ἔχουν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, ποὺ δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸ ἀντιπαθῶ. Ἦταν μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἡ προέλευσίς τῆς ἦταν περίπου ἀκαθόριστη. Τὴν ἔβλεπε κανεὶς νὰ χάνεται ἐπὶ βδομάδες ὁλόκληρες, νὰ ἀπουσιάζῃ ἄγνωστον ποῦ καὶ νὰ ἐμφανίζεται ξαφνικὰ, δίχως ποτέ νὰ κάνῃ κουβέντα γιὰ τὰ ταξείδια τῆς. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχε ποτέ σχέσεις φιλικὲς μὲ τίς ἄλλες βενετσιάνικες οἰκογένειες, ποὺ ἦσαν ἐγκατεστημένες στὴ Ρώμη. Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ ὄνομά τῆς καὶ οἱ τίτλοι τῆς ἦσαν ἀληθινὰ, σύμφωνα μὲ τίς μαρτυρίες ὧν τῶν συμπολιτῶν τῆς. Ἐνα

πραγματικό μυστήριο, μιὰ τυχολώκτρια κατὰ τὴ γνώμη μου, ἴσως-ἴσως μιὰ κατάσκοπος· πάντως μιὰ συνένοχος τοῦ ἄλλου ἐκείνου μυστηριώδους τέρατος!

» Μοῦ συμπεριφέρθηκε μὲ πολλὴν εὐγένεια, τὴν μοιραία ἐκείνη βραδυά, ποὺ τὴν ἐπισκέφθηκα. Θαρρῶ μάλιστα, πὼς ἔπαιξε κάπως ὑπερβολικά τὸ ρόλο τῆς ὡς μεγάλης κοκέττας. Κατὰ βάθος μοῦ ἄρεσε ἐλάχιστα. Ἡ σκέψις μου ἦταν διαρκῶς στὴν ἄλλη, στὴ γυναῖκα μὲ τὸ κομμένο χέρι. Ὡστόσο εἶμαι κι' ἐγὼ νέος, καὶ παρ' ὅλο τὸ ἰδανικὸ αἴσθημά μου σὲ μιὰν ἄλλη, δὲν θὰ δυσκολευόμουν νὰ πιάσω τὴν κόμησσαν Κλάρρα Λορεντάνα φίλη μου, ἂν ἐννοεῖται τῷθελε, ἔτσι τούλαχιστον μ' ἄφηνε νὰ καταλαβαίνω μέχρις ἐνὸς ὠρισμένου σημείου... ὁπότε παρουσιάσθηκε ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι.

» Ἡ Λορεντάνα ἄρχισε ἀμέσως νὰ τοῦ κάνῃ μερικὲς νύξεις γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἀτυχοῦ ἔρωτά του, γιὰ τὸν ὁποῖον προφανῶς ἤξερε ἀρκετὰ πράγματα. Ὁ Λαμπερτίνι τῆς ἀπαντοῖσε κάπως ἐπιφυλακτικά, καὶ πάντα σ' ἓναν τόνο ἐλαφρὰ εὐθυμο. Πρόσεξα τότε—κι' αὐτὸ μ' ἔβαλε σὲ κάποιες ὑποψίες—ὅτι ἡ Κλάρρα ἐπεδίωκε νὰ τὸν σαγηνεύσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατάφερνε. Ἐν τῷ μεταξύ τίποτα δὲν τὴν ἐπρόδιδε, πὼς ἦταν μιὰ μυστικὴ πράκτωρ τοῦ καταραμένου καμπούρη. Κι' ἡ συνομιλία ἐξακολούθησε μεταξύ τῶν τριῶν μας, πολὺ φιλικά.

» Παρ' ὅλα αὐτά, λίγη ὥρα ἀργότερα, ἀντελήφθηκα ἀπὸ κάποιους ἐλαφροὺς μορφασμοὺς καὶ κάποια προκλητικὰ χαμόγελα, ποὺ μοῦ ἀπηύθυνε, ὅτι ἐπιθυμοῖσε νὰ μείνω μαζί τῆς λίγο ἀργότερα ἀπὸ τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι. Αὐτό, σὰς βεβαιῶ, μ' ἐξέπλεξε καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου. Δὲν θέλω νὰ πῶ, ὅτι εἶμαι κανέννας φρόνιμος ἢ ζηλωτῆς τῆς φρονιμάδας τοῦ Ἰωσήφ. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ φάνηκε κάπως βιασμένο, κάπως ἐπιτηδευμένο. Μὴ ξεχνᾶτε, ὅτι εἶχα προσέξει λίγη ὥρα πρὶν, πὼς ἡ Λορεντάνα εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ σαγηνεύσῃ τὸν Ρανιέρι καὶ δὲν τὸ ἐπέτυχε. Γιατί, λοιπόν, ριχνόταν τώρα σὲ μένα;

» Στὸ τέλος, κατάντησε νὰ μὴν ἀπαντᾷ πιά στὰ λόγια τοῦ

Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ ν' ἀπασχολῆται μονάχα μ' ἐμένα. Ὁ φίλος μου, ποὺ τὰ κατάλαβε ὅλα, μοῦ ἔρριξε μιὰ ἀρκετὰ ἐκφραστικὴ ματιά, καὶ σηκώθηκε γιὰ νὰ φύγῃ. Γιατί, Θεέ μου, νὰ μὴν τὸν ἀκολουθήσω; Γιατί νὰ μὴν μπορέσω ν' ἀντισταθῶ στὰ ὠραῖα λόγια τῆς Κλάρρας Λορεντάνα; Γιατί νὰ φανῶ τόσο ἐλαφρόμυαλος καὶ κουτός; Ἡ Κλάρρα μοῦ εἶπε:

—Μείνετε μιὰ στιγμὴ, θέλω νὰ σὰς πῶ κάτι.

—Τί νᾶκανα; Ἐμεῖνα. Ἦταν μιὰ πρόσκλησις τόσο ἀναίσχυνη, τόσο προκλητικὴ, ποὺ μοῦ φάνηκε λίγο ἀνάρμοστη γιὰ μιὰ κυρία. Ὁ Λαμπερτίνι εἶπε ἀντίο, ὑποκλινόμενος κι' ἔφυγε. Μόλις ἡ Κλάρρα τὸν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἔξφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς καὶ τὴν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζει: «Δόξα σοι ὁ Θεός»!

» Ἐ, λοιπόν... Ποιὸς θὰ τὸ πίστευε; Δὲν μ' ἤθελε τίποτε ἡ Κλάρρα, οὔτε γιὰ νὰ περάσωμε τὴ νύχτα μαζί, ὅπως ἄφηνε νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἢ πρόσκλησις τῆς. Τίποτε! Ὅλες τίς προφορικὲς μου φιλοφροσύνες, τίς ὑποδέχτηκε μ' ἓνα χαμόγελο συνηθισμένης ἱκανοποιήσεως, τίποτε λιγώτερο. Τὴν στιγμὴ, ποὺ ἀποπειράθηκα νὰ τῆς φιλήσω τὸ μπράτσο λίγο ψηλότερα ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, πῆρε ἀμέσως ἓνα αὐστηρὸ ὕφος. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν μέσα σὲ δέκα λεπτά, τὸ πολὺ δώδεκα. Τὴν ἐρώτησα ἀκόμη μιὰ φορά, ἂν ἤθελε πραγματικὰ νὰ μοῦ πῇ τίποτε, κι' ἐκείνη μοῦ ἀποκρίθηκε καθαρὰ: «Ὁχι»!...

» Σηκώθηκε κι' ἐγὼ τότε νὰ φύγω, καὶ τράβηξα γιὰ νὰ συναντήσω τὸν Λαμπερτίνι.

Λογάριαζα νὰ πῶ στὸ φίλο μου, πὼς ἡ περιπέτειά μου... βγήκε τζίφος. Ἦθελα ἐπίσης νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, ἐπειδὴ σκόπευα τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ νὰ φύγω γιὰ τὸ Μιλάνο. Βγήκα στὸ χῶλ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὑπηρετῆς, ποὺ μὲ ὑπεδέχθηκε πρὶν, μὲ βοήθησε νὰ φορέσω τὸ παλτό μου καὶ μοῦ ἔδωσε τὸ καπέλλο μου. Ἐνα περιέργο πρᾶγμα συνέβη τότε. Δὲν πρόφθασα καλὰ-καλὰ νὰ κατέβω στὴν ἐξωτερικὴ σκάλα καὶ ἀμέσως ἡ πόρτα τῆς βίλλας ἔκλεισε πίσω μου καὶ ὅλα τὰ φῶτα ἔσβυσαν! Ἦταν ἡ ὥρα μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Μόνο, στὴν

άλλη άκρη του διαδρόμου ύπηρχε ένα φανάρι, γιά τὸ ὁποῖον σὰς μίλησα ἤδη.

»Εἶχα σταματήσει μιὰ στιγμή κάτω ἀπὸ τὸ περιστύλιο γιά ν' ἀνάψω ἓνα ποῦρο: ἔπειτα προχώρησα στὸ διάδρομο κυττῶντας κατ' εὐθείαν μπροστά μου, ὅταν... σκουντούφλησα πάνω σὲ κάτι μαύριδερό κι' ἔπεσα φαρδύς-πλατὺς ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ κάτι, ποὺ δὲν εἶχα προλάβει ἀμέσως νὰ διακρίνω.

»Ήταν τὸ σῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου, πεσμένου, ριχμένου μᾶλλον, μπροστά στὸ δρόμο μου: ποῖος νᾶταν ἄραγε; Κανένας μεθυσμένος, κανένας λιποθυμισμένος ἢ κάποιον πτώμα; Εἶχα ἀρκετὴν ἐτοιμότητα, ὥστε νὰ σηκωθῶ καὶ ν' ἀνάψω ἓνα σπέρτο. Ἐνα φρικτὸ θέαμα παρουσιάσθηκε στὰ μάτια μου: Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι κοιτόταν ἐκεῖ, ἀκίνητος, μὲ τὴν ὄψη ἄσπρη σὰν τὸ κερί! Μιὰ λίμνη αἷμα σχηματιζόταν γύρω στὸ λαιμὸ του, στοὺς ὤμους του, κι' ἀπλωνόταν ὀλοένα περισσότερο. Φαινόταν σὰν πεθαμένος. Φοροῦσε ἀκόμα τὸ παλτό του καὶ τὰ γάντια του. Μονάχα τὸ καπέλλο του εἶχε κυλίσει λίγα βήματα παρακάτω. Ἐξ ἄλλου κανένα ἴχνος πάλης καὶ ἓνα πρόσωπο πολὺ ἥρεμο. Ἐμείνα σὰν ἀποσβολωμένος· μὲ κατέλαβε ἓνας τρόμος ἀνείπωτος. Τέτοια ὥρα σ' ἐκεῖνο τὸ σκοτεινὸ μέρος νὰ κρατᾷ κανεὶς στὴν ἀγκαλιά του ἓναν ἐτοιμοθάνατο ἢ ἓναν πεθαμένο, δὲν εἶναι νομίζω ὁμορφο πρᾶγμα. Τὸν ἀνασήκωσα λιγάκι. Ήταν πολὺ βαρὺς, σὰν πέτρα, καὶ θὰ τὸν ἔπαιρνα γιά πεθαμένο, ἂν δὲν αἰσθανόμουν αἰσθητικὰ τὸν σφυγμὸ του νὰ πάλῃ ἐλαφρά. Τί νᾶκανα; Τί νᾶκανα; Δὲν τολμοῦσα νὰ τὸν ξαναφῆσω κάτω, μέσα στὴ λίμνη τοῦ αἵματός του, ἀλλὰ οὔτε μποροῦσα καὶ νὰ τὸν σηκῶσω περισσότερο. Σκέφθηκα νὰ χτυπήσω τὴν πόρτα τῆς βίλλας, νὰ φωνάξω βοήθεια, νὰ μαζέψω κόσμον ἀπὸ τὸ δρόμο. Δὲν ἔκανα, ὅμως, τίποτε: ἔμεινα ἐκεῖ ἀναποφάσιτος, δίπλα στὸ φτωχὸ δολοφονημένο φίλο μου!...

»Ὡστόσο, μετὰ πέντε-δέκα λεπτὰ, κατὰ μιὰν πολὺ περιεργὴ σύμπτωση, ἐμφανίσθησαν δύο νυχτοφύλακες καὶ δύο καρμπινιέροι... κάπως ἄργα, εἶν' ἀλήθεια! Ἡ σύμπτωσης αὐτῇ, ποὺ τότε μοῦ φάνηκε σὰν ἐπέμβασις τῆς θείας Πρόνοιας—καὶ

ποὺ καθὼς κατάλαβα ἀργότερα ἦταν μιὰ ἐνέργεια αἰσχυρὰ σκηνοθετημένη—μ' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν ἀμηχανία μου. Ἀπὸ τὴν πρώτη εὐθὺς στιγμή, οἱ δύο νυχτοφύλακες ἀκούσαν τὴν μαρτυρία μου μὲ κάποια φανερὴ δυσπιστία. Οἱ καρμπινιέροι ἔτρεξαν νὰ καλέσουν ἓναν γιατρό, ἀπὸ τὸ διανυκτερεῖον φαρμακεῖο, ποὺ ἦταν ἐκεῖ κοντά, καὶ δὲν ξέρω πῶς, ἓνας ἀξιωματικὸς τῆς δημοσίας ἀσφαλείας κατέφθασε στὴ στιγμή ἐπὶ τόπου: ἓνα ἀληθινὸ ραντεβοῦ φίλε μου, ποὺ ἐκείνη τὴν ὥρα δὲν τὸ πρόσεξα μέσα στὴν ταραχὴ μου καὶ στὴν ἀπελπισία μου, ἀλλὰ τὸ θυμήθηκα λίγο ἀργότερα καὶ μοῦ ἔκαμε ἐντύπωση.

»Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ἀσφαλείας δείχθηκε κι' αὐτὸς πολὺ αὐστηρὸς παίρνοντας σημείωση τοῦ ὀνόματός μου καὶ τῆς ἐν γένει καταστάσεώς μου, καθὼς καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔγραφε καθ' ὑπαγόρευσίν μου τὸ ὄνομα τοῦ τραυματισμένου φίλου μου.

»Πάνω στὴν ὥρα ἐμφανίσθηκε κι' ἡ κόμησσα. Φοροῦσε μιὰ κατάλευκη ρόμπα. Ήταν πολὺ χλωμὴ καὶ τὰ ὀρθάνοιχτα μάτια τῆς ἦσαν γεμάτα κατάπληξη. Προχωροῦσε σιγά, σὰν ὑπνοβάτης, κι' ἓνας ὑπηρέτης τὴν ἀκολουθοῦσε, μ' ἓνα μεγάλο δίκλωνο καντηλέρι, ἀναμμένο. Μόλις ἔφθασε κοντὰ αὐτὸν τραυματία, ἄφησε μιὰ δυνατὴ κραυγὴ κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ μ' ἀναφυλλητά. Παρακολουθοῦσα προσεκτικὰ ὅλες τίς κινήσεις τῆς, περισσότερο, ὅμως, ἀπὸ μένα τίς ἐπρόσεχε ὁ ἀστυνόμος, ὁ ὁποῖος τὴν κυττοῦσε ἐπιδεικτικὰ. Φαίνεται πῶς ἡ κόμησσα δὲν μ' εἶχε δὴ ἀκόμα! Μόλις, ὅμως, ἡ ματιά τῆς ἔπεσε ἐπάνω μου, ἔκαμε ἓνα μορφασμὸ σὰν νὰ τὴν ἐτρόμαξε ἡ παρουσία μου. Ὅπισθοχώρησε δύο-τρία βήματα, τρικλιζόντας, κι' ἔκρυψε ἀμέσως τὸ πρόσωπό τῆς ἀνάμεσα στὰ δύο τῆς χέρια. Ἐμείνα σὰν ἀπολιθωμένος, χωρὶς, ὅμως, ἀκόμη νὰ καταλάβω τίποτε...

»Ὅταν ὁ γιατρός, σκύβοντας στ' αὐτὴ τῆς κόμησσας Κλάρα Λορεντάνα, τῆς εἶπε πῶς ἦταν ἀδύνατο νὰ μεταφέρουν τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι στὸ σπίτι του, ἐπεὶδὴ ἦταν πολὺ μακρυά, ἐκείνη ἔδειξε τὴν βίλλα μὲ μιὰν ἀργὴ κίνηση τοῦ χεριοῦ τῆς, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

»Ἡ μεταφορὰ τοῦ Ρανιέρι ἔγινε σιγὰ-σιγὰ, γιὰτί ἡ παρα-

μικρή κίνησης τοῦ δυνάμωνα τὴν αἰμορραγία. Ἐξάπλωσαν τὸν πληγωμένο, ἢ μᾶλλον τὸν ἐτοιμοθάνατο, σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ ἱσογείου, πολὺ κομπᾶ ἐπιπλωμένο, καθὼς ἦταν ἄλλωστε κι' ὅλη ἡ βίλλα τῆς κόμησας Κλάρας. Ὁ γιατρός κάθησε γιὰ μιὰ στιγμή στὸ κεφάλι τοῦ κρεββατιοῦ. Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι ἀνοιξε τὰ μάτια καὶ τὰ περιέφερε ἄοριστα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν νὰ μὴν ἀνεγνώριζε κανέναν. Ἐπειτα τὰ ἐκλείσε πάλι καὶ ξανάπενσε σ' ἓναν λήθαργο, ἀφήνοντας ν' ἀκούεται μονάχα ὁ ρόγχος ἀπὸ τὴν πληγὴ πού εἶχε στὸν πνεύμονά του. Ἡ κόμησσα Λορεντάννα ἐξακολουθοῦσε ν' ἄχρη τὴν ὄψη τοῦ φάσματος, τόσο διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν ἅλῃ ἐκείνη ὄψη, πού εἶχε συνήθως. Δυὸ-τρεῖς φορές τῆς ἀπέτεινα τὸν λόγο· ἐκείνη ἐσήκωσε τὰ μάτια ἐπάνω μου μὲ μιὰν ἐκφραση παγερῆς ἐκπλήξεως.

»—Εἰδοποιήσατε τὴν οἰκογένειά του; τὴν ἐρώτησα.

»—Ναί, ἀποκρίθηκε ἐκείνη χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο.

Ὁ ἀστυνομικὸς, πὺδ σκυθρωπὸς καὶ πολὺ αὐστηρότερος κι' ἀπὸ πρὶν, ἔσκυψε καὶ μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί :

»—Σὰς παρακαλῶ, μπορῶ νὰ σὰς πῶ ἰδιαιτέρως δυὸ λόγια;

Εἶμαι κουρασμένος· θάθελα νὰ πάω νὰ πλαγιαίσω, ἐπρόσθεσα τότε ἀμέσως. Γι' αὐτὸ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ μὲ κρατήσετε πολὺ κ. ἀστυνόμε.

»—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ.

»—Περάσαμε στὸ σαλόνι τῆς Κλάρας Λορεντάννα, ὅπου βρισκόμουν μαζί της μιὰ ὥρα πρὶν κι' ὅπου εἶχα δητὸν φίλο μου γεμᾶτο νειᾶτα καὶ ὕγεια νὰ γελᾷ καὶ νὰ ἀστειεύεται. Ὁ ἀστυνόμος κάθησε σ' ἓνα εὐρύχωρο φωτεῖο, ἐνῶ ἐγὼ κάθησα ἀπέναντί του. Ἐπρόσεξα λίγο ἀργότερα, ὅτι εἶχα τοποθετηθῇ σὲ μιὰ θέση, ὅπου τὸ φῶς μοῦ ἔπεφτε κατὰ πρόσωπο, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς ἦταν μᾶλλον βυθισμένος στὸ σκοτάδι.

»—Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἀπαντήσετε σὲ μερικὲς ἐρωτήσεις πού θὰ σὰς κάμω; μοῦ εἶπε παίζοντας μ' ἓναν χαρτοκοπτήρα πού εἶχε βρῇ μπροστά του, ἐνῶ ἐγὼ ἄναβα ἓνα τσιγάρο.

»—Εὐχαρίστως. Σχετικῶς, βέβαια, μὲ τὴν θλιβερὴ αὐτὴ ὑπόθεση, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπα.

»—Ναί. Ἦσασταν πολὺ φίλος τοῦ κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτίνι;

»—Ναί, ἦμουν φίλος του.

»—Ἀπὸ πόσον καιρὸ;

»—Τὸν γνωρίζω πολὺν καιρὸ τώρα. Ἀλλὰ γενήκαμε φίλοι μόλις τελευταῖα.

»—Πότε ἀκριβῶς;

»—Θᾶναι κάπου ἓνας μηνάς.

»—Καὶ συνδεθήκατε ἀμέσως;

»—Ναί, ἀμέσως: εἶναι ἓνας πρώτης τάξεως νέος, ἔχει χρυσεὴ καρδιά...

»—Εἴσθε Λομβαρδός, δὲν εἶν' ἔτσι;

»—Ναί, εἶμαι Μιλανέζος.

»—Μόνος;

»—Ὁλομόναχος.

»—Πλούσιος;

»—Ἐχω ὅλα τὰ μέσα γιὰ μιὰ ζωὴ ἀμέριμνη.

»—Κάνετε συχνὰ ταξίδια;

»—Διαρκῶς: δὲν μένω ποτὲ γιὰ πολὺν καιρὸ στὸν ἴδιο τόπο.

»—Κι' ὅμως μένετε στὴ Ρώμη ἓνα μῆνα τώρα συνέχεια.

»—Εἶχα τοὺς λόγους μου, εἶπα ἀπερίσκεπτα.

»—Ἀ! φώναξε μονάχα ὁ ἄλλος μὲ μιὰν ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας του.

»—Ἀγαπητέ μου φίλε σὰς ἀφηγοῦμαι τὸν διάλογο αὐτὸ ἀκριβῶς ὅπως ἐλέχθη, σχεδὸν ὁλόκληρο, γιὰτὶ ἔχει χαραχθῇ βαθειὰ μέσα στὴ μνήμη μου, ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖ τίς πιὸ τρομερές στιγμές πού πέρασα ἕως τώρα στὴ ζωὴ μου. Βέβαια, ἡ ἀνάκρισις ἐκείνη μ' ἐνοχλοῦσε πολὺ σὲ μιὰ τέτοια στιγμή, μ' ἓναν ἐτοιμοθάνατο στὸ διπλάνο δωμάτιο, σ' ἐκείνη τὴν ἀκατάλληλη ὥρα, μέσα σ' ἓνα ξένο σπῖτι κι' ἔπειτα ἀπὸ ἓνα τέτοιο περιστατικό. Ὡστόσο καταλάβαινα, πὼς ἦταν μιὰ ἀπαράιτητη διατύπωσις. Μόνο, πού τὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνόμου δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου: εἶμαι φυσιογνωμιστὴς καὶ δὲν μποροῦσα νὰ περιμένω κάτι καλὸ ἀπὸ τὴν ὑποὺλη ἐκείνη μορφή.

»— Ἄς συνεχίσωμε τὴν ἀνάκριση εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς, σὰν νὰ τοῦ ξέφυγε θαρρεῖς ἢ φράσις.

»— Τὴν ἀ ν ά κ ρ ι σ η ! ἔκανα, ἀναπηδώντας ἀπὸ τὸ κάθισμά μου. Ὡστε μὲ ὑποβάλλετε σὲ τακτικὴ ἀνάκριση;

»— Καὶ γιατί ὄχι;

»— Καὶ μὲ ποῖο δικαίωμα μὲ ἀνακρίνετε;

»— Σὰς ἀνακρίνω, γιατί ἦσθε παρὼν στὸ ἐγκλημα, μοῦ εἶπε καρφώνοντας τὸ βλέμμα του στὸ δικό μου.

»— Παρὼν;... Περίπου παρὼν, θέλετε νὰ πῆτε! ἀπάντησα νευρικά, δίχως νὰ ξέρω κι' ἐγὼ τὴν αἰτία αὐτῆς τῆς νευρικότητός μου.

»— Μὰ δὲν σὰς βρήκαμε, θαρρῶ, ξαπλωμένον ἐπάνω στὸν πληγωμένο;

»— Ναί, εἶχα πέσει ἐπάνω του, περπατώντας καὶ βρίσκοντας τον ἀνάμεσα στὰ πόδια μου. Βγῆκα ἀπὸ τὴ βίλλα μισὴ ὥρα ὕστερα ἀπ' αὐτόν:

»— Μισὴ ὥρα;

»— Εἰκοσιπέντε λεπτά.

»— Δίνετέ μου ἀκριβεῖς ἀπαντήσεις! εἶπε μὲ τραχύτητα ὁ ἀστυνομικὸς.

»— Πῶς ζητᾶτε ἀκρίβεια ἀπ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ἀποκρίθηκα λίγο σαστισμένος ἀπὸ τίς ἐρωτήσεις του καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν τόνο τῆς φωνῆς του. Μήπως ἤξερα, ὅτι θὰ γινόταν ἐγκλημα, γιὰ νὰ κρατῶ στὸ χέρι μου τὸ ρολόι;

»— Κι' ὅμως, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ μοῦ ἐκφράζεσθε μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀκρίβεια... ἐπανελάβε ὁ ἀστυνόμος μὲ τὴν ἴδια τραχύτητα.

»— Ἀπαραίτητο;

»— Ναί.

»— Ἐγὼ ἓνα πρᾶγμα βρίσκω μονάχα πῶς εἶναι ἀπαραίτητο, κύριε, αὐτὴ τὴ στιγμή: νὰ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω! εἶπα κάνοντας νὰ σηκωθῶ.

»— Ὅχι, κύριε, πρέπει νὰ μείνετε.

—» Πρέπει;... Πρέπει;

»— Μάλιστα, κύριε κόμη.

»— Κι' ἂν θελήσω νὰ φύγω.

»— Θὰ κάμετε πολὺ ἄσχημα.

»— Δὲν εἶμαι, θαρρῶ, ὑποχρεωμένος νὰ σὰς ἀπαντῶ σ' ὅτι θέλετε νὰ μὲ ρωτᾶτε.

»— Ἀπατᾶσθε. Τὸ ξέρετε πολὺ καλά. Εἴσθε ὁ πρῶτος καὶ κυριώτερος μάρτυς τοῦ ἐγκλήματος. Ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴ κατάθεσή σας, πρόσθεσε ὁ ἀστυνομικὸς μ' ἓνα ὕφος πιὸ εὐγενικό, προφανῶς γιὰ νὰ μὲ καθησυχάσῃ.

»— Πολὺ καλά. Ἀλλὰ προσέξτε νὰ μὴ μὲ ἐκλάβετε γιὰ ἔνοχο! εἶπα, χωρὶς νὰ προσέξω στὴ σημασία τῆς φράσεώς μου.

»Κάτι σὰν ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὴν ψυχρὴ καὶ ὠχρὴν ὄψη τοῦ συνομιλητοῦ μου. Ἐνοιῶσα ἓνα ρίγος, σὰν ἐκεῖνο ποῦ μ' εἶχε πιάσει τὴν ὥρα ποῦ εἶδα τὴν κόμησσα Κλάρα Λορεντάνα, λευκοντυμένη, νὰ πλησιάζῃ τὸ ἀναίσθητο σῶμα τοῦ ἄτυχου φίλου μου.

»— Γνωρίζετε τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ τοῦ κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτίνι; μ' ἐρώτησε ἐκεῖνος.

»— Πολὺ λίγο.

»— Ἐπαιζε χαρτιά; Εἶχε σχέσεις μὲ γυναῖκες; κανέναν ἔρωτα...

»— Ὅπως ὅλοι οἱ νέοι τῆς σειρᾶς του καὶ τῆς οἰκονομικῆς του καταστάσεως.

»— Τίποτε τὸ ἰδιαιτέρο;

»— Τίποτε, ἀπ' ὅ,τι ξέρω τοῦλάχιστον.

»— Πιστεύετε, πῶς θὰ μπορούσε νάχῃ κινήσει τὸ μῖσος ἢ τὴν ἐκδίκηση κανενός;

»— Δὲν τὸ φαντάζομαι... εἶπα, ἀφοῦ δίστασα μιὰ στιγμή.

»— Ξέρετε ἂν ἔκανε κόρτε στὴν κόμησσα Λορεντάνα;

»— Δὲν ξέρω. Ἀλλὰ φαντάζομαι ὄχι.

»— Καί, ὅμως, ἐρχόταν συχνὰ στὸ σπίτι της.

»— Ναί, ἀλλὰ χωρὶς καμμιά ἐρωτικὴ πρόθεση.

»— Πῶς τὸ ξέρετε αὐτό;

»— Μοῦ τὸ εἶχε πῇ ὁ ἴδιος... ἀποκρίθηκα ἀπερίσκεπτα.

- » «Α! ώστε να πού σ'ας μιλούσε για τους έρωτάς του! Έσείς μήπως έκάματε κόρτε στην κόμησσα Λορεντάνα.
- Αύτη ή έρώτησις μου φαίνεται περιττή.
- Δεν τὸ πιστεύω. Έχω αντίρρηση.
- Βρισκόμαστε στὸ σπίτι της, κύριε ἐπιθεωρητά!
- Δηλαδή ὀρνεῖσθε νὰ μου ἀπαντήσετε;
- Ἄρνοῦμαι.
- Τὸ κρατῶ σημείωση.
- Ὅπως ἀγαπάτε.
- Μήπως ἔχετε καμμιὰ ὑπόνοια σὲ κανένα πρόσωπο, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ κάμῃ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα; μ' ἐρώτησε ὁ ἀστυνομικὸς ἔπειτα ἀπὸ μιὰ μικρὴ παύση.
- Ἀπολύτως καμμιὰ.
- Οὐτε τὴν παραμικρὴ ὑποψία;
- Οὐτε.
- Ὁ κόμης Ρανιέρι Λαμπερτίνι εἶναι ἀδύνατον νὰ τραυματίσθηκε μόνος του.
- Ἀδύνατον.
- Ὡστε ἀποκλείετε τὴν ἄποψη τῆς αὐτοκτονίας.
- Βέβαια. Ἦταν ἄνθρωπος εὐτυχισμένος. Ἀντηγαπᾶτο...
- Ἀντηγαπᾶτο; Ὡστε ξέρετε κάποιον ἐρωτικό του δεσμό;
- Δεν μπορῶ νὰ σ'ας πῶ τίποτε πάνω σ' αὐτό.
- Γιατί;
- Γιατί τὸ μυστικὸ δὲν μοῦ ἀνήκει.
- Ὡστε ὁ κόμης Λαμπερτίνι εἶχε κάποιο μυστικὸ; Αὐτὸ μπερδεύει πολὺ τὴν κατάσταση.
- Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὸ μυστικὸ του.
- Κανένα μυστικὸ... θλιβερό;
- Ἰσως.
- Ἀγαποῦσε μήπως τὴ γυναῖκα κανενὸς ἄλλου; Τὴν ἐρωμένη μήπως κανενὸς φίλου του.
- Δὲ ξέρω τίποτε παρόμοιο.
- Κόμη Ἀλιμένα! Γνωρίζετε, πὼς ἓνα τρομερὸ περιστατικὸ συνέβη, αὐτὴν τὴ νύχτα... Γνωρίζετε ὠρισμένα πράγματα, ποὺ

εἶναι σοβρὰ καὶ θὰ μπορούσαν νὰ ρίξουν φῶς στὴν ὄλη κατάσταση τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ, ποὺ ψυχοραγεῖ ἐδῶ δίπλα... Γνωρίζετε, ἀλλὰ σωπαίνετε!...

— Σιωπῶ, γιατί νομίζω πὼς οἱ ἔρωτες τοῦ κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτίνι δὲν ἔχουν τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν δολοφονικὴν ἐπίθεση ἐναντίον μου.

— Δεν θέλετε, λοιπόν, τίποτα νὰ μοῦ πῆτε;

— Ὅχι! ἀπάντησα μὲ θέληση.

» Τὰ φρύδια τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου συνωφρῶθησαν λίγο καὶ τὸ πρόσωπό του πῆρε μιὰ θλιβερὴ ἔκφραση. Τὸ δεξιὸ χέρι του ἔπαιζε μ' ἓνα μαχαῖρι ποὺ κόβουν χαρτιά, πολὺ νευρικά.

— Ἔχετε τίποτ' ἄλλο νὰ μὲ ρωτήσετε; τοῦ μίλησα ἀργά, ἀνάβοντας ἓνα τσιγάρο καὶ κάνοντας μιὰ κίνηση νὰ φύγω.

— Ἀκόμα μερικὰ μικροπράγματα καὶ θὰ σ'ας ἀφήσω ἥσυχο.

— Πολὺ καλὰ. Σ'ας ἀκούω.

— Μήπως, προηλθε, ποτέ, καμμιὰ ἔρις μεταξύ ὑμῶν καὶ τοῦ κόμητος Ρανιέρι;

— Ποτέ.

— Γιὰ οὐδεμίαν αἰτία;

— Γιὰ καμμιὰ.

— Αὐτὸς σ'ας ἐσύστησε στὴ κόμησσα Λορεντάνα;

— Ναί.

— Σεῖς τὸ θελήσατε;

— Ὅχι! Μὲ σύστησε κατὰ τύχην στὴν ἑορτὴν τῶν ἀνθέων, στὸ δρόμο.

— Αὐτὸς σ'ας ἔφερε ἐδῶ;

— Μάλιστα. Τὴν πρώτη φορά.

— Κι' ὕστερα; Ἐρχόσαστε μόνος σας;

— Ναί.

— Συχνά;

— Μάλιστα.

— Συναντήσατε ἐδῶ καμμιὰ φορά τὸν Λαμπερτίνι;

- "Όχι, ποτέ.
 — "Ίσως δὲν ἤρχετο στίς ὥρες σας.
 — "Όχι δὲν ἐρχότανε ποτέ. 'Ο Ρανιέρι ἀγαποῦσε μιὰν ἄλλη γυναῖκα.
 — "Α! Κι' ἓνα εἰρωνικὸ μεϊδιάμα χάραξε τὰ χεῖλη τοῦ ἀνακριτοῦ. Βέβαια... τὸ ξέχασα...
 — Μπορῶ νὰ φύγω;
 — Μιὰ στιγμή ἀκόμη. Αὐτὴ τὴν νύχτα—σήμερα φύγατε μαζί;
 — "Όχι, χωριστά.
 — "Εσεῖς πρῶτος;
 — "Όχι, ὁ Ρανιέρι.
 — Ξέρετε γιατί ἐπεσκέφθηκε σήμερα ὁ κόμης Λαμπερτίνι τὴν κόμησσαν;
 — "Ἦθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ρώμη καὶ εἶχεν ἔλθει γιὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.
 Μόλις, ὅμως, τελείωσα αὐτὰ τὰ λόγια, δάγκωσα τὰ χεῖλη μου μὲ τὴν πεποίθησιν, πῶς εἶχα πῆ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἔπρεπε.
 "Ἦταν δυνατόν ἓνα ὄργανο τῆς ἀστυνομίας νὰ μὲ ταράξῃ τόσο, πού νὰ μοῦ κλέβῃ τὸ μυστικὸ μου ἀπὸ τὸ στόμα.
 » Βαθεῖα στὴν ψυχὴ μου αἰσθανόμουν κάτι τὸ πολὺ τραγικὸ νὰ κυκλώνῃ τὸ σῶμα μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ καθορίσω. Καταλάβαινα πῶς ἀπὸ τὴν νύχτα, πού εἶχα ἀνοίξει τὴν μυστηριώδη βαλίτζα καὶ εἶχα ἀντικρύσει μὲ τὰ ἴδια μου τὰ μάτια τὸ θαυμάσιο κομμένο γυναικεῖο χέρι, τὸ γεμᾶτο πολυτιμες πέτρες, ἀκουμπισμένο ἀπαλὰ στὸ μαῦρο βελουδο—ἓνα βαρὺ φρικιαστικὸ πεπρωμένο ἐβάρυνε τὴν ζωὴ μου.
 » Ἀλλὰ τὸ ὅτι ἐγώ, ὁ Ρομπέρτο Ἀλιμένα, ὁ κόμης Ρομπέρτο Ἀλιμένα, πού μέχρι τὰ τριαντατρία μου χρόνια δὲν ἐφοβήθηκα οὐδέποτε κανέναν, ἐπηρεαζόμουν ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ ὄργανο τῆς ἀστυνομίας—αὐτὸ μὲ ἐξενεύριζε ἀκόμα περισσότερο, μ' ἓναν περίεργο φόβο.
 — 'Ο Λαμπερτίνι, λοιπόν, ἔφυγε πρὶν ἀπὸ σας. Δὲν εἶν' ἔτσι;
 — Μάλιστα. Σὰς τὸ εἶπα, μοῦ φαίνεται! ἐτόνισα πειραγμένος ἀπὸ τὸ ὕφος τοῦ ἀστυνομικοῦ.

- Καὶ γιατί;
 — Διότι ἡ κόμησσαν Λορεντάννα μ' ἐκράτησε λίγο περισσότερο. Εἶχε κάτι νὰ μοῦ ἐμπιστευθῇ.
 — Χμ! καὶ τί ἔκανε ὁ κ. Λαμπερτίνι τότε;
 — Τίποτα. "Εφυγε.
 — Ἦταν εὐθυμὸς;
 — Μάλιστα, θαυμάσιος ὅπως πάντα.
 — Δὲν πειράχτηκε βλέποντας σας νὰ μένετε μὲ τὴν κόμησσαν;
 — "Όχι. Καὶ γιατί νὰ πειραχτῇ ἐξ ἄλλου;
 — Δὲν ξέρω... νόμιζα... Καὶ δὲν μοῦ λέτε... ὁ κόμης Λαμπερτίνι εἶχε τὴν συνήθεια νὰ εἶναι ὥπλισμένος;
 — Ναί. Νομίζω πῶς εἶχε ἓνα μικρὸ ἀμερικανικὸ ρεβόλβερ.
 — Τὸ εἶδατε ποτέ;
 — Ναί, μιὰ φορά.
 — Θὰ τὸ ἀναγνωρίζατε;
 — Ναί.
 — Αὐτὸ εἶναι; μὲ ρώτησε ὁ ἀνακριτὴς, βγάζοντας ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ πανοφοριοῦ του ἓνα νικέλινο πιστόλι.
 — Ναί, αὐτὸ εἶναι!
 — Εἶναι γεμᾶτο. Δὲν τοῦ λείπει καμμιὰ σφαῖρα.
 — Πρόκειται, λοιπόν, γιὰ μιὰ παγίδα. 'Ο Λαμπερτίνι δὲν θὰ πρόφθασε ν' ἀμυνθῇ.
 — Ναί... γιὰ παγίδα πρόκειται—ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς ὁ Λαμπερτίνι ἀντιστάθηκε... μουρμούρισε σκεπτικὰ ὁ ἀστυνομός.
 — Ἀνακαλύψατε σημεῖα συμπλοκῆς;
 — "Όχι.
 — Λοιπόν;
 » Δὲ μοῦ ἀπάντησε. Κι' ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή μὲ ξαναρώτησε:
 — Ποῦ κατοικεῖτε;
 — Στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης, πλατεῖα τῆς Ἰσπανίας.
 Ἀλλὰ δὲν θὰ καθήσω γιὰ πολὺ καιρό.

— Έχετε την πρόθεση ν' αλλάξετε ξενοδοχείο; Νά νοικιάσετε κανένα σπίτι στη Ρώμη;

— Όχι, θά φύγω.

— Α!... και γλήγορα;

— Ήθελα νά φύγω αύριο.

— Θέλετε νά φύγετε αύριο; Τά φρύδια του πάλι συνωφρυώθησαν άπαισία.

— Ναι, αλλά θά μείνω τώρα δύο-τρεις μέρες ακόμα στη Ρώμη, για νά μάθω νέα για τόν φίλο μου τόν κόμητα Ρανιέρι Λαμπερτί.

— Ωραία! Καλά! Σας εύχαριστώ κύριε κόμη.

— Αντίο κύριε άνακριτά.

— Είς τὸ έπανιδείν, ψιθύρισε μ' έναν παράξενο τρόπο, πού με πλημμύρισε μ' έναν νέο φόβο.

» Βγήκα από τὸ δωμάτιο με μιὰ περίεργη άνησυχία. Στόν προθάλαμο όλα τὰ φῶτα ἦσαν άναμμένα κι' ένας ύπηρέτης μισοκοιμῶταν σὲ μιὰ αρχαϊκή πολυθρόνα. Τὸν έρώτησα αν μπορούσα νά δῶ τόν κόμητα Λαμπερτί. Χάθηκε άθόρυβα στή διπλανή κάμαρα κι' ύστερα από λίγο ξαναπαρουσιάστηκε κάνοντάς μου ένα νόημα νά τόν ακολουθήσω. Πέρασαμε ανάμεσα από τρία σκοτεινά δωμάτια και βρεθήκαμε μέσα στήν κάμαρα, πού ἦταν ξαπλωμένος ὁ τραυματισμένος μου φίλος.

» Ήταν ξαπλωμένος άνάσκελα. Βυθισμένος σ' έναν τυραννικό λήθαργο, με τὸ κεφάλι χαμηλότερα από τὸ άλλο σώμα, για νά άποφευχθῇ ἡ αἱμορραγία και με τὸ στήθος γυμνό, άπάνω στο ὅποιο ἦταν άκουμπισμένη μιὰ πετσέτα λευκή γεμάτη πάγο. Ένας ρόγχος ξέφευγε από τὰ στήθη και τὰ χέρια του άπάνω στο λευκὸ σεντόνι έμοιαζαν κέρνα.

» Τὸν πλησίασα, ἔγεια κοντά του και τὸν φώναξα με τ' ὄνομά του. Δέν μ' άκουσε ὅμως· οὔτε κουνήθηκε καθόλου. Τὰ μάτια του ἔμειναν σφαλισμένα από τὸν πυρετό.

» Ξαφνικά, τὴν ὥρα πού σηκώνόμουν για νά φύγω, αἰσθάνθηκα πὼς κάποιος με κυττοῦσε έντατικά. Στὸ βάθος μέσα στο σκοτάδι, σὲ μιὰ γωνία τῆς κάμαρας, ἔκαιε μιὰ χαμηλωμένη

λάμπα, τυλιγμένη μ' ένα μαῦρο πανί. Καί κοντὰ ριγμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἡ Κλάρα Λορεντάνα με κυττοῦσε αδιάκοπα. Ντυμένη ὁλόλευκα, έμοιαζε μ' ένα φάντασμα πού νυχτοφυλάει έναν νεκρό.

» Τὴν πλησίασα και τὴν καλησπέρισα. Δέν άπάντησε, αλλά μέσα από τὰ μάτια τῆς πέρασε μιὰ παράξενη λάμψη, για μιὰ στιγμή μοναχά. Κι' ύστερα πάλι πήραν μιὰ έκφραση κοιμισμένη πολὺ περιεργη, τὴν ἴδια έκφραση πού εἶχε, όταν τὴν εἶχα δῆ στόν κήπο.

» Έπηρεασμένος άπ' τὸ παράξενο ὕφος τῆς με τὴν διαίσθηση, πὼς τὸ μοιραῖο με κύκλωνε άκόμη περισσότερο, τὴν ρώτησα μ' ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς μου:

— Κυρία μου! τί συμβαίνει;...

» Εκείνη ἔκαμε ένα κίνημα φρίκης και μοῦ άπάντησε αἰνιγματικά:

— Τὸ ξέρετε!

— Δέν ξέρω τίποτα, δέν καταλαβαίνω τίποτα!

— Δέν σας άνέκριναν;

— Ναι! Καί αρκετὴ ὥρα μάλιστα.

— Καί εἴπατε τὴν αλήθεια; με ρώτησε με μιὰ έκφραση δυσaréσκειας και εἰρωνείας μαζί.

Εἶπα και λέω τὴν αλήθεια... άπάντησα μ' έπιμονή στήν Κλάρα Λορεντάνα.

— Έτσι πρέπει! Κι' ἐγὼ ἐξ ἄλλου θά πῶ ὅλη τὴν αλήθεια... μοῦ άπάντησε. Καί μ' έκύτταξε μ' ένα τόσο πολὺ λυπημένο ὕφος, πού αἰσθάνθηκα πάλι ὅλους ἐκείνους τοὺς άγνωστούς φόβους νά μοῦ κατακλύζουν τὴν ψυχή.

— Ποιὰν αλήθεια κυρία; τὴν έρώτησα.

— Τὴν αλήθεια για τὴν δολοφονία τοῦ κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτί. Έχω και άποδείξεις.

— Τι; ποίας άποδείξεις;

— Τὸ δπλο τοῦ δολοφόνου!...

Μὲ κύτταξε μ' ένα βαρὺ ἐξεταστικό βλέμμα, γεμάτο σκληρότητα.

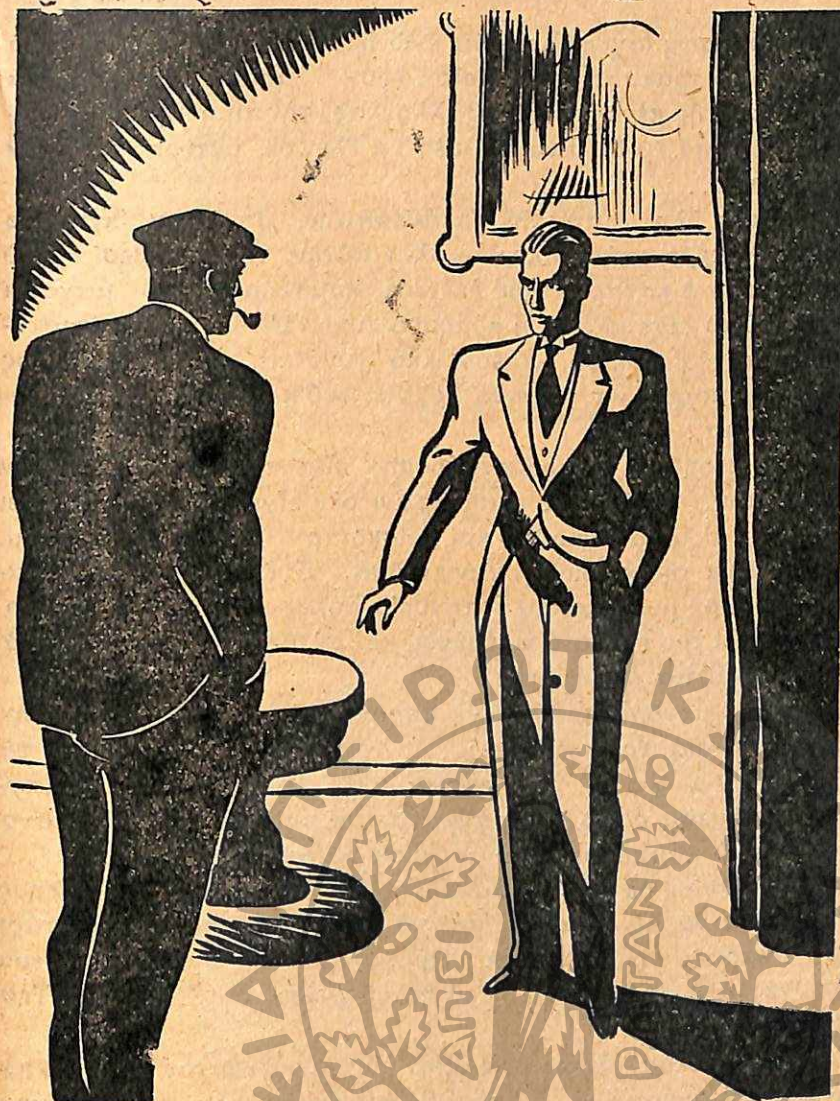
Ἐγὼ χαμογέλασα. Ὑστερα ἀπὸ ἓνα λεπτό εἶχα ξαναβγῆ ἀπὸ αὐτὴ τὴν τραγικὴ αἴθουσα, πού ὄλα γύρω ἦσαν πνιγμένα στὸ μυστήριο καὶ μετὰ εἴκοσι λεπτά βρισκόμουν στὸ δωμάτιό μου στὸ «ξενοδοχεῖο τῆς Εὐρώπης».

»Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σὰς πῶ σεβαστέ μου φίλε, πὼς ὅλη τὴν νύχτα στάθηκε ἀδύνατο νὰ κοιμηθῶ. Βρισκόμουν σὲ μιά πολὺ ἄσκημη ψυχολογικὴ κατάσταση. Τὰ νεῦρα μου ἦσαν ἐξαιρετικὰ ἐρεθισμένα κι' εἶχα πάντα μπρὸς στὰ μάτια μου τὸ ὠχρὸ πρόσωπο τοῦ μισοπεθαμένου φίλου μου ξαπλωμένου στὸ κρεβάτι τῆς ἀγωνίας, μαζὶ μὲ τὴν εἰκόνα τῆς Κλάρας Λορεντάνα, ντυμένης στὰ κάτασπρα νὰ μοῦ μιλᾷ κυττάζοντάς με τόσο πολὺ περίεργα.

»Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ μὲ συνέλαβαν μὲ τὴν κατηγορία: «ἀπόπειρα δολοφονίας ἐκ προμελέτης» ἐναντίον τοῦ κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτίνι!

»Δυὸ φριχτὲς ἀποδείξεις ὑπῆρχαν ἐναντίον μου, ἐκτὸς τὸ ὅτι εἶχαμε περάσει τὸ βράδυ μαζὶ, καὶ τὸ ὅτι μὲ βρῆκαν κατόπιν ριγμένο πάνω στὸ πληγωμένο σῶμα τοῦ φίλου μου Ρανιέρι, καταλεκιασμένο ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα. Δυὸ ἀποδείξεις: Ἡ πρώτη τὸ μαχαῖρι, τὸ μαχαῖρι μου, μία θαυμάσια λάμα ἀτσάλινη τοῦ Τολέδου, ἓνα ἰσπανικὸ χρυσοχάρακτο μαχαῖρι μὲ τὸ μονόγραμμά μου, πού εἶχα πάντα μαζὶ μου χωρὶς νὰ τὸ μεταχειρίζομαι. Τὸ μαχαῖρι μου εἶχε βρεθῇ μέσα στὴν πληγὴ τοῦ Ρανιέρι Λαμπερτίνι!...

»Ἡ δευτέρη φρικτὴ ἀπόδειξη ἐναντίον μου ἦταν ἡ κατάθεση τῆς Κλάρας Λορεντάνα, πού ἐδήλωσε, πὼς ὁ Ρανιέρι κι' ἐγὼ τῆς κάναμε ἀπὸ καιρὸ κόρτε—καὶ πὼς αὐτὸ τὸ φλέρτ—στὸ ὁποῖο ὁ κόμης Λαμπερτίνι ἐνόμιζε πὼς εἶχε ὅλες τίς προτιμήσεις ἐκ μέρους τῆς, μᾶς ἔφερε σὲ διχόνοια, καὶ σὲ ἀλλεπάλληλες διενέξεις, ὥς πού τελικὰ χθὲς ἔφυγα σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς, ὕστερα ἀπὸ μιά φρικτὴ σκηνὴ μαζὶ τῆς, πού δὲν ἐδέχετο τὸν ἔρωτά μου, πρόφτασα τὸν κόμητα Λαμπερτίνι πού μόλις εἶχε φύγει καὶ τὸν κτύπησα μὲ τὸ μαχαῖρι μου ἀπὸ πίσω...

Τὴν ἐπομένη στὸ ξενοδοχεῖο παρουσιάστηκε στὸ Ροβέρτο, ἓνας ἄνθρωπος μὲ μιά πίπα στὸ στόμα, πού εἶπε ὅτι ἦταν ἀστυνομικός.

•ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ.
•Ἐκδ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

Ἡ κόμησσα ἰσχυρίζεται ὅτι ἐγὼ ἤμουν ὁ δολοφόνος ἀπὸ τὸν τρελλὸ τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον ἔφυγα, ἀπὸ τὰ ἀσυνάρτητα λόγια ποὺ τῆς πέταξα προσβάλλοντας τὴν τιμὴ τῆς! Τί φρίκη! Καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἔφυγα πέντε λεπτά ὕστερα ἀπὸ τὸν φίλο μου!...

Ἔμαθα ὅλη αὐτὴ τὴν κατάθεση τῆς, ἀπὸ τὸν δικηγόρο μου, ἀργότερα στὴν φυλακὴ—ὅλην αὐτὴν τὴ σκηνοθεσίᾳ ποὺ μοῦ ἔσθησε ὁ καταραμένος ἐκεῖνος καμπούρης! Τὸ μαχαῖρι μου, μοῦ τὸ εἶχε κλέψει ἡ κόμησσα Λορεντάνα, αὐτὴ ἡ ἀριστοκράτισσα νέα ὁμορφὴ, κι' εὐγενικὴ γυναῖκα, ποὺ στὸ βάθος δὲν ἦταν παρὰ ἓνα ταπεινὸ ὄργανο τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια!

»Χαμένος! Ὁ ἄτιμος καμπούρης εἶχε πετύχει διπλὰ τὸν σκοπὸ του. Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι δὲν εἶχε, βέβαια, πεθάνει ἀκόμα, ἀλλὰ ἀγωνιοῦσε καὶ βρίσκονταν στὴν ἐξουσία του, στὴ βίλλα τῆς κομῆσσης Λορεντάνα. Ἐγὼ δὲ ἤμουν φυλακισμένος, μὲ μιὰ ἀπαίσια κατηγορία δολοφονίας. Ἔτσι—καὶ ὁ δυὸ ἐχθροὶ του εἴμαστε νικημένοι, καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια ἐθριάμβευε!

»Ἐνὰ μονάχα πράγμα μὲ παρηγοροῦσε σ' ὅλη αὐτὴ τὴν δυστυχία—θὰ τὸ πιστέψετε;... Λοιπὸν! Εἶναι τὸ ὅτι, τὸ κομμένο χέρι ἦταν πάντα στὴν ἐξουσία μου, φυλαγμένο ἀνάμεσα σ' ἄλλα πράγματα στὸ σπίτι μου στὸ Μιλᾶνο, καὶ πὼς ὁ καμπούρης δὲν μπόρεσε νὰ ἀνακαλύψῃ τίποτα!... Εἶμαι βέβαιος δὲ πὼς ὁ καμπούρης δὲν ἔκανε αὐτὸ τὸ ἔγκλημα παρὰ γιὰ νὰ μὲ φυλακίσῃ καὶ νὰ μπορέσῃ ἔτσι νὰ ξαναπάρῃ τὸ γυναικεῖο κομμένο χέρι. Πραγματικὰ δὲ ἔγιναν τέσσερις ἔρευνες στὰ δωμάτιά μου τοῦ ξενοδοχείου τῆς Εὐρώπης. Τέσσερις ἔρευνες!...

»Ἀργότερα—ὅπως σὰς εἶπα ἤδη—ἡ κατάστασή μου καλλιτέρευσε σημαντικά. Οἱ καταθέσεις ὀρισμένων γνωστών μου, ποὺ μὲ γνώριζαν καλὰ—ἡ δική σας ἀκόμη—καὶ τὸ σπουδαιότερο ἡ κατάθεση τοῦ κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτίνι, ποὺ ἀρνήθηκε κατηγορηματικὰ κάθε ἀνάμιξή μου στὴν δολοφονικὴ ἀπόπειρα,

ποὺ ἀρνήθηκε τοὺς ἑρωτάς μου μὲ τὴν Κλάρα Λορεντάνα καὶ τελικὰ, πὼς οὐδέποτε ὑπῆρξε ἐρωτικὴ ἀντιζηλία ἐναιμεταξύ μας—ὅλα αὐτὰ καλλιτέρεψαν τὴ θέση μου ὡς κατηγορουμένου, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ μὲ ἀπαλλάξουν τελείως.

»Μοῦδωσαν προσωρινῶς τὴν ἐλευθερίᾳ μου ἐπὶ ἐγγυήσει κοί προφανῶς θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ γίνῃ ἡ ὀριστικὴ δίκη. Ἴσως ἀκόμη μοῦ ἐπιτρέψουν ἐν τῷ μεταξύ νὰ ταξιδέψω καὶ στὸ ἐξωτερικό. Τὸ ἐλπίζω.

»Πιστέψτε με ὅμως, καλὲ μου φίλε, πὼς δὲν θὰ κάμω ποτὲ κανένα σχέδιο γιὰ νὰ ἀμυνθῶ σ' αὐτὴ τὴ φριχτὴ κατηγορία.

»Ὅχι! Ἀπεναντίας ἐσχεδίασα ἓνα πρόγραμμα ἐπιθέσεως. Αὐτὸς ὁ καμπόυρης παραμπήκε στὴ ζωὴ μου! Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος μὲ τὰ πράσινα μάτια, ἄλλαξε ὁλόκληρὴ τὴν πορεία τῆς ζωῆς μου...

»Δὲν τοῦ ἔκαμα τίποτα! Ξέχασε τὴ μυστηριώδη βαλίτσα τοῦ μέσα στὰ χέρια μου καὶ χάθηκε. Ἐγὼ δὲν τοῦ ζήτησα νὰ μοῦ φαίνεται τίποτα παρόμοιο. Δὲν εἶναι, λοιπὸν, λάθος μου ἂν ἀπέκτησα αὐτὸ τὸ κομμένο χέρι, αὐτὸ τὸ θαυμάσιο γυναικεῖο χέρι, ποὺ θὰ ἀνήκῃ σὲ κανένα ἀπὸ τὰ θύματά του, καὶ ἂν τελικὰ ἀγάπησα αὐτὸ τὸ χέρι, σὰν ζωντανὸν ὁλόκληρον ἄνθρωπο. Θὰ ἀποκαλύψω αὐτὸν τὸν καμπούρη! Θὰ χρωθῶ στὴ ζωὴ του, ὅπως αὐτὸς τρύπωσε ἄτιμα στὴ δική μου, θὰ τὸν κατασκοπεύσω, θὰ μάθω τὰ μυστικά του, θὰ τὸν καταστρέψω—ἴσως καὶ θὰ τὸν σκοτώσω!

»Θ' ἀφιερῶω γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ ὅλα μου τὰ χρήματα, ὅλη μου τὴν πονηρίᾳ, τὴν ἐξυπνάδα, τὴ δύναμη. Ἐγὼ εἶναι ὁ θανασιμώτερός του ἐχθρός!

»Πρέπει νὰ ξαναἰδῶ τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ μοῦ διηγηθῇ ὅ,τι γνωρίζει γιὰ τὴν ἀγαπημένη του Ραχήλ Καμπίμπ. Πρέπει νὰ βρῶ ὕστερα αὐτὴν τὴν γυναῖκα ποὺ ἐξαφανίσθηκε τόσο ἀπότομα τὴν ἴδια μέρα τῆς δολοφονίας. Πρέπει νὰ ἀνακαλύψω τὸν Μοῖς Καμπίμπ. Πρέπει νὰ ἀνακαλύψω τὴν ἄλλή γυναῖκα, ποὺ τῆς ἔκοψαν τὸ χέρι. Πρέπει τέλος ν' ἀνακαλύψω τὸν καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια!

»Θυμώσαστε; Τὴν ἡμέρα ποὺ σὰς ἔδειξα αὐτὸ τὸ δμορφο κομμένο χέρι, μοῦ εἶπατε πὼς μόνο κάποιος γιατρός, ποὺ δὲν θυμώσατε, εἶχε βρῆ μιὰ μέθοδο βαλσαμώματος, ποὺ νὰ συντηρῇ κάθε πτώμα τὴ φρεσκάδα τῆς ζωῆς. Μοῦ εἶπατε μάλιστα πὼς πήρατε λίγο ὑγρὸ γιὰ νὰ ἐξετάσετε...

»Λοιπὸν. Κάνετε τὴν ἀνάλυση; Τὶ σύσταση ἔχει αὐτὸ τὸ ὑγρὸ; Πὼς λέγεται αὐτὸς ὁ γιατρός, ποὺ δὲν θυμώσατε; Γράψτε μου κάθε τι ποὺ μάθατε ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Γράψτε μου γρήγορα! Κι' ἔχω μιὰ παράξενη διαίσθηση. Νομίζω πὼς ἀπὸ σὰς θὰ μοῦ ἔλθῃ ἡ πρώτη ἀκτίς, ποὺ θὰ μὲ ὁδηγήσῃ ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σκοτάδια, στὸ πρόβλημα ποὺ ποθῶ νὰ λύσω. Ἐσεῖς θὰ εἴσατε, φίλε μου, ἡ μεγαλύτερα ἠθικὴ ὑποστήριξις στὴν ἐπιχείρησι ποὺ ἀνέλαβα, γι' αὐτὸ εἶμαι περισσότερο ἀπὸ βέβαιος.

»Αὐτὰ ὅμως ὅλα εἶναι ἀκόμα σχέδια. Γράψτε μου. Ἀγαπάτε με! Βοηθηστέ με! Εὐχρηστέ με!

Καὶ μένω δικός σας
ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΑΛΙΜΕΝΑ

Ἐνα γράμμα τοῦ καθηγητοῦ Σύλβιο Ἀμάτι ἔφτασε στὸ Μιλὰνο δυὸ μέρες ἀργότερα ἀπ' τὴν ἀναχώρησι τοῦ κόμητος Ἀλιμένα. Οἱ ὑπηρετίαι του, τοῦ τὸ ἔστειλαν στὸ Παρίσι στὴν διεύθυνσι τοῦ «Γκράντ—Ὁτέλ». Ὁ κόμης, ὅμως, εἶχε φύγει κι' ἀπὸ τὸ Παρίσι τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἀφίξή του ἀφήνοντας ἐκεῖ τὰ πράγματά του, ἀλλὰ μὲ τὴ παράκλησι νὰ τοῦ στέλλωνται ἀμέσως τὰ γράμματά του στὸ «Ξενοδοχεῖον Πικαντίλλυ» τοῦ Λονδίνου.

Ἡ ἐπιστολὴ τοῦ καθηγητοῦ Σύλβιο Ἀμάτι, ἦταν λιγόλογη ἀλλὰ ἀπαντοῦσε σ' ἓνα πολὺ σοβαρὸ ζήτημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΕΤΑΡΤΟ

ΕΠΙ ΤΑ ΙΧΝΗ ΤΟΥ ΤΕΡΑΤΟΣ

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα ἔφτασε στὸ Λονδίνο μιὰ θαυμάσια ἡμέρα· θαυμάσια δηλαδὴ ἐν συγκρίσει μὲ τὸ πάντοτε ὀμιχλώδες καὶ βροχερὸ ἀγγλικὸ κλίμα.

Ἐδῶ στὸ Λονδίνο ὑπῆρχαν θαυμάσιοι ντετεκτίβ, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ νὰ γυρίσουν μαζί του ὅλον τὸν κόσμον, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν αὐτὸν τὸν καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια, ποὺ ὁ κόμης εἶχε ὀρκισθῇ νὰ ἐκδικηθῇ.

Εἶχε συστατικὲς ἐπιστολὲς γιὰ τὸν ἡσυχον καὶ αὐστηρὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας τοῦ Λονδίνου, ποὺ φάνηκε πολὺ ἐπιφυλακτικὸς στὶς ἀρχές· σὲ λίγο, ὅμως, παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν θερμόαιμῃ ιδιοσυγκρασίᾳ τοῦ κόμητος Ἀλιμένα καὶ ἐγκαταλείποντας τὸ γνωστὸ ἀγγλοσαξωνικὸ φλέγμα, ἔδωσε προκαταβολικὰ τὸν λόγο του, πὼς θὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Ἡ ὑπόθεσις σας εἶναι σοβαρὴ; ρώτησεν ὁ Ἀγγλος.

— Σοβαρωτάτη;

Ὁ ἀστυνομικὸς διευθυντὴς ὑποσχέθηκε νὰ τοῦ διαθέσῃ τὸν διάσημον ντέτεκτικ Ντίκ Λέσλυ καὶ ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα γύρισε στὸ ξενοδοχεῖο του οὔτε πολὺ δυσσαρεστημένος, οὔτε ὅμως καὶ πολὺ εὐχαριστημένος. Ἀπλούστατα ἡσυχος! Εἶχε πεποίθησι στὸν Ἀγγλο διευθυντὴ καὶ στὸν λόγο του...

Ἀλλὰ πάλι ἡ ὑπόθεσις του ἦταν καὶ λιγάκι πολὺ σκοτεινὴ καὶ ἰδιόρρυθμη. Ἦθελε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν καμπούρη! Ὁραῖα! Ἀλλὰ τί ἔξερε γι' αὐτόν;... Γνώριζε μονάχα πὼς ἦταν καμπούρης, πὼς εἶχε πράσινα μάτια, ἀλλὰ ποῦ κατοικοῦσε; τί ἔκανε; πὼς τὸν ἔλεγαν;... Τίποτα! Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ δυὸ αὐτά,

ὁ Ροβέρτος δὲν θὰ μπορούσε νὰ διαφωτίσῃ σὲ τίποτα ἄλλο τὸν Ἑγγλο ἀστυνομικὸ Ντίκ Λέσλυ, ἂν παρουσιαζότανε στὸ ξενοδοχεῖο του. Καὶ φυσικὰ ἦταν πολὺ λίγα πράγματα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ κανεὶς ἕναν ἄνθρωπο μέσα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο—γιατί βέβαια ποὺ νᾶταν τώρα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ πράσινα μάτια; Βέβαια! Ἐπρεπε ἴσως νὰ ψάξῃ ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ δὲν ἤξερε τίποτα γι' αὐτὸν. Ναί! τὸν εἶχε δῆ δυὸ τρεῖς φορές στὰ πεταχτὰ καὶ τίποτ' ἄλλο;

Τὴν ἐπομένη στὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Ροβέρτου παρουσιάστηκε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶπε πὼς ἦταν ἀστυνομικός.

— Ἄ! εἴσθε λοιπὸν ὁ Ντίκ Λέσλυ; ρώτησε ἑκπληκτὰ ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα.

— Ὡπὼς φαίνεται! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς μ' ἕνα καλὸ-βουλο χαμόγελο.

— Πρέπει ν' ἀνακαλύψωμε ἕναν ἄγνωστο... ἄρχισε σταθερὰ ὁ κόμης Ἀλιμένα, μπαίνοντας ἀμέσως στὸ θέμα, ὅπως ἕνας ἀληθινὸς ἄγγλος.

— Πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ Ντίκ Λέσλυ.

— Δὲν γνωρίζω τὸ ὄνομά του.

— Πολὺ καλά!

— Δὲν ξέρω ποὺ βρίσκεται.

— Καλὰ!

— Δὲν ξέρω ἀκόμη ἂν εἶναι ἄνθρωπος ἢ ἕνα φανταστικὸ στοιχεῖο.

— Καλὰ! ξανάπε ὁ Ντίκ Λέσλυ ἀσυγκίνητος.

— Θὰ μοῦ τὸν ἀνακαλύψετε; ρώτησε ὁ Ροβέρτος ἑκπληκτὸς ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀπάθεια τοῦ ντετέκτιβ.

— Ζωντανὸ ἢ πεθαμένο, κύριε!

— Πεθαμένο;

— Δηλαδή ἂν πέθανε, θὰ σὰς ὁδηγήσω στὸν τάφον του... ἀπάντησε χαμογελῶντας χαρούμενα ὁ ἀστυνομικός.

— Ἀν... ναί! Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶναι ζωντανὸς ἀκόμη.

— Ἡ ἐξοχότης σας γνωρίζει, λοιπὸν, κάτι γι' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο;

— Κάτι; Ναί! πολὺ λίγα, πράγματα.

— Ἡ ἐξοχότης σας μοῦ ἐπιτρέπει νὰ σὰς ἀνακρίνω;

— Βεβαιότατα!

— Καλὰ! Πὼς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος;

— Ἕνας ἄνθρωπος καμμιὰ πενηνταριά ἐτῶν... ἴσως καὶ λιγώτερο...

— Μικρὸς, μεγάλος;

— Μικρὸς καὶ καμπούρης.

— Πολὺ καλὰ. Τί ἄλλο;

— Ἐχει πράσινα μάτια.

— Πράσινα; Ἐντελῶς πράσινα; Ὅχι λίγο κυανὰ ἢ λίγο γκρίζα;

— Ὅχι! πράσινα—καταπράσινα. Δὲν εἶδα ποτέ μου μάτια τόσο πολὺ πράσινα, ὅπως τὰ δικά του!

— Ποῦ τὸν εἶδε ἡ ἐξοχότης σας γιὰ τελευταία φορὰ;

— Στὴ Ρώμη, ἐδῶ καὶ τέσσερις μῆνες.

— Μονάχο;

— Ἦταν μαζί μὲ μιὰ γυναῖκα.

— Ἀ! πολὺ καλὰ! Μιὰ νέα γυναῖκα;

— Ναί! τριάντα—τριανταπέντε ἐτῶν. Ντυμένη ὁλόασπρα. Μὲ καστανὰ μαλλιά καὶ μαῦρα μάτια.

— Τίποτ' ἄλλο;

— Ναί... ψιθύρισε διστακτικὰ ὁ Ἀλιμένα.

Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα κύτταζε ἐξεταστικὰ ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια τὸν ἀστυνομικὸ, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τοῦ ἐξομολογηθῇ ὅλα ὅσα ἤξερε. Ὁ Ντίκ Λέσλυ συνωφρυνώθηκε ἐλαφρὰ καὶ εἶπε μὲ μεγάλη ψυχρότητα:

— Ἐὰν ἡ ἐξοχότης σας δὲν μὲ ἐμπιστεύεται, τότε εἶναι τελείως ἀδύνατο νὰ βασίζεται στὴν ὑπηρεσία μου... Πρέπει νὰ μοῦ τὰ διηγηθῆτε ὅλα!... Ὅλα!

— Μὴ μὲ παρεξηγήσετε! Σὰς ἐμπιστεύομαι! Ἀλλὰ... δὲν εἶμαι ὁλότελα βέβαιος σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.

— Δὲν πειράζει... θὰ μπορέσω ἐγώ!

— Ἐ λοιπὸν!... Αὐτῆς τῆς γυναίκας τῆς λείπει ἕνα χέρι!

— "Α! αναφώνησε ο ντετέκτιβ με μιὰ λάμψη στὰ μάτια.

— "Η έξοχότης σας εἶναι διατεθειμένη νὰ πληρώσει τὰ έξοδα τοῦ ταξειδίου, ἂν χρειασθῇ, ὅλες τίς δαπάνες καὶ τὰ πουρπουάρ;...

— Ναὶ ὅλα!

— Μέχρι ποίου ποσοῦ;

— Μέχρι πενήντα χιλιάδες φράγκα, ἂν ὑπάρχη ἀνάγκη ταξειδίου.

— Ἀλλοιῶς;

— Μιὰ ἀμοιβή ἀπὸ πέντε χιλιάδες φράγκα.

— "Οχι! δέκα χιλιάδες.

— Καλὰ—ἔστω δέκα!...

— Θὰ σὰς φέρω τ' ὄνομά του, τ' ὄνομα τῆς γυναίκας, τὴν διεύθυνσή του, ἂν ζῇ, ποῦ κι' ἀπὸ πότε, τί καὶ τί δὲν ἔκανε στὴ ζωὴ του—ὅλα αὐτὰ γιὰ δέκα χιλιάδες φράγκα...

— Καλὰ! θὰ σὰς δώσω δυὸ χιλιάδες φράγκα προκαταβολή...

"Ο Ροβέρτος Ἀλιμένα ἀπουσίασε γιὰ δέκα λεπτὰ ἀπὸ τὴν αἴθουσα, ὅπου τὸν περίμενε ὁ Ντίκ Λέσλυ. Ἀλλή μιὰ φορὰ μέσα στὸν ἰδιαίτερό του κοιτῶνα ἔμεινε ἀναποφάσιςτος λίγες στιγμὲς—μὲ τὴ μικρὴ δερμάτινη βαλιτζούλα, ποὺ περιεῖχε τὸ κομμένο χέρι. Ἐπρεπε νὰ δείξῃ αὐτὸ τὸ γυναικεῖο χέρι στὸν Ντίκ Λέσλυ, ἕναν ἄγνωστο ποὺ γιὰ χρήματα ἴσως, θὰ μποροῦσε νὰ πουληθῇ καὶ στὸν ἐχθρό του; "Οχι! "Οχι! αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ γίνῃ! Αὐτὴ ἡ ἀβεβαιότης κράτησε λίγα λεπτά. Βέβαια, δὲν θὰ ὑποχωροῦσε πιά. "Οποῖος θέλει νὰ φτάσῃ γλήγορα στὸν σκοπὸ του δὲν πρέπει νὰ ὑποχωρῇ μπροστὰ σὲ τίποτα... Ἐὰν λοιπὸν ἤθελε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἄγνωστο καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια ἔπρεπε κι' ὁ ἴδιος νὰ ὑποστῇ ὠρισμένες θυσίες.

Ναὶ! Μὲ μιὰ γλήγορη κίνηση πῆρε τὴ δερμάτινη θήκη τοῦ κομμένου χεριοῦ καὶ ξαναγύρισε στὴν αἴθουσα, ὅπου ὁ Ντίκ Λέσλυ κυττοῦσε τὸ ταβάνι, λὲς καὶ ἤθελε νὰ ἐξετάσῃ τοὺς χρυσοποίκιλτους γύψους τῆς ὀροφῆς.

— Ἴδου! τόνισε σοβαρὰ ὁ Ροβέρτος ἀνοίγοντας τὴν πέτινη θήκη.

"Ο Ντίκ Λέσλυ ἔσκυψε στὸ λευκὸ γυναικεῖο κομμένο χέρι καὶ τὸ ἐξέτασε μὲ τὴν πιὸ μεγάλη προσοχὴ καὶ ἐντατικότητα.

Σήκωσε ὕστερα τὸ μαῦρο βελούδινο μαξιλλάρι τοῦ καὶ προσπάθησε νὰ τραβήξῃ ἕνα σάπφειρο ἀπὸ τὰ κρινόλευκα δάχτυλα.

— Μὰ—τί κάνετε; φώναξε ὁ Ἀλιμένα ἐκνευρισμένος.

— Τίποτα ἐξοχώτατε! ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ Ντίκ Λέσλυ, χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὰ μάτια... Τίποτε! Παρατηρῶ!...

Ἐπέρασαν τρεῖς μέρες χωρὶς ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα νὰ ξαναδῇ τὸν Ντίκ Λέσλυ. Ἡ ἀνησυχία τοῦ εἶχε ἀρχίσει νὰ φτάνῃ στὸ κατακόρυφο—ὅταν τὸ τρίτο βράδυ γυρίζοντας ἀπὸ τὸ θέατρο τοῦ Κόβεν—Γκάρδεν, ὅπου πῆγε νὰ ξεσκάσῃ λίγο τὸν εἰδοποίησαν, πὼς κάποιος κύριος τὸν περίμενε στὸ διαμέρισμά του.

Μπαίνοντας στὸ σαλονάκι τοῦ ὁ κόμης Ροβέρτος ἀντίκρυσε τὸν Ντίκ Λέσλυ κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι, μὲ ὕφος σκεπτικὸ παρὰ τὴ συνήθειά του.

— Λοιπὸν;... ρώτησεν ὁ Ἀλιμένα.

— Προχωροῦμε! ἀπάντησε μὲ βαρεῖα φωνὴ ὁ ντετέκτιβ.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε;

— Βρῆκα τὸν ἄνθρωπό σας!

— Ἀλήθεια! φώναξε ὁ Ροβέρτος ἑξαλλος ἀπὸ χαρά.

— Μάλιστα! Ἐχω τοὺς λόγους μου νὰ πιστεύω πὼς τὸν βρῆκα!

— Καὶ ποῦ εἶναι;

— Στὸ Λονδίνο.

— Μακριὰ ἀπὸ ἐδῶ;

— "Οχι πολὺ. Εἴκοσι λεπτὰ μὲ τὴν ἄμαξα! ἀποκρίθηκε λακωνικὰ ὁ Ντίκ Λέσλυ.

— Πὼς ὀνομάζεται;

— Μάρκους Χέννερ! ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικὸς μιλώντας πολὺ σιγανά.

- 'Από ποῦ εἶναι ;...
- Γερμανικῆς ὑπηκοότητος—ἀλλὰ 'Εβραῖος.
- Μὰ—εἶναι πραγματικά αὐτός ;
- Ναί ! αὐτὸς εἶναι... Μικρός, καμπούρης ἀπὸ μπρὸς κι' ἀπὸ πίσω, τὰ μάτια πράσινα—πολὺ πράσινα, ἀδύνατος καχεκτικός, ἀρρωστιάρης, μὲ σπάνιες τρίχες στὸ πρόσωπο ἀκαθορίστου χρώματος· τὸ κεφάλι του εἶναι σχεδὸν φαλακρὸ μὲ λίγες τρίχες ἀγριότριχες ἐδῶ καὶ κεῖ τοῦφες—τοῦφες !
- Αὐτὸς εἶναι ! φώναξε ὁ Ροβέρτος 'Αλιμένα μ' ἕναν ἀναστεναγμὸ ἀνακουφίσεως.
- 'Αλλὰ τί κάνει ἐδῶ ; τί κάνει ;...
- Εἶναι γιατρός ! "Ὅχι, ὅμως, ἕνας ἀπὸ τοὺς κοινούς γιατροὺς ποὺ διωρθάνουν σπασμένα ποδάρια ἢ δίνουν καθάρισιο στοὺς ἀσθενεῖς ποὺ ἔχουν ἄσπρη γλῶσσα..."Ὅχι ! Εἶναι ἕνας γιατρός εἰδικὸς γιὰ τὶς ἀσθένειες τῶν νεύρων. 'Αλλὰ τὸ περισότερο ἀπ' ὅλα εἶναι ἕνας ὑπνωτιστής !
- "Ενας μυστηριώδης ἄνθρωπος λοιπόν ; ρώτησε ὁ 'Αλιμένα.
- Πολὺ μυστηριώδης. Οἱ πιὸ παράξενοι τύποι ἀνθρώπων τριγυρίζουν καθημερινῶς γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Αὐτὸς ὁ ἴδιος διάγει μιὰ ζωὴ πολὺ ιδιόρρυθμη καὶ ἀκατανόητη, ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ φαντασθῇ ποτέ... Πολλοὶ λένε πὼς ἄκουσαν συχνὰ φρικῶδεις φωνές, γυναικεῖες νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὸ ἐργαστήριό του... Οἱ ὑπηρετὰι του εἶναι ὅλοι ἐξαιρετικά πιστοὶ στὸν κύριό τους ! 'Αλλὰ—ὑπάρχει, ὅμως, καὶ κάποιος, ποὺ θὰ ἤθελε νὰ τὸν προδώσῃ.
- Τὸν ἐξαγοράσατε ; ρώτησε ὁ 'Αλιμένα.
- "Ὅχι ! δὲν πρόκειται γιὰ χρήματα. 'Άλλος λόγος θὰ τὸν κἀν νὰ προδώσῃ τὸν γιατρὸ Μάρκου Χέννερ.
- 'Αγαπάει καὶ καὶ φοβᾶται πολὺ τὸν κύριό του. 'Αλλὰ, λατρεύει κυριολεκτικὰ τὴν κυρία του !
- Τὴν κυρία του ; Υπάρχει λοιπὸν μιὰ γυναῖκα ; ψιθύρισε συγκινημένος ὁ κόμης Ροβέρτος.
- Ναί.

- Τὴν εἶδατε ;
- Σχεδόν !
- Ποῦ ;
- 'Ανάμεσα ἀπὸ τὶς κουρτίνες ἑνὸς παραθύρου...
- Καὶ εἶναι νέα ; Εἶναι ὠραία ;...
- 'Ὁ 'Αλιμένα ἦταν ἀδύνατον νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀγωνία του.
- Δὲν τὸ ξέρω !... Τὴν εἶδα πολὺ λίγο κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς κουρτίνες ἑνὸς παραθύρου... "Ἐχει πολὺ λυπημένα μάτια. 'Αλλὰ μεγάλα, ὠραῖα μάτια !
- Λυπημένα, ἀλλὰ ὑπερήφανα μάτια !... Πρόσθεσε ὁ κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα μιλώντας σχεδὸν μὲ τὸν ἑαυτὸ του.
- Εἶναι μιὰ γυναῖκα μέχρι τριάντα πέντε ἐτῶν !... 'Ἐξακολούθησε ὁ Ντίκ Λέσλυ. Μοιάζει σὰν αἰχμάλωτη ἴσως καὶ τρελλή...
- Καὶ ποιά εἶναι !... πρόφερε τρέμοντας ὁ Ροβέρτος 'Αλιμένα.
- 'Ὁ ὑπρέτης Τζὼν λέει πὼς εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Μάρκου Χέννερ ἢ ἡ ἀδελφή του, ἢ ἀκόμα οὔτε τὸ ἄλλο ! 'Ὁ Τζὼν ὅμως, λατρεύει αὐτὴ τὴ γυναῖκα χωρὶς νὰ ξέρῃ καλὰ—καλὰ ποιά εἶναι.
- Οὔτε τ' ὄνομά της ;... τ' ὄνομά της ἤθελα νὰ τὸ γνῶριζα !... Φώναξε ὁ 'Αλιμένα.
- 'Ονομάζεται Μαρία ! Κυρία Μαρία !...
- Μόνο αὐτὸ ξέρετε, ρώτησε ὁ 'Αλιμένα.
- Ναί ! μόνο ὅτι ὀνομάζεται Μαρία ! 'Αλλὰ εἶναι χριστιανὴ καὶ μάλιστα πολὺ θρησκόληπτη...
- Τότε λοιπὸν δὲν εἶναι ἡ γυναῖκα του !... τόνισε χαρούμενα ὁ κόμης.
- Ναί ! 'Ἰσως, ὅμως, ἡ ἐρωμένη του... ἀπάντησε ὁ Ντίκ Λέσλυ μ' ἕνα ὄφος, σὰν σὰ σκεπτότανε ἄλλα πράγματα.
- Κι' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο ! Αὐτὸς εἶναι ἑβραῖος !...
- "Ἐχω λόγους νὰ πιστεύω μάλιστα, πὼς εἶναι ἕνας ἑβραῖος μὲ πολὺ μεγάλο κύρος καὶ ἐπιρροή. Καθημερινῶς φτάνουν

στο σπίτι του έβραϊοι κουρελιασμένοι, κουρασμένοι σαν να έρχόντουσαν με τὰ πόδια από χώρες πολύ μακρινές...

— Ένας άρχηγός, λοιπόν;...

— Ναί! Ένας άρχηγός ή κάτι παρόμοιο... Δεν ξέρω όμως ακόμα τί.

— Καί α υ τ ή!... α υ τ ή; ρώτησε πάλι ο Άλιμένα.

— Ά! ή γυναίκα!... Δεν έμαθα ακόμα τίποτα γι' αυτήν. Ίσως είναι από τὰ θύματά του...

— Βέβαια έτσι θά ναι! Καί για πέστε μου! Πότε θά ξαναδείτε αυτόν τόν Τζών; τόν ύπηρέτη;

— Σήμερα τήν νύχτα.

— Ποϋ;

— Σ' ένα έστιατόριο.

— Όχι, έξοχώτατε!...

— Μά έγώ θέλω να έλθω μαζί σας!

— Καί υπό ποίαν ιδιότητα θάρθετε μαζί μου, έξοχώτατε;

— Θα πήτε πώς είμαι φίλος σας...

— Ο Τζών δεν θα με πιστέψη. Καί δεν θα μάς πη τίποτα πιά!

— Ντίκ Λέσλυ! πεθαίνω από άνυπομονησία...

— Άνυπομονησία; Καί για ποιό πράγμα, έξοχώτατε;...

— Θέλω να μάθω, άν αυτή ή γυναίκα έχει ένα κομμένο χέρι!

— Ίσως!... ψιθύρισε ο Ντίκ Λέσλυ.

— Είναι λοιπόν αλήθεια; φώναξε ο Ροβέρτος πιάνοντας τόν ντετέκτιβ από τούς ώμους.

— Δεν είμαι έντελώς βέβαιος...

— Άλλά σχεδόν;

— Σχεδόν,

— Ω! κοινοποιήστε μου τήν αλήθεια όσο πιο γρήγορα μπορείτε, καί οί δέκα χιλιάδες φράγκα σας ανήκουν!

— Όχι! μή βιάζεσθε—μπορεί να βρήκα τόν άνθρωπό σας, αλλά δεν γνώρισα ακόμα τὸ μυστικό του. Πρέπει να μάθω κάθε τι γνωστό καί άγνωστο γι' αυτόν καί ύστερα θα μοι

ανήκουν οί δέκα χιλιάδες φράγκα... άς μή βιάζετε λοιπόν ή έξοχότης σας...

— Μά θέλω να έλευθερώσω αυτή τήν γυναίκα. Ή Μαρία πρέπει να ξεφύγη από τὰ νύχια αυτού του τέρατος... Καί—θα με βοηθήσετε—πρέπει να με βοηθήσετε, Ντίκ Λέσλυ!

— Αυτό είναι πολύ σοβαρώτερο κύριε! τόνισε ο άστυνομικός.

— Είμαι έτοιμος να πληρώσω καί να δαπανήσω ό,τιδήποτε ποσόν είναι αναγκαϊόν... Φώναξε ο Άλιμένα έκνευρισμένος εις τὸ έπακρον.

— Δεν πρόκειται για χρήματα, έξοχώτατε. Να σας δώσω όλες τις δυνατές πληροφορίες, να σας άποκαλύψω όλα τὰ μυστικά του καμπούρη με τὰ πράσινα μάτια, πάει καλά... Άλλά να σας βοηθήσω σε μιὰ άπαγωγή, όχι! Είμαι ένας άστυνομικός πληροφοριών καί τίποτα παραπάνω... είπε ήσυχα ο Ντίκ Λέσλυ.

— Πολύ καλά! Θα επιχειρήσω μονάχος μου λοιπόν... Άλλά—σήμερα τὸ βράδυ θα με πάρετε μαζί σας σ' αυτό τὸ έστιατόριο, που δώσατε ραντεβοϋ με τόν Τζών.

— Αυτό είναι μιὰ μεγάλη άπερισκεψία, έξοχώτατε...

— Καί γιατί;

— Γιατί; Έάν ο Τζών μάς έπρόδιδε; Έάν είναι ένας μυστικός ύπηρέτης του Μάρκου Χέννερ καί όχι ο πιστός φίλος της κυρίας Μαρίας, όπως ισχυρίζεται!...

— Μά μοι υποστηρίζατε τὰ αντίθετα...

— Όρα! Άλλά ποιός μπορεί να είναι έντελώς σίγουρος για τὰ αισθήματα του Τζών; Βέβαια αισθάνεται μιὰ μεγάλη λύπη για τήν δυστυχία καί τήν τυραννία της κυρίας Μαρίας...

— Είναι λοιπόν δυστυχής! Βλέπετε. Βλέπετε Ντίκ Λέσλυ!...

— Ναί! Ίσως δε θα ήθελε να τήν άπελευθερώση... πρόσθεσε ο ντετέκτιβ κυττώντας κατάματα τόν κόμη Ροβέρτο Άλιμένα

— Βλέπετε λοιπόν!

— Σωστά! 'Αλλά ο Τζών έχει ένα τρομερό φόβο στον Μάρκου Χέννερ! Καί 'ίσως—δέν θά δεχότανε τελικά νά...

— Θά τόν δώ μόνος μου σήμερα τὸ βράδυ... τὸν διέκοψε μὲ πείσμα ὁ Ροβέρτος 'Αλιμένα.

— 'Όπως θέλει ἡ ἐξοχότης σας· ἀλλὰ δέν ἀναλαμβάνω καμμιά εὐθύνη...

— Δέν μ' ἐνδιαφέρει ἂν μοῦ ξεφύγῃ ὁ Μάρκου Χέννερ! 'Εγὼ θέλω τὴν Μαρία!...

— 'Ω! 'Η ἐξοχότης σας δέν μοῦ εἶχε μιλήσει ποτὲ γι' αὐτό... ἀναφώνησε γελώντας ὁ Ντικ Λέσλυ.

— Θάρθετε, λοιπόν, νά μὲ πάρετε;

— Μάλιστα.

— Καί τί ὥρα;

— Στις ἐννιάμισυ ἀκριβῶς—σήμερα τὸ βράδυ.

— Πῶς πρέπει νά ντυθῶ;

— 'Όπως ἐγώ. Βγάλτε τὰ δαχτυλίδία σας, τὴν ἀλυσίδα τοῦ ρολογιοῦ σας, τὴν πέρλα τῆς γραβάτα σας... Εἶναι ἓνα πολὺ κακῆς φήμης ἐστιατόριο. Καί... μὴ πάρετε χρήματα μαζί σας.

— Κι' ἂν γυρέψῃ ὁ Τζών;

— Μέχρι τῆς στιγμῆς δὲ μοῦ ζήτησε... Νομίζω, ὅτι θά προσφέρῃ τίς ὑπηρεσίες του δωρεάν, ἀπὸ εὐχαρίστηση νά δῇ ἐλεύθερη τὴ κυρία του. Κι' αὐτὸ μόνον, ἂν κατορθώσουμε νά τὸν πείσουμε νά ὑπερникήσῃ τὸν φοβερό φόβο, ποὺ τρέφει πρὸς τὸν Μάρκου Χέννερ...

— Θά τὸ κατορθώσουμε!

— Χμ! Αὐτὸ δέν μοῦ φαίνεται καί τόσο εὐκόλο. 'Ο ὑπνωτισμὸς εἶναι μιὰ μεγάλη δύναμη καί ὁ Τζών εἶναι πολὺ φοβισμένος...

— Πιστεύω στὴν ἐπιτυχία μας!

— Καλὰ! Σήμερα τὸ βράδυ λοιπόν! Λέω δὲ σήμερα τὸ βράδυ, γιατί χτύπησαν πιά τὰ μεσάνυχτα κι' ἔτσι αὔριο ἔγινε σήμερα! Χαμογέλασε ὁ Ντικ Λέσλυ. Καληνύχτα στὴν ἐξοχώτητά σας...

— Καληνύχτα!...

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωτὶ ἔλαβε μιὰν ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸν καθηγητὴ Σύλβιο 'Αμάτι σταλμένη ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο στὸ Παρίσι κι' ἀπ' τὸ Παρίσι στὸ Ξενοδοχεῖο Πικαντίλλυ τοῦ Λονδίνου:

'Η ἐπιστολὴ τοῦ Σύλβιο 'Αμάτι δέν περιεῖχε παρὰ λίγες λέξεις:

« Ἀγαπητέ μου Ροβέρτε,

Δέν σοῦ ἔγραψα μέχρι σήμερα, γιατί δέν μποροῦσα νά σοῦ δώσω καμμιά σαφῇ πληροφορία, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα ποὺ σ' ἐνδιαφέρει τόσο πολὺ. Σήμερα, ὅμως, εἶμαι σὲ θέση νά σὲ πληροφορήσω μὲ ἀλάνθαστη πεποίθηση καὶ βεβαιότητα τὰ ἐξῆς:

'Ο ἄνθρωπος ποὺ ἀνεκάλυψε τὸ μυστικὸ νά ἀρωματίζει τὰ πώματα ὀνομάζεται Μάρκου Χέννερ! Εἶναι γιατρός, εἶναι ἐβραῖος, ἀσχολεῖται ὑπερβολικὰ μὲ τὸν ὑπνωτισμὸ, εἶναι καμπούρης καὶ ἔχει καταπράσινα παγερὰ μάτια. Αὐτὸ τὸ διάστημα κατοικεῖ στὸ Λονδίνο.

Σοῦ σφίγγω ἀδελφικὰ τὸ χέρι περιμένοντας νέα σου.

Δικός σου
ΣΥΛΒΙΟ ΑΜΑΤΙ»

'Ενα αἶσθημα θριάμβου πλημμύρισε τὸν κόμη Ροβέρτο 'Αλιμένα, ἅμα διάβασε τὴ λιγόγραμμο ἐπιστολὴ τοῦ φίλου του καθηγητοῦ 'Αμάτι. 'Όστε ὁ Ντικ Λέσλυ δέν εἶχε κάνει λάθος! Αὐτὸς ἦταν! 'Ο Μάρκου Χέννερ! 'Όστε ἡ ὑπόθεση γιὰ τὴν ὁποία εἶχε θέσει σὲ κίνδυνον κι' αὐτὴ τὴν ζωὴ του ἔφτανε στὸν ἀπώτερο σκοπὸ τῆς καὶ τὴν τελικὴ τῆς ἐκπλήρωσιν!

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ κάθησε κι' ἄρχισε νά γράφῃ τὴν ἀκόλουθη ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ:

« Μαρία,

» Δέν σᾶς γνωρίζω. Δέν μὲ γνωρίζετε, ἀλλὰ μέσα στὴν ψυχὴ μου ἡ σκέψη μου ἔχει πλάσει τόσες πολλὲς φορὲς τὴν μορφή σας, σὲ στιγμὲς ποὺ ἡ ζωϊκὴ κόπωση ἐπικρατεῖ σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα, σὲ στιγμὲς ποὺ ἡ ψυχὴ ζητάει τὸ ἰδανικὸ τῆς, ζητάει τὴν γυναῖκα! Τὴν γυναῖκα ἐκείνη ποὺ θά τὴν γεμίσῃ μὲ λίγη χαρὰ, θά τὴν μεθύσῃ ἀπὸ ἀνακούφιση, θά

την τονώση μὲ λίγη ποιητική διάθεση μιᾶς ωραίας εὐτυχίας. *Ναί ! Δὲν σὰς γνωρίζω . . . Ἀλλὰ ξέρω ποιά εἶσθε ! Ἀπὸ χτὲς τὸ βράδυ πιά ξμαθα τὸνομά σας : Σὰς λένε Μαρία !*

» *Μαρία ! Μαρία μου ! . . . Ποιά εἶσατε ; Ποῦ εἶσατε ; Τί κάνετε τώρα ; Τί σκέπτεσθε ; Ποιά εἶναι ἡ ἱστορία σας ; Ποιὲς εἶναι οἱ σχέσεις σας μ' αὐτὸν τὸν ἀπαίσιον καμπούρη ; Ἀπὸ πόσο καιρὸ εἶσατε ἡ φυλακισμένη του ; Γιὰ ποῖο λόγο σὰς φυλάκισε αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος Μάρκος Χέννερ ; Ἀπὸ ποῦ ἐρχόσασθε ; Ἀπὸ ποῦ κατάγεσθε ; Ποῖο εἶναι τὸ ἄλλο ὄνομά σας ; . . .*

» *Ω ! Μαρία μου ! Βέβαια θὰ μοῦ τὰ πῆτε ὅλα αὐτά, ὅταν θὰ βρεθῶ κοντά σας ! Θὰ μοῦ τὰ πῆτε ! Καὶ ἴσως πολὺ γρήγορα. Ναί, τὸ αἰσθάνομαι ! Π ο λ ὺ γ ρ ῆ γ ο ρ α ! Αὐτὴ τὴ νύχτα θὰ πλησιάσω περισσότερο κοντά σας καὶ αὐριο—ἴσως, ὦ Θεέ μου ! αὐτὴ τὴ νύχτα ἀκόμα . . .—θὰ εἶμαι κοντά σας γιὰ πάντα, Μαρία μου ! . . . Καὶ τότε θὰ γονατίσω ὅπως μπροστὰ σὲ μιὰ μάρτυρα, μπροστὰ σὲ μιὰν ἁγία καὶ θὰ φιλήσω μιὰν ἄκροα τοῦ κατάλευκον φορέματός σας, θὰ φιλήσω τὸ ἄλλο σας τὸ χέρι μ' ὅλη τὴν ἀγάπη, τὴν ἀφοσίωση, τὴν εὐλικρίνεια, καὶ τὸν σεβασμὸ ἐνὸς πιστοῦ . . .*

» *Μαρία εἶμαι δικός σας ! Μαρία μου ἀγαπημένη μου ! Λατρευτὴ μου ἄγνωστη, Μαρία μου ! Μαρία μου !*

Δικός σας γιὰ πάντα ! . . .
ROBERTOS ALIMENA.

Ξαναδιάβασε δυνατὰ αὐτὸ τὸ ἐρωτικὸ γράμμα καὶ παρ' ὅλες τίς συχνὲς παθητικὲς τοῦ ἐκφράσεις τοῦ φάνηκε ὠχρό, κακογραμμένο καὶ ψυχρό. Γιὰ μιὰ στιγμή θέλησε νὰ τὸ ξεσχίση, ἀλλὰ δὲν τῷκανε . . .

Τὸ τρελλὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ γράμμα μποροῦσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸ του, ἐὰν ὁ Τζὼν ἀποφάσιζε νὰ τὸ δώσῃ στὴν Μαρία σήμερὰ τὴ νύχτα. Κι' ὁ Ροβέρτος, ποὺ δὲν ἦταν βέβαιος μὲ πῶς τὸν τρόπο ἀκόμα θὰ κατάρθωνε νὰ τὴν ἀπελευθερώσῃ, πίστευε πὼς αὐτὸ τὸ γράμμα ἦταν τὸ καλλίτερο μέσο—ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς ἄλλης ιδέας, ποὺ θὰ ἀπολύτρωε γιὰ πάντα τὴν Μαρία ἀπὸ τὸν καμπούρη Μάρκος Χέννερ ! . . .

Εἶχε ξαναδιαβάσει τὸ παθητικὸ αὐτὸ γράμμα τοῦ πρὸς τὴν Μαρία ὅταν χτύπησαν στὴ μεσόπορτα τοῦ διαμερίσματός του. Ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ καὶ παρουσιάστηκε ὁ ἀστυνομικός. Ὁ Ντίκ Λέσλυ ἦταν ἀγνώριστος !

Φοροῦσε ἓνα παλὴ τριμμένο κοστοῦμι γεμάτο λεκέδες, μ' ἓνα σκισμένο πουκάμισο κι' ἓνα μεταξωτὸ κορδόνι γιὰ γραβάτα. Ἡ μύτη του ἦταν κατακόκκινη στὴν ἄκρη, ὅπως ἐνὸς ἀλκοολικοῦ καὶ τὸ στόμα του μισάνοιγε στραβὸ μὲ μιὰ γκριμάτσα μεθυσμένου.

— Καλησπέρα Ντίκ Λέσλυ ! Εἶσατε θαυμάσιος καὶ ἐξαιρετικὰ ἀκριβὴς στὴν ὥρα, χαμογέλασε ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένος ἐξετάζοντάς τον μὲ τὰ μάτια. Μπράβο Λέσλυ ! . . . Εἶσατε πραγματικὰ θαυμάσιος ! . . .

Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Ντίκ Λέσλυ ὁ Ροβέρτος κατάρθωσε νὰ βρῇ μερικὰ ἀρκετὰ κακομάζαλα ροῦχα, ποὺ τὸν ἔδειχναν σὰν ἓναν ἐργατικόν.

Ὁ Ντίκ Λέσλυ τοῦβαλε ἓνα βελούδινο κυνηγετικὸ παντελόνι, ποὺ βρῆκε σ' ἓνα συρτάρι τοῦ κομοῦ κι' ἓνα σακκάκι ριγὲ τσαλακωμένο καὶ ἀρκετὰ τριμμένο, ὕστερα ἓνα νυχτικὸ γίνηκε πουκάμισο καὶ μιὰ παλὴ γράβάτα δέθηκε φιόγκος μεγάλος. Ἐνα κασκέτο ἔγινε τὸ κάλυμα.

— Ἡ ἐξοχότης σας ἔχει χρήματα ; τὸν ρώτησε τότε ὁ Ντίκ Λέσλυ.

— Στὸ Λονδίνο ;

— Ὁχι, στὸ ξενοδοχεῖο !

— Ναί ! Ἐχω ἐπάνω—κάτω δέκα ἕως δώδεκα χιλιάδες φράγκα . . . Ἀλλὰ ποσὰ ἔχω στὴν τράπεζα Γκόλφους καὶ Ἀμπσαλού.

— Ὡραϊά ! Ἡ ἐξοχότης σας θὰ παραδῶσῃ τίς δώδεκα χιλιάδες στὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου μαζί μ' ἓνα γράμμα.

— Τί γράμμα ;

— Ἡ ἐξοχότης σας ξεχνάει, βέβαια, τὴν ἐπικίνδυνον παρτίδα ποὺ παίζουμε ! Ἐὰν ὁ Τζὼν μᾶς προδῶσῃ ; Ἐὰν μᾶς στήσῃ καμμιά παγίδα ; . . .

— Βέβαια! ψιθύρισε ο Ροβέρτος 'Αλιμένα σκεπτικά. 'Αλλά αυτό δεν μ' ενδιαφέρει καθόλου, πρόσθεσε βαρετά.

— Ούτε μένα, έξοχώτατε! Αργά ή γρήγορα θα πεθάνω από πολύ βίαιο θάνατο—λόγω του επαγγέλματός μου. . Τρεῖς-τέσσερις ἤδη ἔχουν ὀρκισθῆ νὰ μὲ ξεκάνουν! Αυτό, ὅμως, μοῦ εἶναι ἀδιάφορο. 'Ο Ντίκ Λέσλυ εἶναι φιλόσοφος, έξοχώτατε!... Πάντως—στήν υπόθεσί μας—ένα γράμμα εἶναι ἀναγκαῖο.

— 'Ωραῖα! Καὶ τί θὰ λέμε;

— 'Οτι φεύγετε γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε τὸ μυστικὸ τοῦ Μάρκου Χέννερ!

— 'Α! ἄ!

— Ναί! 'Η έξοχότης σας, ἄς μὴν ἐκπλήσσετε καθόλου. Τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν θὰ ἀνοιχθῇ, παρὰ τρεῖς μέρες ἀργότερα.

— Μὰ τί λέτε, Ντίκ Λέσλυ; Μήπως θὰ λείψουμε τόσο πολὺ καιρὸ;...

'Ο Ντίκ Λέσλυ χαμογέλασε.

— 'Οχι, έξοχώτατε! 'Αλλά μπορεῖ νὰ μᾶς συμβῇ τίποτα... δηλαδὴ νὰ σᾶς συμβῇ τίποτα, γιατί σ' ἔμένα ἀργά ἢ γρήγορα... Λοιπὸν, κάντε μου τὴ χάρη νὰ γράψετε μερικές λέξεις...

'Ο Ροβέρτος 'Αλιμένα χωρὶς νὰ περιμένῃ περισσότερο ἔτρεξε στὸ γραφεῖο του καὶ πῆρε ἕνα φύλλο χαρτί καθὼς κι' ἕνα φάκελλο.

— Τί νὰ γράψω λοιπὸν; Θέλετε νὰ μοῦ ὑπαγορεύετε σεῖς καλλίτερα, Λέσλυ;

— 'Ωραῖα έξοχώτατα! Γράφετε λοιπὸν!...

«... 'Εγὼ ὁ Κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα ἔφυγα ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μου «Πικαντίλλυ» τοῦ Λονδίνου, γιὰ νὰ ἀνακαλύψω τὴν Λαίδη Μαρία, τὴν αἰχμάλωτο τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια 'Εβραίου Μάρκου Χέννερ! Μὲ συντροφεύει ὁ ἀστυνομικὸς Ντίκ Λέσλυ τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ τοῦ Λονδίνου.

'Εάν τυχὸν δὲν ὑπάρχουν ἄλλα ἴχνη τῆς ἐξαφανίσεώς μου, θέτω στὴν διάθεση τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας τὸ κομμένο χέρι ποὺ βρίσκεται...»

'Ο Ροβέρτος 'Αλιμένα σταμάτησε ἀπότομα τὸ γράμμα του καὶ κύτταξε ἐκπληκτα τὸν ἀστυνομικὸ.

— 'Οχι! 'Οχι! δὲν καταλαβαίνω Λέσλυ, τί σημαίνει αὐτό;...

— Σημαίνει, έξοχώτατε, πὼς ἡ Σκώτλαντ Γιάρντ, ἂν μᾶς συμβῇ τίποτα δυσάρεστο, θὰ ἐξακολουθήσῃ τίς ἔρευνες...

— 'Ενα τέτοιο πρᾶγμα, δὲν θὰ μᾶρεσε καθόλου, Ντίκ!...

— Οὔτε μένα, έξοχώτατε!

— Λοιπὸν, γιατί ν' ἀναθέσουμε στὴν Σκώτλαντ Γιάρντ;

— Δὲν ἀναθέτουμε ἀκόμη τίποτα σὲ κανέναν! Θὰ ἀναθέσουμε ὅταν μᾶς συμβῇ κάτι κακό...

— 'Ωστε νομίζετε, Λέσλυ, πὼς...

— Δὲν νομίζω τίποτα, έξοχώτατε! 'Απλούστατα παίρνω τίς ἀναγκαῖες προφυλάξεις κι' αὐτὸ γιατί δὲν πρόκειται μονάχα γιὰ τὴ ζωὴ μου, ἀλλὰ καὶ τὴν δική σας...

— Μὰ πέστε μοῦ εἶναι τόσο ἐπικίνδυνο;

— Δὲν ξέρω έξοχώτατε! Μπορεῖ ναί, μπορεῖ καὶ ὄχι...

— Καλὰ Λέσλυ, καλὰ! 'Υπαγορεύετε λοιπὸν...

'Ο Ντίκ Λέσλυ χαμογέλασε, ἄναψε γρήγορα τὴν πῆλιν πίπα του καὶ ξανάρχισε:

— Λοιπὸν!... «Θέτω στὴν διάθεση τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας τὸ κομμένο χέρι, ποὺ βρίσκεται στὰ διαμερίσματά μου τοῦ Πικαντίλλυ 'Οτέλ, μέσα σὲ μιὰ μαύρη πέτσινη θήκη. Τὸ χέρι αὐτὸ ἀνήκει στὴν Λαίδη Μαρία...»

— Στὴν Λαίδη Μαρία; Στὴν Μαρία μου; Φώναξε ἀκράτητος ὁ κόμης 'Αλιμένα. 'Ωστε εἶναι βεβαιότης; Λέσλυ! μιλῆστε μοῦ! Πέστε μοῦ! Πὼς τὸ μάθατε; Πὼς τὸ πιστοποίησατε;...

— Δὲν πιστοποίησα τίποτα, έξοχώτατε! 'Υποθέτω—ἀπλῶς ὑποθέτω καὶ τίποτα ἄλλο! 'Αλλά γράφετε έξοχώτατε, γιὰ νὰ τελειώνουμε... Λοιπὸν!... «'Αναζητήσατε αὐτὸ τὸ χέρι καὶ συλλάβετε κατόπιν τὸν ἑβραῖο γιατρὸ Μάρκου Χέννερ ἐπὶ ἀποπείρα ἐγκλήματος κατὰ τῆς Λαίδης Μαρίας...» 'Αλλο τίποτα σχετικὸ δὲν γνωρίζω! Κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα...

'Ο 'Αλιμένα εἶχε σταματήσει πάλι καὶ κυττοῦσε ἀτενῶς

τὸν Ντίκ Λέσλυ. Ὁ ἀστυνομικός, ὅμως, δὲν ἔδωσε καμμιά σημασία στὸ ὕφος τοῦ κόμητος Ροβέρτου.

— Ὑπογράψατε, ἐξοχώτατε! Τελειώσαμε! ψιθύρισε ἡσυχά.

Ὁ Ἀλιμένα ὑπέγραψε μηχανικά.

— Ὅριστε!

— Πολὺ καλὰ, ἐξοχώτατε! Δόστε μου τὸ γράμμα... καὶ τὰ χρήματά σας, ἐξοχώτατε!... Ὡραῖα!... Πολὺ καλὰ...

Μὲ μιὰν ἀργὴ κίνηση ὁ Ντίκ Λέσλυ σήμανε τὸ κουδοῦνι. Σὲ λίγο παρουσιάστηκε στὴν πόρτα ἓνας ὑπηρέτης.

— Ἀκουσε δῶ μὲ πό'ι!... Φώναξε ἀμέσως τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου Μίστερ Τζίμσον! Γλήγορα ὅμως... Γλήγορα!... πρόσταξε μὲ μιὰ βαρεῖα φωνὴ ὁ ἀστυνομικός.

Σὲ λίγο στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας παρουσιάστηκε ὁ Μίστερ Τζίμσον—ἓνας ξερακιανὸς ἄντρας μέχρι πενήντα πέντε ἐτῶν.

— Μ' ἐφωνάξατε, ἐξοχώτατε; μίλησε εὐγενικά στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἀλιμένα.

Ὁ Ντίκ Λέσλυ ἐπενέβη ἀμέσως:

— Ἐγὼ σὰς φώναξα, μίστερ Τζίμσον.

Ὁ Διευθυντὴς κύτταξε μὲ σοβαρὸ ὕφος τὸν ἀστυνομικό.

— Ὁ κύριος;...

— Ντίκ Λέσλυ!... Σκώτλαντ Γιάρντ!

Ὁ Τζίμσον στὸ ἄκουσμα τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ ὑποκλίθηκε χωρὶς μιὰ λέξη. Ὅπως κάθε ἐγγλέζος νομοταγὴς πολίτης, περίμενε διαταγὴς—στὸ ἄκουσμα πὼς ὁ κύριος ποὺ συντρέφει τὸν κόμητα Ροβέρτο Ἀλιμένα ἦταν μέλος τῆς γενικῆς ἀστυνομικῆς ἀσφαλείας τοῦ Λονδίνου.

— Πάρτε αὐτὰ τὰ χρήματα, μίστερ Τζίμσον!... ἐξακολούθηκε ὁ Λέσλυ. Φυλάξτέ τα μέχρις ὅτου γυρίσῃ ὁ κόμης Ἀλιμένα... Πάρτε κι' αὐτὸ τὸ γράμμα! Δὲν θὰ τὸ δώσετε σὲ κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀγγλικῆς ἀστυνομίας! Ἀναφέρατε στοὺς φύλακες τὴν λέξη «Μπρίγκαμ» γιὰ νὰ σὰς ἀφήσουν νὰ φθάσετε μέχρι τοῦ διευθυντοῦ... Ὡραῖα! Καλὰ κάνατε καὶ σημειώσατε τὴν λέξη... Ναί! Μπρίγκαμ! Μπρίγκαμ... Τὸ γράμμα αὐτὸ θὰ τὸ πᾶτε στὴν διεύθυνση τῆς

Σκώτλαντ Γιάρντ, ἂν τυχὸν ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα δὲν γυρίσῃ στὸ ξενοδοχεῖο σας μετὰ τρεῖς ἀκριβῶς μέρες. Ὅχι νωρίτερα! Τρεῖς μέρες ἀκριβῶς... Ἐννοήσατε;

— Πολὺ καλὰ, μίστερ Λέσλυ!

— Κι' ἓνα ἄλλο! Δὲν ξέρετε τίποτα γιὰ τὸν κόμητα Ἀλιμένα... Τίποτα ἐντελῶς! Οὔτε πότε βγῆκε, οὔτε ποιὸν δέχτηκε, οὔτε ποῦ πῆγε, τί φόραγε κ.τ.λ. Τίποτα ἀπολύτως! Συζητήστε το καὶ στοὺς ὑπηρέτας σας...

— Πολὺ καλὰ, μίστερ Λέσλυ!

Κατὰ τὶς ἑνδεκα, ὁ κόμης Ροβέρτο Ἀλιμένα καὶ ὁ ἀστυνομικός Λέσλυ βγῆκαν ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο.

Μπήκαν σ' ἓνα ἀμάξι καὶ γιὰ ἀρκετὸ διάστημα πέρασαν μέσα ἀπὸ φαρδυοὺς πλούσιους δρόμους κατὰφωτους ἀπὸ τὶς ρεκλάμες τῶν καταστημάτων καὶ γεμάτους κόσμον, παρ' ὅλη τὴν προχωρημένη ὥρα. Ξαφνικά, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τὴν διάβαση μιᾶς στενῆς γέφυρας ἡ ἄμαξα χώθηκε σ' ἓνα ἀπόκεντρο στενὸ σκοτεινὸ δρόμο, ποὺ στριφογύριζε μέσα σ' ἄλλα στενὰ σοκάκια. Σωστός λαβύρινθος. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὸ διάστημα κάτω ἀπὸ ἓνα φανάρι, ποὺ φώτιζε ἀμυδρά, ὁ ἀστυνομικός διέταξε ἀπότομα τὸν ἄμαξά νὰ σταθῇ.

— Φτάσαμε; ρώτησε συγκινημένος ὁ κόμης Ἀλιμένα, μὲ σιγανὴ φωνή.

— Ὅχι ἀκόμα, σὲ λίγο...

Ὁ Ντίκ Λέσλυ πλήρωσε τὸν ἄμαξά καὶ στάθηκε ἀκίνητος κυττώντας τ' ἀμάξι νὰ χάνεται στὴ στροφὴ τοῦ στενοσόκακου. Ὅταν ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἔσβυσε πιά σχεδὸν πάνω στὸ καλντερίμι τοῦ δρόμου, ὁ ἀστυνομικός ξανάπιασε τὸ χέρι τοῦ Ροβέρτου Ἀλιμένα καὶ χώθηκε σ' ἓναν ἔρημο σκοτεινὸ καὶ λοξὸ δρόμο.

— Φθάσαμε; ρώτησε καὶ πάλι ὁ Ἀλιμένα μὲ μιὰν περίεργη ἀνατριχίλα.

— Σχεδόν!... ἀπάντησε ἡσυχά ὁ Ντίκ Λέσλυ.

Πραγματικὰ μετὰ λίγα βήματα, ὁ ἀστυνομικός σταμάτησε κάτω ἀπὸ ἓνα φανάρι. Ἐνὰ φανάρι κρεμασμένο πάνω ἀπὸ

μιὰ τζαμωτή θύρα με κόκκινα γυαλιά. Ἡ ἐξώθυρα με τὰ τζάμια ἦταν διπλή καὶ εἶχε δυὸ μεγάλα κουρτινάκια ἀπὸ κόκκινο μάλλινο πανί.

— Ἐδῶ εἶναι ἡ ταβέρνα τῆς «Ὠραίας Ἑδιθ» εἶπε στὸν Ἀλιμένα ὁ Λέσλυ.

— Ἐδῶ μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτώσῃ καὶ νὰ πνίξῃ ἕναν ἄνθρωπο σὲ πέντε λεπτά, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν καὶ μυρουδιά!... μίλησε σιγὰ ὁ Ἀλιμένα δείχνοντας τὸ ποτάμι.

— Καὶ βέβαια... ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός. Ἐμεῖς δὲν πρόκειται νὰ κάνουμε τίποτα παρόμοιο, παρὰ ἐν ἐσχάτῃ ἀνάγκῃ...

Τελειώνοντας αὐτὴ τὴ φράση τοῦ ὁ Ντίκ Λέσλυ γύρισε τὸ πόμολο τῆς τζαμωτῆς ἐξώθυρας καὶ μῆκε ἡσυχος στὴν ταβέρνα, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ροβέρτο Ἀλιμένα.

Ἡ ταβέρνα τῆς «Ὠραίας Ἑδιθ» ἦταν μιὰ μεγάλη μονάχα αἴθουσα με θολωτὲς καμάρες καὶ βαρεῖες κολῶνες, ποὺ ἔδιναν τὴν ἐντύπωση πὼς ἐπρόκειτο γιὰ χριστιανικὲς κατακόμβες, τόσο χαμηλὰ ἦσαν ὅλα ἐκεῖ μέσα. Δεξιά κι' ἀριστερὰ βρισκούνταν τραπέζια καὶ πάγκοι, γιὰ νὰ κάθονται οἱ πελάτες. Ὁ μπουφὲς ἦταν στὸ βάθος καὶ φωτιζότανε περισσότερο ἀπὸ τὸ ἄλλο δῶμα. Ὁ ἰδιοκτήτης κάθονταν πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο ποὺ ἦταν γεμάτος ἀπὸ μπουκάλια με ροῦμι καὶ κονιάκ. Ἦταν ἕνας φαλακρὸς ξερακιανὸς ἄντρας, με φανέλλα μαύρη καὶ με ἕνα πρόσωπο ὅλο πονηρία καὶ κακία. Τὰ τραπέζια ἦσαν σχεδὸν ἄδεια. Λίγοι μονάχα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ναυτικοὶ καὶ ἀλλῆτες κουτσόπιναν, καπνίζοντας ἀδιάκοπα πῆλινες πίπες, ποῦχαν φλομῶσει ὁλόκληρὴ τὴν ταβέρνα με βαρεῖα μυρωδιά καπνοῦ.

Ὁ ἀστυνομικὸς προχώρησε καὶ κάθησε σ' ἕναν γωνιακὸ πάγκο, λιγάκι ἀπόμερο καὶ προφυλαγμένο. Στὸ μονάκριβο γκαρσόνι ποὺ τοὺς συνώδεψε ἀπ' τὴν πόρτα μέχρι τὴ θέση τους, παράγγειλε δυὸ οὔτσκυ ζεστά με σόδα.

— Μὰ θάρθῃ ὁ Τζὼν ;... ρώτησε ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα με τὰ μάτια καρφωμένα στὴν ἐξώπορτα.

— Ἔτσι ὑποσχέθηκε... ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ Λέσλυ ξαναγεμίζοντας τὴν πίπα του.

Ἐσώπασαν. Ὁ κόμης Ἀλιμένα με τὰ μάτια χαμηλωμένα σκεπτόταν ἀδιάκοπα τὸ μυστικὸ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ καμπούρη με τὰ πράσινα μάτια Μάρκου Χέννερ. Ὁ ἀστυνομικὸς ἐκάπνιζε ἀδιάκοπα.

— Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ δρόμο ἕνα γλήγορο σφύριγμα. Ὁ Ντίκ Λέσλυ τινάχτηκε, ἀλλὰ δὲν μίλησε καθόλου.

— Τί εἶναι αὐτό... ρώτησε φοβισμένος ὁ Ἀλιμένα.

— Ὁ ἀστυνομικὸς τοῦ ἔκανε νόημα νὰ σωπάσῃ. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ σφύριγμα ἐπανελήφθηκε ἀπὸ πιὸ κοντά, ποιὸ γλήγορο, ποιὸ δυνατὸ, πιὸ ἀπότομο. Ἀμέσως δυὸ πελάτες τῆς ταβέρνας, ποὺ ἔπιναν κονιάκ σὲ μιὰ γωνιά, σηκώθηκαν καὶ ρίχνοντας γιὰ πληρωμὴ ἕνα ἀργυρὸ νόμισμα βγήκαν ἀργὰ ἀπ' τὸ μαγαζί, ρίχνοντας ἄγρια βλέμματα στοὺς ἄλλους πελάτες. Ἦσαν δυὸ καλοδεμένοι ἄντρες με τὰ χέρια ροζιασμένα καὶ πρόσωπα κατακόκκινα, μ' ἔκφραση ἄγρια καὶ κτηνώδη.

Ἡ ἐξώπορτα ἄνοιξε καὶ ξανάκλεισε πίσω τους. Μιὰ βαθεῖα σιγὴ βασίλεψε γιὰ λίγα λεπτά στὴν ταβέρνα, μιὰ σιγὴ τραγικὴ, γεμάτη φρίκη.

Κάτι κακὸ θὰ γίνῃ... παρατήρησε ἡσυχὰ ὁ Λέσλυ.

— Ἀλήθεια ; Ἐδῶ κοντά ;...

— Ποιὸς ξέρει !...

Καὶ σῶπασαν πάλι... Ἦσαν περασμένες ἔντεκα καὶ μισή :

— Καὶ ὁ Τζὼν νὰ μὴν ἔρχεται !... μίλησε ἀκράτητος ὁ Ἀλιμένα. Τί θὰ κάνουμε ἂν δὲν ἔρθῃ ;... Λέσλυ ! Τί θὰ κάνουμε ;...

Δὲν εἶχε τελειώσει τὴν τελευταία φράση του, ὅταν ἡ τζαμώπορτα ἄνοιξε καὶ πάλι καὶ παρουσιάστηκε ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μάρκου Χέννερ.

— Αὐτὸς εἶναι ! εἶπε γλήγορα ὁ Λέσλυ στὸν Ἀλιμένα.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ Μάρκου Χέννερ μῆκε ἀργὰ με τὰ χέρια στὶς τσέπες τοῦ παλτοῦ του, καπνίζοντας μιὰ πῆλινη πίπα καὶ χαιρετώντας ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διάφορους πελάτες. Χαιρέτησε καὶ τὸν Ντίκ Λέσλυ, ἀλλὰ δὲν πλησίασε. Κάθησε μονάχος του σ' ἕνα τραπεζάκι ἀπέναντι.

— Γιατί δὲν κάθησε μαζί μας ; ρώτησε ὁ Ροβέρτος τὸν ἀστυνομικό.

— Μὴ βιάζεσθε. Δὲν πρέπει νὰ δείξουμε πὼς τοῦ τρέχουμε ἀπὸ πίσω... Ἔχετε λίγη ὑπομονή!

— Ὡραῖα καὶ καλὰ εἶν' ὅλα αὐτά.... Ἀλλὰ δὲν μπορῶ πιά.... ἀδύνατο!

— Ὅποιος βιάζεται σκοντάφτει!... τὸ ὑπενθυμίζω ἀπλῶς!..

— Μὰ σκεφθῆτε, πὼς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κρατάει στὰ χέρια του τὴν εὐτυχία μου...

— Τὸ σκέπτομαι πολὺ καλὰ! Ἀνάψτε στὸ μεταξὺ ἓνα τσιγάρο, θὰ σᾶς ἡσυχάσῃ λίγο...

Ὁ Ἀλιμένα ὑπάκουσε... Κάπνιζαν σιωπηλοὶ κι' οἱ δύο, κυττώντας τὸν καπνὸ ν' ἀνεβαίνει σὲ μικρὰ συννεφάκια, στὸν θόλο τῆς χαμηλῆς ὁροφῆς, ὅταν ἄκουσαν πάλι τὸ ἴδιο σφύριγμα, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ μακριά. Σὲ λίγο δυὸ βιαστικὰ βήματα πέρασαν ἔξω ἀπ' τὴν ταβέρνα καὶ πάλι ἄλλα δυὸ, ποὺ ἀκολουθοῦσαν γρήγορα τὰ προηγούμενα.

— Τί τρέχει ; ρώτησε ὁ κόμης Ἀλιμένα.

— Ἡ δουλειὰ τελείωσε! ἀπάντησε ἡσυχὰ ὁ ἀστυνομικὸς μὲ τὴ μεγαλύτερη δυνατὴ ἀπάθεια κι' ἀταραξία.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε ;...

— Κάποιος ἄνθρωπος πέθανε αὐτὲς τὶς στιγμές...

— Ἕνας ἄνθρωπος ;...

— Ἡ καὶ μιὰ γυναῖκα—ποῖὸς ξέρε!

— Δολοφονία ;

— Ἀκριβῶς!

— Κι' αὐριο θὰ βροῦνε τὸ πτώμα του ;...

— Ὁχι! Κάθε ἄλλο! Ὁ Τάμεσις εἶναι βαθύς...

— Μὰ καλὰ κι' ἐσεῖς ; ἐσεῖς ποὺ εἴσαστε τῆς ἀστυνομίας δὲν τρέχετε ; Δὲν προσπαθεῖτε ν' ἀνακαλύψετε κάποιον ἐνοχοποιητικὸ στοιχεῖο, ποὺ θὰ διευκρινίσῃ τὴν δικαιοσύνη σ' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ;...

— Δὲν ἔχω διαταγές, μίλησε ἡσυχὰ ὁ Λέσλυ. Καὶ ὅταν δὲν ἔχω λάβῃ καμμιά τέτοια ἐντολή, ἢ ὑπόθεσις

ὁποιαδήποτε καὶ νᾶναι δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ. Ἄν ὅμως αὐριο μοῦ ἀναθέσουν ν' ἀνακαλύψω τοὺς ἐνόχους αὐτῆς τῆς νύχτας, τότε θὰ ξέρω ποὺ νὰ τοὺς βρῶ...

— Πολὺ ἀργά! Τὸ ἔγκλημα ἔγινε ἤδη...

— Τί νὰ γίνῃ ; Πεθαίνει τόσος πολὺς κόσμος στὸ Λονδίνο!

— Τί φρικτὸ μέρος!

— ὦ! φρικτό, ὅσο καὶ κάθε ἄλλος τόπος... ἀποφάνθηκε ὁ ἀστυνομικὸς ξαναγεμίζοντας τὴν πίπα του

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Τζῶν, ποὺ εἶχε τελειώσει νὰ πίνῃ τὸ διπλὸ κονιάκ του σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του, πλησίασε καὶ χαιρέτησε τὸν Ντίκ Λέσλυ στεκόμενος ὀρθὸς μπροστὰ στὸ τραπέζακι τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ. Ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα ἄγγιξε μονάχα τὴν ἄκρη τοῦ καπέλλου του μὲ τὰ δάχτυλα, καὶ ἐξακολούθησε νὰ κυττάζῃ τὴν ὁροφή, ὥσάν τίποτα ἀπ' ὅσα ἔλεγε ὁ Τζῶν νὰ μὴν τὸν ἐνδιέφεραν.

— Ἀργήσες νᾶρθῃς σύντροφε... ψιθύρισε ὁ Ντίκ Λέσλυ μὲ ἀπάθεια ἀνάβοντας τὴν πίπα του.

— Δουλεύει κανένας πολὺ σ' ἐμᾶς... ἀπάντησε ὁ Τζῶν μ' ἓνα ὕφος αἰνιγματικόν.

— Ἀκόμα καὶ τὸ βράδυ ;

— Ἀκόμα καὶ τὴ νύχτα!

— Ἀσκημὴ δουλειᾶ! Ἐγὼ δὲν θὰ καθόμουν αὐτὴν τέτοια ὑπηρεσία... μουρμούρισε ὁ Ντίκ, ξεφυσώντας ἀδιάκοπα τὸν καπνὸ τῆς πίπας του σὰν καπνοδόχος.

— Μπα! Δύσκολοι καιροί... Τέτοια ὥρα πάντα τὸ κατορθώνω καὶ εἶμαι λιγάκι ἐλεύθερος... παρετήρησε ὁ Τζῶν καὶ κάθησε δίπλα στὸν Ντίκ Λέσλυ.

— Ἀλήθεια ; Καὶ δὲν μοῦ λές, ὁ ἀφέντης σου ἐξακολουθεῖ καὶ ἐργάζεται τέτοια ὥρα ;...

— Ναί. Ξημερώνεται συχνά!

— Καὶ τί κάνει ; γράφει ; διαβάζει ;...

— Δέχεται καὶ κόσμον ἀκόμα... ψιθύρισε βραχνά ὁ Τζῶν.

— Ἄ!

— Ὁ Μάρκουσ Χέννερ εἶναι σπουδαῖος ἄνθρωπος!...

πρόσθεσε ο υπηρέτης κυττάζοντας λοξά τὸν κόμη Ἀλιμένα.

— Μπα ! μπα ! Δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖος ὅσο νομίζεις ! ἀπάντησε εἰρωνικά ὁ ἀστυνομικός. Ποιὸς τὸν ξέρει ; Ποιὸς τὸν γνωρίζει ;...

— Εἶναι μέγας καὶ σπουδαῖος ! Εἶναι, πιστέψέ με ! τόνισε ὁ Τζὼν μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ φόβο.

— Εἶναι πλούσιος ; Ἐνδοξος ; Εὐτυχής ;...

— Πλούσιος εἶναι !... Ἐνδοξος εἶναι, ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τῆς φυλῆς του !... Εὐτυχής... εὐτυχής, ὅμως, δὲν τὸ πιστεύω...

— Βλέπεις λοιπόν !...

— Εἶναι σπουδαῖος ! Ἐχει μιὰ μεγάλη ἐπίδραση ἀπάνω στὶς ψυχές... Τὶς διευθύνει, τὶς ἀναγκάζει, τὶς ζυγίζει σύμφωνα μὲ τὴν ὁρεξὴ του, κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ σπουδαῖο πρᾶγμα... ψιθύρισε χαμένα ὁ Τζὼν.

— Ναὶ καλὰ... ξέρω ! Εἶναι ὑπνωτιστής...

— Δὲν ξέρω τί εἶναι, ἀλλὰ ξέρω πὼς κάνει μὲ τοὺς ἀνθρώπους ὅτι θέλει ! Τοὺς ἀλλάζει τὶς ἰδέες, τοὺς θεραπεύει τοὺς πόνους καὶ τοὺς κάνει ὅλους εὐτυχεῖς...

— Ὁχι ὅμως... σι' ἀλήθεια εὐτυχεῖς, τὸν διέκοψε ξαφνικά ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα.

— Στ' ἀλήθεια ἢ στὰ ψέμματα τί πειράζει ;... ἀπάντησε ὁ Τζὼν στρεφόμενος ἐκπληκτὰ στὸ μέρος τοῦ Ἀλιμένα.

— Ὁ ὑπνωτισμὸς εἶναι μιὰ ψεύτικη ἐπιστήμη... πρόσθεσε ψυχρὰ ὁ κόμης Ροβέρτος, συγκρατημένος ἀπὸ μιὰ γλήγορη ματιά τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Ἴσως... ἀλλὰ εἶναι σπουδαῖος, ὅμως ; Νά, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες ἦρθε μιὰ γνωστή μου καρδιακὴ γυναῖκα... Ἦρθε σὲ μιὰ ἀκατάλληλη στιγμή... Τὸν παρεκάλεσα, ὅμως, τόσο πολὺ ὥστε δέχτηκε νὰ τὴν ἐξετάσῃ. Ἐ, λοιπόν, ποὺ νὰ σὰς λέω ! Σὲ λίγο ἢ ἄμοιρη γυναῖκα ἔφυγε τόσο πολὺ εὐτυχισμένη !

— Ψέμματα καὶ ψευτιές... μεγάλες ψευτιές ! ἐπανέλαβε σιγὰ ὁ Ἀλιμένα.

— Καὶ τὸ περισσότερο... πρόσθεσε ὁ Ντὶκ Λέσλυ εἰρωνικά

— φαντάζομαι πὼς ὁ κύριός σου δὲν θὰ ὑπνωτίζῃ πάντα γιὰ καλὸ τὸν κόσμο.

Ὁ Τζὼν κατέβασε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπάντησε.

— Εἶπατε πὼς δὲν εἶναι εὐτυχής ; ρώτησε ὁ κόμης Ροβέρτος.

— Ὁχι ;

— Καὶ γιατί ;

— Ἀγαπᾷ μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν τὸν ἀγαπάει... ψιθύρισε ὁ Τζὼν κυττάζοντας κατάματα τὸν ὁμιλητὴ του.

— Γιὰ τὴν κυρία σου πρόκειται ;... ρώτησε ὁ Ντὶκ ρίχνοντας ἓνα λοξὸ βλέμμα στὸν Ἀλιμένα.

— Ναὶ ! Ναὶ...

— Εἶναι γυναῖκα του ;

— Δὲν ξέρω ! Μοῦ φαίνεται, ὅμως, ὅχι... μίλησε ὁ Τζὼν ἀπορροφημένος σὲ ἀγνωστες σκέψεις.

— Εἶναι ἐρωμένη του ;

— Δὲν ξέρω.

— Μὰ πὼς εἶναι δυνατόν νὰ μὴν τὸν ξέρετε ;... φώναξε ἐκνευρισμένος ὁ κόμης Ἀλιμένα.

— Καὶ πὼς θέλετε νὰ τὸ γνωρίζω ἐγώ ;...

— Ἀφοῦ κατοικεῖτε 'κεῖ μέσα !

Κατοικῶ, ναὶ ! Ἀλλὰ τὸ σίτι εἶναι τόσο παράξενο !

— Ὡστε δὲν ζοῦν χωριστά ; ρώτησε πάλι τρέμοντας ὁ Ροβέρτος.

— Σχεδόν ! τὸν διώχνει πάντα.

— Πάντα ;

— Ἐκτὸς δταν ἐπιχειρῇ νὰ τὴν ὑπνωτίσῃ.

— Ὅταν ἐπιχειρῇ ;... Δὲν τὸ κατορθώνει δηλαδὴ ;... τόνισε ὁ Ἀλιμένα ἀκράτητος νὰ κρύψῃ τὸ ἐνδιαφέρον του.

— Ὁ κύριός μου προσπαθεῖ νὰ τὴν ὑπνωτίσῃ !

— Καὶ τὴν ὑπνωτίζει ;

— Γιὰ λίγο καιρό, γιὰ πολὺ λίγο διάστημα...

— Ὡστόσο κατορθώνει καὶ τῆς υποβάλλει τὴ θέλησή του ; φώναξε ὁ Ἀλιμένα ὠχραίνοντας, ὅπως ἓνας νεκρός.

— Ἴσως... μουρμούρισε ὁ Τζὼν μὲ χαμηλωμένα τὰ μάτια.

— Τι θὰ πῇ ἴσως. Ἐξηγήσου καλλιτέρα φίλε μου !... Πρόσθεσε ἐπεμβαίνοντας ὁ Ντίκ Λέσλυ, πού εἶχε προσέξει τὸν μεγάλο ψυχικὸ ἐκνευρισμὸ τοῦ Ἰταλοῦ ἀριστοκράτη.

— Μὰ πὼς θέλετε νὰ ἐξηγηθῶ ; Ἡ ἄμοιρη κυρία Μαρία μου, εἶναι μιὰ πολὺ δυστυχισμένη γυναῖκα... Ὅ,τι τῆς συμβαίνει εἶναι ὁλόκληρο μυθιστόρημα...

— Ὅλοκληρο μυθιστόρημα ! Ἐπανελάβε ὁ Ἀλιμένα, μὲ τὰ μάτια τοῦ βυθισμένα στὰ μάτια τοῦ ὑπηρετῆ τοῦ Μάρκου Χέννερ.

— Ναί ! Ἕνα μυθιστόρημα τόσο μεγάλο, τόσο θλιβερό, τόσο δυστυχισμένο!... ψιθύρισε, ὁ Τζών, πού γιὰ πρώτη φορὰ ἡ φωνή του ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνηση.

— Διηγηθῆτε μας ὅτι ξέρετε !

— Δὲν μπορῶ... ἀπάντησε ὁ ὑπηρετῆς σιγά.

— Καί γιατί δὲν μπορεῖτε ; ἐπέμεινε ὁ Ἀλιμένα.

— Γιατί τότε θὰ προδώσω τὸν ἀφέντη μου.

— Τὸν ἀφέντη σου ; Καλὰ δὲν μᾶς εἶπες, πὼς εἶναι ὁ δῆμιος τῆς κυρίας σου ;... ἐπενέβη ὁ Ντίκ Λέσλυ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια !

— Λοιπόν ; Λοιπόν ;... Δὲν εἶναι αὐτὸς πού τὴν κρατᾷ αἰχμάλωτο ; ξανάρχισε νευρικά ὁ κόμης Ἀλιμένα.

— Ναί... Ναί !

— Δὲν εἶναι αὐτὸς πού προσπαθεῖ νὰ δαμάσῃ τὴ θέλησή της, μὲ ἐκβιαστικά καὶ κακοῦργα μέσα ; Δὲν εἶναι αὐτὸς πού τὴν κάνει τόσο πολὺ δυστυχισμένη ;...

— Ναί. Ναί. Ναί !...

— Λοιπόν, κύριε Τζών, δὲν ἀγαπᾶτε τὴν κυρία σας περισσότερο ἀπὸ τὸν κύριό σας ;...

— ὦ ! Λατρεύω αὐτὴ τὴ φτωχὴ γυναῖκα !

— Καί τὸν μισεῖτε αὐτὸν τὸν Μάρκου Χέννερ, δὲν εἶναι ἔτσι.

— Ὅχι, δὲν τὸν μισῶ.

— Τὸν φοβᾶσαι, λοιπόν ;

— Λίγο.

— Καί γιατί τὸν φοβώσαστε ; Τιμπορεῖ νὰ σᾶς κάμῃ ;...

— Τὰ πάντα ! ψιθύρισε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνὴ ὁ Τζών.

— Μὰ δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτα !

— Ξέρεῖ ὅλα ὅσα συμβαίνουν !

— Μὰ θὰ τὸν νικήσουμε αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο ! Θὰ τὸν σκοτώσουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ! Ἐτόνισε σὰν λυσσασμένος ὁ κόμης Ἀλιμένα.

— Ὁ Μάρκου Χέννερ δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ ! ἀπάντησε ὁ Τζών μ' αἰνιγματικὴ φωνή.

— Ἄ ! καί γιατί ;

— Ἐχει κρυμμένο τὸ ἐλιξήριο τῆς ἀθανασίας...

— Ψέμματα ! Σᾶς κοροϊδεύει ! Εἶναι ὁ μεγαλύτερος παληάνθρωπος, ἓνας αἰσχρὸς ἀπατεῶν !...

— Τὸν φοβᾶμαι... θὰ μοῦ κάνῃ κακό... ψιθύρισε τρέμοντας ὁ Τζών, μὲ μιὰ βαρεῖα βραχνὴ φωνή.

— Μὰ θέλετε, ὅμως, νὰ τὴν σώσετε αὐτὴν !—δὲν εἶν' ἔτσι !... ἐπέμεινε ὁ κόμης Ἀλιμένα, ἐννοῶντας πὼς ἔπρεπε σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο νὰ πιέσῃ τὴν σκέψη τοῦ ὑπηρετῆ.

— Ἀλλά... μιὰ στιγμή ! Ποιὸς εἶσθε ἐσεῖς ; ποιὸς ;... ρώτησε ὁ Τζών ταλαντευόμενος μεταξύ ἐμπιστοσύνης καὶ ὑπονοίας.

— Ἕνας ἄσπονδος ἐχθρὸς τοῦ Μάρκου Χέννερ ! μίλησε ἐλίκρινά ὁ Ἀλιμένα.

— Γιατί εἶσθε ἐχθρὸς του ;

— Γιατί, χωρὶς κανένα λόγο, μοῦκανε τὸ περισσότερο καὶ μεγαλύτερο κακό πού μπόρεσε νὰ κάνῃ σὲ ἄνθρωπο...

— Ὡστε βρίσκεσθε σὲ μάχη μαζί του ;...

— Ναί ! σὲ μιὰ ἄγρια μάχη ! Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτὰ ἐγὼ θὰ νικήσω.

— Ὁ Μάρκου Χέννερ εἶναι ὁ δυνατώτερος τῶν ἀνθρώπων ! εἶπε ὁ Τζών γεμάτος ἀπογοήτευση.

— Ὑπάρχει ὅμως καὶ Θεός ! Αὐτὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ...

— Μπᾶ ! ἡ κυρία μου παρακάλεσε τόσο πολὺ τὸν Θεό !...

— Προσεύχεται ἀκόμα ;... ρώτησε αὐστηρὰ ὁ Ἀλιμένα.

- Ναί, σχεδόν ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μὲ μεγάλη πίστη...
- Καὶ μισεῖ τὸν Μάρκου Χέννερ;
- Τὸν συχαίνεται!
- Κι' αὐτὸς τὴν ἀγαπάει;
- Τὴν λατρεύει, κύριε!
- Καὶ γι' αὐτὸ τὴν τυραννάει μὲ τὸν πιὸ ἀπάνθρωπο τρόπο;
- Τὶ νὰ κάνη; Ἡ κυρία Μαρία, δὲν θέλει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ... κι' αὐτὸς ἐκδικεῖται!
- Ὁ ἄτιμος! Ὁ ἄτιμος!... ἀλλὰ μήπως ἀγαπάει κανέναν ἄλλον;... πρόσθεσε τρέμοντας ὁ κόμης.
- Ὁχι! Δὲν πιστεύω... ψιθύρισε ὁ Τζών.
- Δὲν ἀναφέρει ποτὲ κανέναν;
- Ποτέ.
- Δὲν εἶχε ποτὲ τῆς κανέναν φίλο, ἕναν ἐρωμένο τέλος πάντων, ἕναν ἄντρα;
- Ποιὸς ξέρει; μοῦ φαίνεται πῶς...
- Τὶ σὰς φαίνεται;
- Νά! πῶς εἶχε ἕναν σύζυγο.
- Εἴσθε σίγουρος γι' αὐτό;...
- Ὁχι. Δὲν εἶμαι βέβαιος, παρὰ γιὰ ἕνα πρᾶγμα.
- Ποιό;...
- Πῶς ἔχει μιὰ κόρη.
- Μιὰ κόρη; Ποῦ; Ποῦ;
- Δὲν ξέρω! ἀλλὰ ἔχει μιὰ κόρη! Εἶμαι βέβαιος! Εἶμαι!
- Μικρή, κοριτσάκι;
- Ὁχι, μεγάλη.
- Μεγάλη... τί ἡλικία;
- Δεκαεπτὰ—Δεκαοκτὼ ἐτῶν!
- Ὡστε εἶναι μεγάλη ἡ κυρία Μαρία...
- Ὁχι, κύριε.
- Τί ἡλικία ἔχει λοιπόν;
- Τριαντατριῶν ἐτῶν καὶ κάτι νομίζω.
- Ὡ! Εἶναι νέα... Εἶναι ἀκόμα νέα!... φώναξε εὐχарιστημένος ὁ Ἀλιμένα. Βέβαια! Θὰ παντρεύθηκε πολὺ μι-

- κρή... Βέβαια... κι' εἶναι νεώτερή μου! Θεέ μου! Ἀλλὰ—πέστε μου ἀκόμα—ποῦ εἶναι ἡ κόρη τῆς;
- Εἶναι πολὺ μακριά... Ὁ Μάρκου Χέννερ μοῦ φαίνεται πῶς τὴν ἔδωξε καὶ χώρισε τὴν μητέρα ἀπὸ τὴν κόρη... Γι' αὐτὸ καὶ ἡ κυρία μου κλαίει καθημερινῶς.
- Καὶ πῶς λένε τὴν κόρη τῆς;
- Ραχήλ.
- Ραχήλ;... Ραχήλ!... ποῦ ξανάκουσα αὐτὸ τὸ ὄνομα; ἀναρωτήθηκε ὁ Ἀλιμένα.
- Ἡ κυρία Μαρία, ἐξακολούθησε ὁ ὑπηρέτης, δὲν ξέρει ποῦ εἶναι ἡ κόρη τῆς ἐδῶ καὶ δώδεκα ἕως δεκατρία χρόνια. Ὁ Λέβις κι' ἐγὼ νομίζαμε, πῶς ὁ γιατρὸς Μάρκου Χέννερ ἀπήγαγε τὴν κυρία καὶ τὴν ἐμπόδισε ἀπὸ τότε νὰ ξαναδῇ τὸν ἄντρα τῆς καὶ τὴν κόρη τῆς. Σ' αὐτοὺς μάλιστα λέει, πῶς ἡ κυρία Μαρία πέθανε ὅπως, καὶ σ' αὐτὴν ὅτι ἡ κόρη τῆς χάθηκε παρ' ὅλο ποὺ πολλὰς φορὲς τὴν τυραννάει ἀκόμη περισσότερο λέγοντάς τῆς πῶς ἡ κόρη τῆς Ραχήλ μπορεῖ καὶ νὰ ζῇ...
- Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Λέβις;
- Εἶναι ὁ ἀρχιυπηρέτης!... ἀπάντησε ὁ Τζών. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Μάρκου Χέννερ.
- Ὡστε κι' αὐτὸς ὁ Λέβις θὰ εἶναι, λοιπόν, ὁ δεῦτερος δήμιος τῆς Μαρίας; ρώτησε ὁ κόμης Ἀλιμένα.
- Ὁχι κύριε! Ὁ Λέβις ἀγαπᾷ τὴν κυρία, ὅπως ὅλοι μας! Πολλὰς φορὲς, ποῦ ὁ Μάρκου Χέννερ τοῦ δίνει διαταγὰς κατὰ τῆς κυρίας μου, αὐτὸς οὐδέποτε τὶς ἐκτελεῖ... Π. χ. Ἡ κυρία Μαρία γράφει ἀδιάκοπα στὴν κόρη τῆς. Δὲν ξέρει, ὅμως, ἡ φτωχὴ γυναῖκα σὲ τί διεύθυνση νὰ τὶς ἀποστείλῃ, καὶ γι' αὐτὸ τὶς φυλάει θρησκευτικὰ, γράφοντας ἀδιάκοπα ὅλο καὶ καινούργιες ἐπιστολὰς. Ὁ Μάρκου Χέννερ δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ μάθῃ, ποῦ κρύβει ἡ κυρία μας αὐτὰ τὰ γράμματα. Ὁ Λέβις ὅμως τὰ ξέρει!...
- Πρέπει νὰ σώσουμε τὴ Μαρία! φώναξε ἀποφασιστικὰ ὁ Ἀλιμένα.
- Δυὸ φορὲς ἐπεχείρησε ἡ κυρία νὰ δραπετεύσῃ... ἐξα-

κολούθησε ο Τζών. 'Ο Λέβις είμαι βέβαιος, πώς ήταν σύμμαχός της. 'Αλλά δυστυχώς τὰ σχέδια της αποδράσεως δὲν ἦσαν καλὰ σχεδιασμένα... 'Η κυρία δὲν ἔχει καθόλου χρήματα κι' αὐτὸ εἶναι εἰς βάρος της!... "Υστερα ἐπειδὴ ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια δὲν βλέπει πιά κανέναν, ἔχει χάσει κάθε ἐντύπωση τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου σὲ τέτοιο βαθμό, πὺ θάταν ἀδύνατο νὰ κάμῃ ἔστω καὶ δυὸ βήματα μονάχη της στοὺς δρόμους...

— Θὰ τὴν ὑπερασπισθῶ ἐγώ, θὰ τὴν βοηθήσω!... τόνισε ὁ Ροβέρτος 'Αλιμένα. 'Αλλὰ χωρὶς τὴν βοήθειά σας Τζών, δὲν μποροῦμε νὰ ἐπιχειρήσουμε τίποτα!... πρόσθεσε κυττάζοντας παρακλητικὰ τὸν ὑπὴρέτη.

— Μὰ τί θέλετε νὰ κάμετε μὲ τὴν κυρία μου, κύριε; ρώτησε ὁ Τζών μὲ μιὰ ἐσωτερικὴ ἐλπίδα, πὺς ὁ κόμης ἤθελε τὸ καλὸ τῆς φυλακισμένης κυρίας.

— Θέλω νὰ τὴν ἐλευθερώσω ἀπὸ τῆ φυλακῆς της! Νὰ τὴν ἀποσπάσω γιὰ πάντα ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ἐπίδραση τοῦ Μάρκου Χέννερ! Νὰ τῆς ξαναδώσω τὴν ἀγαπημένη της κόρη...

— "Ωστε ἀγαπᾶτε τὴν κυρία Μαρία, κύριε;...

— Ναί! τὴν λατρεύω.

— Μὰ δὲν τὴ γνωρίζετε;...

— Σωστά, δὲν τὴν γνωρίζω, ἀλλὰ τὴν ἔχω δῆ...

— Ποῦ τὴν ἔχετε δῆ; ρώτησε ὁ Τζών.

— Στὴ Ρώμη!... "Ενα βράδυ στὴν ἐορτὴ τῶν ἀνθέων, τὸ καρναβάλι..., ἀπάντησε ὁ 'Αλιμένα.

— Σὰς ξέρει ἐκείνη;

— "Οχι!... 'Αλλὰ θὰ τῆς δώσετε αὐτὴ τὴν ἐπιστολή... ἀπάντησε ἀποφασιστικὰ ὁ κόμης Ροβέρτος 'Αλιμένα, βγάζοντας σταθερὰ ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακακιοῦ του τὸ γράμμα, πὺ εἶχε γράψει στὸ Πικαντίλλυ "Οτέλ, περιμένοντας τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ Ντίκ Λέσλυ.

— Εἶναι ἐρωτικὴ ἐπιστολή—δὲν εἶναι ἔτσι; ρώτησε ὁ Τζών μ' ἓνα λεπτὸ χαρούμενο χαμόγελο.

— Καὶ ναὶ καὶ ὄχι!... Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα μου ἡ Μαρία

Ὁ ὑπὴρέτης τοῦ Μάρκου Χέννερ πλησίασε τὸ τραπέζι τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ τοῦ κόμητος 'Αλιμένα καὶ στάθηκε ὄρθιος.

— "Αργησες νάρθης σύντροφε, τοῦπε ὁ ἀστυνομικός, τραβώντας τὴν πῆλιν πῖπα του.

θα μάθη, πώς έχει έναν πραγματικό φίλο, που θέλει να την ελευθερώσει... Έναν φίλο, που θα ξοδέψει όλη του την περιουσία, τη ζωή του, τη δύναμή του για να την αποσπάσει από τα τυραννικά χέρια του Μάρκου Χέννερ!...

— Θα μ'α σκοτώσει όλους! ψιθύρισε ο Τζών μ' ένα ρίγος τρόμου.

— Ακούστε μας, Τζών!... Αρχισε ξαφνικά ο Ντίκ Λέσλυ, που μέχρι της στιγμής σιωπούσε παρακολουθώντας μονάχα προσεχτικά τη συζήτηση. Δεν θα πεθάνετε και κανένας από μ'ας δεν θα σκοτωθεί, εάν θελήσης να βοηθήσης την κατάσταση όπως πρέπει!... Τι δώρες είναι μονάχη της ή κυρία Μαρία;...

— Τη νύχτα!... απάντησε ο Τζών μ' ένα περίεργο χαμόγελο.

— Τι θέλετε να πείτε;... ρώτησε ο αστυνομικός ρίχνοντας ένα βλέμμα στον κόμητα Άλιμμένα, που άκουγε με την μεγαλύτερη δυνατή προσοχή του.

— Θέλω να πω, πώς η κυρία Μαρία ούδέποτε θέλησε να μεταχειρισθεί την νυφική κάμαρα, που της έτοιμασε ο Μάρκος Χέννερ και που μεταφέρεται σε όποιο τόπο μ'ας τραβούν οι υποθέσεις του. Ούδέποτε μεταχειρίσθηκε τα θαυμάσια έπιπλα του διαμερίσματος! Έτσι ή αΐθουσα του κοιτώνος, ή τουαλέττα, ή λουτήρ και το μικρό σαλονάκι είναι πάντοτε έρημα. Η κυρία Μαρία κατοικεί σε μια μικρή γυμνή κάμαρα μ' ένα σιδερένιο κρεβάτι, δυο καρέκλες και μια ντουλάπα. Εκεί μέσα κλείνεται κάθε βράδυ! Κάθε βράδυ!... Ο Μάρκος Χέννερ πηγαίνει την καληνυχτίζει, της μιλεί ανάμεσα από την κλειστή πόρτα, προσπαθεί να την πείσει να του ανοίξει. Εκείνη του απαντά πάντα με μίσος και όργη, πολλές φορές μάλιστα δεν του απαντά καθόλου. Κατά το διάστημα της ημέρας κατορθώνει μερικές φορές ο Μάρκος Χέννερ να την δει και να την πλησιάσει, ποτέ όμως το βράδυ! Ποτέ! Το βράδυ λοιπόν, την νύχτα... ή κυρία Μαρία είναι πάντοτε ελεύθερη!...

— Θα την κλέψουμε, λοιπόν, το βράδυ!... αποφάσισε ο Ντίκ Λέσλυ, που είχε ήδη καταστρώσει το σχέδιό του.

— Αυτό δεν μου φαίνεται καθόλου εύκολο... απάντησε ο Τζών, που έτρεμε ακόμα την δύναμη του κυρίου του.

— Αυτό θα το δούμε! Πώς είναι κλεισμένη ή μεγάλη καγκελλόπορτα;...

— Μ' ένα μυστικό λουκέτο με άλυσίδα.

— Τι μυστικό;

— Μια λέξη που ο Μάρκος Χέννερ αλλάζει κάθε βράδυ!

— Δεν μ'ας είπες, ότι ο Μάρκος Χέννερ δέχεται κόσμο και την νύχτα ακόμα;...

— Βέβαια! αρκετές φορές...

— Ποιός ανοίγει την καγκελλόπορτα, λοιπόν;

— Ο Λέβις!

— Αυτός λοιπόν θα ξέρη την μυστική λέξη...

— Βεβαιότατα!... έκμυστηρεύθηκε ο Τζών.

— Νομίζεις, πώς μπορεί να μ'ας πη αυτή τη λέξη;

— Ίσως! μπορεί να τον έρωτηση κανένας...

— Δεν τον ρωτάς εσύ;

— Ναι!... Αλλά ο Λέβις τάχει άσκημα ύστερα... Ο Μάρκος Χέννερ θα τον σκοτώσει, μόλις καταλάβη την ένοχή του στην άπαγωγή... ψιθύρισε ο Τζών.

— Όχι! Άρκει να τον πείσει, πώς η κυρία Μαρία έδραπέτευσε το πρωί... δηλαδή μιάν ώρα, που ή καγκελλόπορτα είναι ανοιχτή για όλο τον κόσμο...

— Δεν θα πιστέψω σε τίποτα! Έγώ κι' ο Λέβις θάπρεπε να φύγουμε από την ύπηρεσία του Μάρκου Χέννερ... ψιθύρισε ο Τζών κυττώντας τον Ροβέρτο.

— Βοηθήστε μας και θα κάνω το π'αν για σ'ας!... Πιστοποίησε ο κόμης Άλιμμένα.

— Μη με χαρακτηρίσετε ως έκβιαστή, κύριε!... σιγομίλησε ο Τζών με κατεβασμένα μάτια. Φοβάμαι έξαιρετικά τον Μάρκο Χέννερ!... γι' αυτό σ'ας είπα να μ'ας υποστηρίξετε, αν σ'ας βοηθήσουμε... Καί πιστέψτε μας, πώς αυτό το θέλω μ' όλη μου την καρδιά! Θέλω πολύ να συντελέσω στην άπελευθέρωση της κυρίας Μαρίας από αυτόν τον γιατρό, γιατί ξέρω την

τυραννική ζωή, πού περνάει στὰ χέρια του... Είμαι δὲ βέβαιος πὼς ἐσεῖς, κύριε, θὰ τὴν κάνετε πολὺ εὐτυχισμένη! Δὲν σὰς γνωρίζω, ἀλλὰ ἔχω τὴν πεποίθηση πὼς εἴσαστε πολὺ καλὴ ψυχὴ... Κι' ὕστερα—στὸ κάτω-κάτω τῆς γραφῆς—ὁ Χέννερ εἶναι πολὺ κακὸς ἄνθρωπος.

— Εἶναι ἓνας ἄτιμος παληάνθρωπος!... πρόσθεσε ἐκνευρισμένος ὁ Ἀλιμένα.

— Μάλιστα, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι καὶ τόσο δυνατὸς καὶ ἐπικίνδυνος... Δὲν χάνω μονάχα τὴν θέση μου, ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ τὸ πετσί μου!...

— Πέστε μου γλήγορα τί ζητᾶτε γιὰ νὰ με βοηθήσετε;...

— Ἦθελα νὰ ἐπιβιβασθῶ σ' ἓνα βαπόρι, πού φεύγει γιὰ τὴν Ἀμερικὴ τὴν ἴδια τὴν ἡμέρα τῆς ἀπαγωγῆς...

— Μὲ τὴν οἰκογένειά σας;

— Δὲν ἔχω κανένα!... Γι' αὐτὸ ἔρχομαι καὶ κάθε βράδυ νὰ περάσω λίγο τὴν ὥρα μου ἐδῶ... Θέλω, λοιπόν, νὰ μοῦ πληρώσετε τὸ ταξιδι καὶ νὰ μοῦ δώσετε καὶ λίγα λεπτὰ γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν τύχη μου... ἐκεῖ στὴν Ἀμερικὴ!

— Ὠραῖα! Θὰ σὰς δώσω πέντε χιλιάδες φράγκα καὶ τὸ ταξιδι σας. Εἴσαστε εὐχαριστημένος;

— Ὡ!... Μάλιστα, κύριε... Ἀλλὰ, ἂν τὸ κόλπο δὲν πετύχη;....

— Πάλι θὰ σὰς δώσω τὸ εἰσιτήριό σας καὶ τὰ χρήματα... ἀπάντησε ἀμέσως ὁ κόμης Ἀλιμένα.

— Ὅχι! ἐπενέβηκε ὁ ἀστυνομικὸς Λέσλυ. Ἐὰν δὲν πετύχη ἡ ἀπαγωγή τῆς θὰ τοῦ δώσετε μονάχα τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδιοῦ καὶ πεντακόσια φράγκα... Ἔτσι θάχη περισσότερη ὀρεξη καὶ προσοχὴ γιὰ νὰ πετύχη τὸ κόλπο μας!...

— Καλὰ-καλὰ... δέχτηκε ὁ Τζὼν, κουνώντας τὸ κεφάλι του. Θὰ κάνω τὰ πάντα γιὰ νὰ πετύχουμε... Αὐτὸς ὁ Χέννερ, ὅμως, εἶναι διάβολος... Εἶναι σωστὸς Σατανᾶς!

— Καὶ πολὺ κακὸς καθὼς φαίνεται... πρόσθεσε μ' ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ Λέσλυ.

— Κι' ὁ Λέβις;... ρώτησε ὁ κόμης Ροβέρτος, πού

ἔβλεπε πολλὰ σκοτεινὰ σημεῖα ἀκόμα, σ' ὅλη τὴν ὑπόθεση.

— Θὰ τοῦ μιλήσω! εἶπε ἀποφασιστικὰ ὁ Τζὼν. Αὐριο τὸ βράδυ θὰ σὰς πῶ τὴν ἀπόφασή του, ἂν δέχεται νὰ μᾶς βοηθήσῃ... Εἶμαι βέβαιος, ὅμως, πὼς θὰ δεχτῇ. Λατρεύει τὴν κυρία Μαρία...

— Θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας... μίλησε ἐνθουσιασμένος ὁ Ἀλιμένα.

— Κάνετε ὅ,τι θέλετε μαζί του. Ἐγὼ μιὰ φορὰ θὰ φύγω γιὰ τὴν Ἀμερικὴ...

— Ὠραῖα! Ἄς καθορίσουμε λιγάκι τὸ σχέδιό μας τώρα... ἐπενέβηκε ὁ Ντίκ Λέσλυ. Εἶναι ἀργὰ καὶ σὲ λίγο θὰ κλείσῃ τὸ μαγαζί...

— Καλλίτερα νὰ βγοῦμε ἔξω... πρότεινε ὁ Ροβέρτος.

Καὶ πραγματικὰ πλήρωσαν καὶ βγήκαν.

Ὁ δρόμος στενὸς κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ εἶχε γίνει ἀκόμα πιὸ σκοτεινὸς καὶ πένθιμος, γιὰτί ὅλα τὰ λιγοστὰ φῶτα ἐδῶ καὶ κεῖ, εἶχαν σβύσει.

Οἱ τρεῖς συνομιλοῦντες ἐπερπάτησαν ἀρκετὸ διάστημα σιωπηλοί, κυττάζοντας φιλόποπτα γύρω τους. Δὲν συνάντησαν, ὅμως, κανένα στὸ δρόμο! Ὅταν ἔφτασαν σ' ἓνα δρόμο λοξό, πού ἐβγαίνει σὲ μιὰ πάροδο πιὸ φωτισμένη, σταμάτησαν σὲ μιὰ γωνιά. Κανεὶς δὲν περνοῦσε! Ὅλα τριγύρω ἦσαν ἔρημα. Κι' ὅμως συνεννοήθηκαν μὲ πολὺ σιγαλὴ φωνή:

— Λοιπόν;... ρώτησε πρῶτος ὁ Τζὼν.

— Μιλήστε πρῶτα σεῖς!... εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς στὸν Ἀλιμένα. Μετὰ θὰ προσθέσω κι' ἐγὼ λίγες λέξεις...

— Θὰ δώσετε, λοιπόν, αὐτὸ τὸ γράμμα στὴν κυρία Μαρία... τόνισε ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα στὸν Τζὼν μὲ μιὰ τρεμούλα σ' ὁλόκληρο τὸ σῶμα του.

— Πολὺ καλὰ!

— Θὰ τῆς πῆτε πὼς εἶναι ἓνας φίλος, ἓνας σοβαρὸς καὶ εὐλικρινὴς φίλος, πού τῆς τὸ στέλνει...

— Μάλιστα.

— Καὶ πὼς ἂν εἶναι πραγματικὰ ἐκνευρισμένη καὶ τυραν-

νιέται από την συμπεριφορά του Μάρκου Χέννερ να είναι έτοιμη για την απαγωγή μας, από τη μιὰ στιγμή στην άλλη...

— Πολύ καλά...

— Πέστε της το αυτό με τέτοιο τρόπο, που νά σ'ας δώση το λόγο της...

— Καί βέβαια...

— Πέστε της πώς θέλω νά την ένώσω με την χαμένη της κόρη!

— Θα της πω πώς ξέρετε κιόλας που βρίσκεται...

— Μά δέν τ'ό ξέρω, αλλά θα τ'ό βρω!... Πέστε της ακόμα αυτό. Πώς ανακάλυψα τόν Μάρκου Χέννερ... είναι λοιπόν πιό εύκολό νά βρω την κόρη της Ραχήλ!

— Πολύ καλά... Άλλά αν μ'ας φέρη δυσκολίες.

— Νά τις νικήσετε! Πρέπει νά την πείσετε!

— Είναι μιὰ πολύ θρήσκα γυναίκα ή Μαρία. Ή έρωτική έπιστολή σας μπορεί νά την προσβάλη.

— "Όχι! είναι γραμμένη με πολύ σεβασμό...

— "Α! Κατάλαβα... Τι άλλο;...

— Μιλήστε σεις Λέσλυ τώρα... ψιθύρισε ό Ροβέρτος, που έπειδή είχε ήδη κανονίσει τή λήψη της έπιστολής του από την αγαπημένη του Μαρία, δέν ήξερε τί άλλο μπορούσε νά τόν ένδιαφέρει για την ώρα.

— Κανονίστε πρώτα-πρώτα όλα αυτά με τόν Λέβις!... άρχισε ό Ντίκ Λέσλυ. Είπες, πώς ήταν συνέννοχός της στις δυό προηγούμενες απόπειρες φυγής της κυρίας Μαρίας...

— Είμαι βέβαιος.

— Πιστεύεις, πώς αυτή την φορά θα άρνηθής, λοιπόν, νά μ'ας βοηθήσει;...

— Δέν τ'ό πιστεύω!

— Μήπως φαντάζεσαι πώς μπορεί νά καταγγείλ'η όλόκληρο τ'ό σχέδιό μας στόν Μάρκου Χέννερ;

— Δέν τ'ό πιστεύω! Πάντως πρέπει νά ένεργήσω με μεγάλη προσοχή...

— Θέλεις νά μ'ας φέρης τόν Λέβις αύριο τ'ό βράδυ εάν δεχθής;...

— Ναί! αλλά ποδ!

— Στην ταβέρνα που είμαστε και σήμερα; μίλησε ό 'Αλιμένα κυττάζοντας τόν Ντίκ Λέσλυ.

— "Όχι!... αποφάνθηκε ό αστυνομικός, ύστερα από μιὰ στιγμή σκέψεως.

— Στο ξενοδοχείο μου λοιπόν;...

— Ούτε... τόν διέκοψε ό Λέσλυ ρίχνοντάς του ένα φουρκισμένο βλέμμα. Τα ξενοδοχεία είναι επικίνδυνα.

— Μά ποδ λοιπόν;

— Έδω! τόνισε σταθερά ό αστυνομικός.

— Μέσα στ'ό δρόμο;...

— Ναί! Είναι πολύ πιό σίγουρα...

— Καλά λοιπόν... επενέβηκε ό Τζών. Στις έντεκα, αύριο έδω... 'Ο Λέβις μονάχα πρέπει νά γυρίση γλήγορα στ'ό σπίτι... 'Ο Χέννερ τόν έχει ανάγκη πολλές φορές και τή νύχτα!...

— Καλά! στις ένδεκα, αύριο... σύμφωνοι!... μίλησε ό 'Αλιμένα τείνοντάς του τ'ό χέρι.

— Νά είσαστε προσεκτικός, δμως κύριε!... Στο Λέβις δέν πρέπει νά κακολογήσετε καθόλου τόν Μάρκου Χέννερ... Ούτε νά τοι πητε πώς τόν μισήτε... γιατί ό Λέβις τόν αγαπά...

— Θα μείν'η μαζί του, λοιπόν!...

— Ναί! Φαντάζομαι πώς θα μ'ας βοηθήσει μυστικά...

— Τόσο τ'ό καλλίτερο! τόνισε ό Ντίκ... Πάντως στηρίζομαι σ'ε σένα Τζών για αύριο... Έτσι;

— Ναί... σ'ε μένα!

— Είναι ανάγκη νά σοι ζητήσω τ'ό λόγο της τιμής σου;

— "Όχι άπάντησε ήσυχ'α ό ύπηρέτης. "Ότι κάνω γίνεται μονάχα από αγάπη στην κυρία Μαρία... Δέν θα σ'ας ζητούσα μάλιστα και χρήματα, αν δέν έπρεπε νά φύγω για νά προφυλαχθώ από την όργη και την εκδίκηση του Μάρκου Χέννερ...

— Καλά! Είστε ένας τίμιος άνθρωπος... Ψιθύρισε ό κόμης 'Αλιμένα με συγκινημένη φωνή.

— Εἶναι ἐντελῶς βέβαιο, πὼς ὁ Λέβις δὲν θὰ μᾶς προδῶσῃ... ρώτησε ἀπότομα ὁ Ντίκ Λέσλυ.

— Εἶναι κι' αὐτὸς καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος!...

— Μὰ δὲν μᾶς εἶπες πὼς εἶναι τὸ «alter ego» τοῦ Μάρκου Χέννερ;...

— Ναί! ὁ Χέννερ τὸν δαμάζει, κυριαρχεῖ μὲ τὴ θέλησή του καὶ ὁ Λέβις, ποὺ τὸν θαυμάζει, ἐκτελεῖ ὅ,τι τὸν διατάζει... Ἀλλὰ... Στὸ ζήτημά μας εἶναι ἀνίσχυρος ὁ Μάρκος Χέννερ νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ!... Ὁ Λέβις λατρεύει τὴν κυρία Μαρία...

— Ὁραῖα! Τότε καληνύχτα Τζῶν!...

— Καληνύχτα σας κύριε... Γεῖά σου Ντίκ!...

Καὶ οἱ τρεῖς ἄντρες χωρίστηκαν.

Ὅταν ὁ Ντίκ Λέσλυ καὶ ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα ἔμειναν μόνοι κυττάχτηκαν κατάματα στὸ νυχτερινὸ σκοτάδι. Ὁ νέος Ἰταλὸς ἀριστοκράτης εἶχε κάτι μάτια ποὺ ἄστραφαν ἀπὸ μιὰν ἀνεκδήλωτη χαρά.

— Λοιπὸν ἐξοχώτατε;... ρώτησε ὁ Ντίκ Λέσλυ.

— Τί εἶναι Ντίκ;

— Εἶσθε εὐχαριστημένος;...

— ὦ! εἶμαι τόσο εὐτυχής!... νοιώθω τόση χαρά!...

— Μὴ βιάζεσθε τόσο πολὺ ἐξοχώτατε!... Ἀς πᾶμε πρῶτα στὸ ξενοδοχεῖο σας, γιατί πρέπει νὰ αποφασίσουμε καὶ νὰ ἐξηγηθοῦμε καλὰ σὲ ὀρισμένες λεπτομέρειες τῆς ὑποθέσεώς μας...

Σ' ὄλο τὸ διάστημα τῆς πορείας τους δὲν ἀντάλλαξαν οὔτε μιὰ λέξη μέχρις ὅτου ξαναβρέθηκαν στὸ διαμέρισμα τοῦ κόμητος Ἀλιμένα τοῦ Πικαντίλυ Ὁτέλ. Μιὰ καλόχαρη ζέστη ἀπὸ τὸ τζάκι τοὺς ἐθέρμανε ἀπὸ τὸ νυχτερινὸ ψυχρὸ τους βάδισμα.

Ἦταν ἤδη, δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα!

Ὁ Ἀλιμένα ρίχτηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα κρύβοντας τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ ἀδύνατα μακρυὰ δάχτυλα τοῦ χεριοῦ του. Ἦταν σὲ μιὰ κατάσταση εὐχαριστημένης νευρικής ὑπερεντάσεως.

— Νὰ εἴσαστε σ' ὅ,τι καὶ νὰ σᾶς συμβαίνει πάντοτε λιγάκι πιὸ ἥσυχος ἐξοχώτατε!... τοῦ μίλησε ἀργὰ ὁ Λέσλυ καθήμε

νος σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντά του. Ἐπιτρέψατέ μου τώρα.

— Λέγετε Λέσλυ!

— Ποιὲς εἶναι οἱ προθέσεις σας γιὰ τὴν κυρία Μαρία;...

— Νὰ τὴν πάρω μαζί μου;

— Μὲ ποιὸ τρόπο;

— Φεύγοντας μαζί της ἀπὸ τὸ Λονδίνο!...

— Αὐτὸ εἶναι εὐκολο μονάχα στὴ σκέψη σας ἐξοχώτατε!... Δυὸ ὥρες, τὸ ἀργότερο, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ἡ κυρία Μαρία θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ σπίτι της, ὁ Μάρκος Χέννερ θὰ ἀνακαλύψῃ τὴ φυγὴ της καὶ θὰ κάνῃ ὅλη τὴν πόλι ἀνω-κάτω...

— Φαντάζεσθε μήπως, πὼς ὁ κύριος αὐτὸς ἔχει τὴ δύναμη τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας;...

— Κάθε ἄλλο! Εἶναι ὅμως ἓνας πολὺ πλούσιος καὶ γνωστός στὴν κοινωνία τοῦ Λονδίνου... ἔχει πολλὰ σχέσεις καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ τόσο εὐκολὰ νὰ τὸν νικήσετε...

— Μὰ θὰ χαθῶ, ἀμέσως μόλις ἀπαγάγω τὴν Μαρία, ἀπὸ τὸ Λονδίνο! θὰ φύγω γιὰ τὸ Παρίσι.

— Δὲν μ' ἀρέσει αὐτό!

— Καὶ γιατί;

— Γιατί ὁ Χέννερ θὰ παραμονεύῃ καὶ θὰ φυλάῃ μὲ ἀνθρώπους τοῦ ὅλας τὰς ἀναχωρήσεις τοῦ Δούβρου καὶ τοῦ Φάλκεντον.

— Νὰ μείνω στὸ Λονδίνο λοιπὸν;... Ἀλλὰ ποῦ;

— Ἐδῶ, στὸ ξενοδοχεῖο σας! Ἀλλὰ μήπως δώσατε τὸ πραγματικὸ σας ὄνομα καὶ τοὺς τίτλους σας στὴ διεύθυνση τοῦ ξενοδοχείου;

— Φυσικῶτα... Ὑπάρχουν, ὅμως, τόσα πολλὰ ξενοδοχεῖα στὸ Λονδίνο!

— Μάλιστα! Αὐτό, ὅμως, τὸ ξενοδοχεῖο συχνάζεται πολὺ ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς, ποὺ ἐπισκέπτονται τὸ Λονδίνο καὶ ἔτσι ὁ Μάρκος Χέννερ θὰ σᾶς ἀνακαλύψῃ εὐκολὰ...

— Νὰ καταφύγω, λοιπὸν, στὴν Ἰταλικὴ Πρεσβεία;...

— Ἐσᾶς ἐξοχώτατε, βέβαια, θὰ σᾶς προστατεύσῃ ἡ πρεσβεία σας, ἀλλὰ δὲν ξέρουμε τί ὑπεκρόκτης εἶναι ἡ κυρία Μαρία...

— Τι νά κάνω, λοιπόν, Ντίκ;...

— Υπάρχουν δύο τρόποι, είπε ο Λέσλυ ύστερα από μικρή σκέψη.

— Πέστε μου τόν καλλίτερο!

— Όχι πρώτα τόν χειρότερο. Λοιπόν... Πρέπει νά βρῆτε ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ' ἓνα κότερο ἔτοιμο νά σηκώνῃ ἄγκυρα ὁπότε ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ ἀμέσως!

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν εἶναι δύσκολο...

— Ναί! Μὲ χρήματα ἀποκτᾷ καὶ βρίσκει κανεὶς πάντα ὅ,τι ζητήσῃ... Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ δυσκολίες... Πρέπει νά πάρετε ἀπὸ τὸ λιμεναρχεῖο καινούργιες ἄδειες ἐπ' ὀνόματί σας καὶ ἄλλα πράγματα, πού καθυστεροῦν τὴν ὑπόθεσιν...

— Τότε θὰ δώσουμε ψεύτικα ὀνόματα καὶ θὰ κρατήσουμε τὰ παληὰ χαρτιά τοῦ κότερου.

— Εἶναι λιγάκι ἐπικίνδυνον αὐτό... Μπορεῖ νά μᾶς καταδιώξουν οἱ ἀρχές, ἂν δὲν εἶναι ναυτολογημένο...

— Ἀλήθεια, σωστά!... Μὰ καλὰ... Καὶ ποῦ θὰ ταξειδεύσω μ' αὐτὸ τὸ κότερο;...

— Μακρυὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνο!... θὰ φύγετε ἀπὸ τὸ ποτάμι... καὶ θὰ πᾶτε σὲ κανένα ἄλλο ἀγγλικὸ μέρος. Ἀπὸ ἐκεῖ παίρνετε εἰσιτήριο γιὰ ἓνα οἰοδήποτε πλοῖο, πού θὰ σᾶς πάῃ σ' ὅποια γωνιά τοῦ κόσμου θελήσετε. Πάντως, ὅμως, ἀρκετὰ μακρυὰ ἀπὸ δῶ, γιατί ὁ Μάρκουσ Χέννερ μπορεῖ δὲν ξέρω πὼς ν' ἀνακαλύψῃ τὰ ἴχνη τοῦ κότερου, πού σᾶς ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὸ Λονδίνο καὶ νά σᾶς ἀκολουθήσῃ.

— Ὡστε πρέπει νά ἀπορρίψουμε αὐτὴ τὴν ἰδέαν;...

— Ὁχι! Πρέπει πάντα νά ἔχετε τὸ κότερον στὴ διάθεσή σας ἀπὸ σήμερα... Πρέπει!

— Καλὰ!... Τὸ ἄλλο σχέδιον;

Τὸ ἄλλο εἶναι νάχετε στὴ διάθεσή σας ἓνα ἀμάξι κλειστὸ μὲ τρία καλὰ ἄλογα καὶ νά φύγετε ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς Ἀγγλίας σταματώντας σὲ μικρὰ χωριουδάκια μονάχα τῇ νύχτῃ καὶ φεύγοντας πάντα μὲ τὴν κλεισμένη ἄμαξαν... Θάλάζετε ταχτικὰ διεύθυνση ξεφεύγοντας ἀπὸ τοὺς κεντρικοὺς

δρόμους πού ὁδηγοῦν ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ θὰ σταματᾶτε ἄλλοτε λίγο ἄλλοτε πολὺ σὲ διάφορους σταθμούς, πού δὲν θὰ σταματοῦν κανονικὰ οἱ ἄλλοι ταξειδιῶτες. Τελικὰ θὰ πᾶτε στὸ Νόϊπορ ἢ στὴ Λίβερπουλ γιὰ νά ἐπιβιβασθῆτε στὸ καράβι πού θὰ σᾶς φέρῃ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ περισσότερον ἀπὸ τὸ Λονδίνο.

Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ ἀργὸ καὶ βραδυκίνητον σχέδιον...

— Ἀργὸ ναί, ἀλλὰ καὶ σίγουρον! Ἄν μπῆτε σ' ἓνα κότερον γιὰ νά φύγετε διὰ τοῦ ποταμοῦ, μποροῦν εὐκόλῃ νά βροῦν τὰ ἴχνη σας. Ἄν φύγετε μὲ τὸ σιδηρόδρομον θὰ σᾶς δοῦν τόσοι ἄνθρωποι στὸ σταθμὸ καὶ στὸ βαγόνι... Ἀλλὰ μὲ μιὰν ἄμαξαν!... Χιλιάδες ἄμαξες κυκλοφοροῦν καὶ φεύγουν σὲ κάθε λεπτὸ ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, χωρὶς κανεὶς νά τις προσέξῃ... Ἔτσι λοιπόν καὶ σεῖς! Μέσα σὲ μιὰ κλειστὴ ἄμαξαν, σ' ἓνα λαντῶ θὰ εἴσαστε ἐν ἀπολύτῳ ἡσυχίᾳ...

— Πολὺ καλὰ. Ἀφοῦ τὸ κρίνεται ὡς ἀσφαλέστερον, ἔς γίνῃ ἔτσι.

— Καὶ τώρα καληνύχτα σας... Εἶμαι κουρασμένος καὶ ἡ ἐξοχότης σας τὸ ἴδιο!

— Μιὰ στιγμή Ντίκ! τὸν σταμάτησε ὁ κόμης Ἀλιμένα μὲ μιὰ κίνηση ἀνυπομονησίας. Ἐρωτήσατε τὸν Τζὼν γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;...

— Ποιὸ ζήτημα;

— Μὰ τὸ χέρι... νά! τὸ κομμένο χέρι, πού σᾶς ἔδειξαν...

Ἄν ἡ κυρία Μαρία εἶχε ἓνα χέρι μονάχα.

— Ὁχι δὲν τὸν ρώτησα, ἀπάντησε ὁ Ντίκ Λέσλυ σκεπτικῶς.

— Καὶ γιατί;

— Ἀρχικὰ δὲν τὸ σκέφθηκα, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον δὲν τὸ βρίσκω καὶ τόσο σπουδαῖο!

— Πῶς; δὲν τὸ βρίσκετε τόσο σπουδαῖο; Μὰ εἶναι σπουδαιότατον Ντίκ!

— Τότε γιατί δὲν τὸν ρωτήσατε σεῖς ὁ ἴδιος;...

— Δὲν εἶχα τὸ θάρρος Ντίκ! Πάντα ἤθελα, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα...

— Καί γιατί ; Δέν σᾶς καταλαβαίνω ἐξοχώτατε !

— Ἐφοβώμουν ἀξαιρετικά τὴν ἀπάντησή του ! Αὐτὸ τὸ κομμένο χέρι ἂν δέν ἦταν τῆς κυρίας Μαρίας ;... Ὅλη μου ἡ εὐτυχία θὰ χάνονταν ! Ἀγάπησα τὴν Μαρία ἀπὸ αὐτὸ τὸ κομμένο χέρι, ποὺ τυχαίως ἔπεσε στὰ χέρια μου. Ὁρκίστηκα τότε νὰ ἀνακαλύψω τὴν γυναῖκα στὴν ὁποία ἀνήκει ! Καί τὸ λάτρεψα αὐτὸ τὸ χέρι Ντίκ !... Κάθε βράδυ τὸ κυττῶ ὧρες ὁλόκληρες, τὸ φιλῶ ἀδιάκοπα καὶ ὀνειρεύομαι πότε θὰ μπορέσω νὰ φιλῶ ἀκατάπαυστα καὶ τὴν πραγματικὴ ζωντανή του κυρία. Ἄν λοιπὸν τώρα τὸ χέρι... ὦ ! Θεέ μου ! Αὐτὸ τὸ ξύπνημα στὴν πραγματικότητα θάταν τρομερὸ καὶ ἀπαίσιο Ντίκ !

Ὁ ἀστυνομικὸς κύτταζε τὸν κόμητα Ροβέρτο Ἀλιμένα σὰν νὰ εἶχε μπροστὰ του ἓναν τρελλό.

— Γιατί μὲ κυττᾶτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο Ντίκ ;...

— Μοῦ φαίνεσθε τόσο πολὺ περίεργος ἐξοχώτατε ! Συγγνώμη ! Ἀλλὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ καταστείλω τὴν ἐκπληξή μου.

— Τὴν ἐκπληξή σας... Μὰ γιὰ ποῖο πρᾶγμα Λέσλυ ;

— Γιὰ ὅσα μοῦ εἶπατε ἐξοχώτατε... Νά ! γιὰ τὸ χέρι... γιὰ τὸν ἔρωτά σας... γιὰ ὅλα τέλος πάντων !...

— Μὰ δέν καταλαβαίνετε, λοιπὸν, πὼς ὅ,τι κάνω εἶναι μονάχα γιὰ τὴ φανταστικὴ εἰκόνα, ποὺ ἔπλασα τῆς γυναίκας μὲ τὸ κομμένο χέρι !...

— Ὡραῖα ! αὐτὴ ἡ γυναῖκα δέν εἶναι ὅμως φανταστικὴ !

— Δέν εἶναι φανταστικὴ ; Ὡστε ξέρετε τὴν ἀλήθεια ; Ντίκ ! Πέστε μου καὶ μένα Ντίκ ! Εἶναι αὐτή ;... Εἶναι ἡ Μαρία. . Εἴσθε βέβαιος ;... Πέστε μου τὴν ἀλήθεια !

— Ἀφοῦ τὸ θέλετε ἐξοχώτατε... εἶμαι βέβαιος, πὼς αὐτὸ τὸ κομμένο χέρι ποὺ ἔπεσε τυχαίως στὴν κατοχή σας ἀνήκει στὴν κυρία Μαρία !...

— Εἴσθε βέβαιος Ντίκ ;...

— Ἀπόλυτα βέβαιος !

— Ἐχετε δεδομένα νὰ τὸ πιστεύετε Ντίκ ;...

— Ἀρκετά. Ἴσως πολλὰ περισσότερα ἀπ' ὅ,τι πρέπει !

— ὦ ! Εὐχαριστῶ Ντίκ ! Κι' ἐγὼ κατὰ βάθος τὸ πιστεύω !...

— Καί τώρα καληνύχτα σας ἐξοχώτατε !...

Καληνύχτα φίλε μου Ντίκ ;

Μὲ μιὰ ἀπεριόριστη χαρά κι' εὐγνωμοσύνη ὁ Ἰταλὸς ἀριστοκράτης ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι, ποὺ τοῦ πρότεινε ὁ ἀστυνόμος τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ.

Ὁ Ντίκ Λέσλυ μπρὸς σ' ἓναν τόσο μεγάλο θερμόαιμο ἐνθουσιασμό χαμογέλασε ἐλαφρά, ὑποκλίθηκε κι' ἔφυγε.

Τρεῖς ὧρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα χτύπησαν σὲ λίγο ! Ὁ κόμης Ἀλιμένα ἄναψε τὸ σαμοβάρι, ἤπιε λίγο ζεστό, δυνατό τσάϊ κι' ἄρχισε νὰ καπνίζει. Ἐπέρασε ὁλόκληρη τὴ νύκτα ὀνειρευόμενος μ' ὀρθάνοιχτα μάτια.

Ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα ξύπνησε ἀργὰ τ' ἄλλο πρωῒ, ἀφοῦ ἀποκοιμήθηκε κατὰ τὰ χαράματα μ' ἓναν ὕπνο ἀρχικὰ ἐκνευρισμένο καὶ διακοπτόμενο ἀπὸ ὕστερικους τιναγμούς, ἀργότερα δὲ βαρὺ καὶ βαθὺ σὰν τὸ θάνατο...

Σὲ λίγο ἓνας ὑπηρέτης τοῦ ξενοδοχείου τοῦ ἔφερε στοῦ διαμέρισμά του τὸ πρωῒνὸ ταχυδρομεῖο. Ἦταν ὅλα γράμματα ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχαν ἐν πρώτοις ἀπευθυνθῇ καὶ ἦταν γι' αὐτὸ τὸν λόγο ἀργοπορημένα ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἀποστολῆς πέντε-ἕξι ἡμέρες τὸ ὀλιγώτερο.

Μιὰ ἐπιστολὴ ἐνὸς παλιοῦ ὑπηρέτη τοῦ ἀπὸ τὸ Μιλᾶνο τοῦ ἀνήγγειλε, πὼς κάτι κλέφτες εἶχαν μπῆ στοῦ σπίτι του καὶ ἀφοῦ ἔκαναν ὅλα ἄνω-κάτω εἶχαν φύγει χωρὶς νὰ πάρουν οὔτε μιὰ καρφίτσα. Ὁ γέρο-ὕπηρέτης μάλιστα ἐξέφραζε τὴν ἀπορία του γι' αὐτὴ τὴ νυχτερινὴ ἐπίσκεψη, ποὺ ἔγινε χωρὶς νὰ ἀφαιρεθῇ οὔτε τὸ ἐλάχιστο ἀπὸ τὸ πλούσιο σπίτι...

— Ὁρισμένα εἶναι ὁ Μάρκος Χέννερ... ποὺ ψάχνει ἀκόμα γιὰ τὸ κομμένο χέρι !... σκέφτηκε ὁ Ροβέρτος Ἀλιμένα, ποὺ εἶχε συνηθίσει πιά ἐκ πρώτης ὄψεως νὰ διακρίνῃ ὅλες τίς ὑπουλες ἐνέργειες τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Ἐνα ἄλλο γράμμα, ἀπ' τὸ Λονδίνο αὐτό, τοῦ ἀνήγγειλε πὼς τὸ κότερο ποὺ θὰ μεταχειριζόταν γιὰ τὴ φυγὴ τοῦ ὀνομαζόμενου «Ντοῦντε» καὶ ἦταν ἱκανὸ νὰ διασχίσῃ ἀκόμα καὶ τὸν ὠκεανό, γιὰ νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν καὶ τὴν ἀγαπημένη του

Μαρία μέχρι την Νέα Υόρκη. Ἡ ἐπιστολή ἦταν ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ Ντὶκ Λέσλυ. Τοῦ θύμιζε μάλιστα συχνὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά του γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος σὲ κάθε στιγμή, καθὼς καὶ τὰ πράγματα τῆς Μαρίας.

Ὁ κόμης Ἀλιμένα ὑπάκουσε στὶς συμβουλὲς τοῦ Ντὶκ Λέσλυ ὅσο πὺδ γρήγορα μποροῦσε. Κατὰ τὸ μεσημέρι δυὸ μικρὲς πέτσινες βυλὶτζες γέμιζαν μὲ λίγα μεταξωτά, ἀλλὰ θαυμάσια γυναικεῖα χρειώδη γιὰ τὴ Μαρία καὶ ἄλλες δυὸ μὲ τὰ δικά του...

Εἶχε καθήσει στὸ μικρὸ σαλονάκι τοῦ διαμερίσματός του στὸ Πικαντίλλυ ὅτελ γιὰ νὰ φάῃ κάτι γιὰ μεσημέρι, ὅταν ἕνας ὑπνέτης τοῦ ἔφερε ἕνα τηλεγράφημα. Ἐρχόταν ἀπὸ τὴ Νεάπολη καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

Κόμητα Ροβέρτον Ἀλιμένα

Γκράντ Ὅτελ—Παρίσιοι

Ξαναβοῶκα τὴν ἀγαπημένη μου Ραχήλ! Σὲ ἱκετεύω νὰ γυρίσῃς ἀμέσως στὴ Νεάπολη. Τὸ ἀπαιτῶ ἐπειδὴ εἶσαι φίλος μου! Ἀπάντησέ μου ἀμέσως πότε θὰ φθάσῃς. Σὲ περιμένω τάχιστα.

ΡΑΝΙΕΡΙ ΛΑΜΠΕΡΤΙΝΙ

Τὸ τηλεγράφημα αὐτὸ συγκίνησε ὑπερβολικὰ τὸν κόμη Ἀλιμένα. Θυμήθηκε ὅλες τὶς τελευταῖες ἐπιστολές, πὺδ ἔστελνε ἀκατάπαυστα ἀπὸ τὴν Ἰταλία ὁ φίλος του Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ στὶς ὁποῖες ἔκλαιγε διαρκῶς τὴν ἀπότομη ἐξαφάνιση τῆς ἀγαπημένης του Ραχήλ. Καὶ νὰ! πὺδ ξαφνικὰ ὁ Ρανιέρι τὴν ξανάβρισκε! Ἐλέγονταν δὲ καὶ Ραχήλ... Ραχήλ! Βέβαια! Τὸ ἴδιο ὄνομα, πὺδ ἔλεγε ἀκατάπαυστα ἡ φυλακισμένη Μαρία. Μήπως, λοιπόν, ἡ Ραχήλ αὐτὴ ἦταν κόρη τῆς Μαρίας; Μήπως ὁ καμπόρρης δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει νὰ ξεκάνῃ τόσες φορές τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι—ὅπως καὶ ὁ ἴδιος τοῦ τὸ εἶχε πιστοποιήσει ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τὴν Ραχήλ;... Ἐπρεπε, λοιπόν, ἡ Μαρία νὰ βρισκόταν σὲ σχέση μὲ τὴν κοπέλλα πὺδ ἀγαποῦσε ὁ φίλος του Ρανιέρι, γιὰ νὰ ζητᾷ νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ τόσο ἄγρια ὁ καμπόρρης μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Βέβαια! Ἡ Μαρία ἦταν μητέρα τῆς Ραχήλ!... Γι' αὐτὸ ἦταν βέβαιος ὁ κόμης Ἀλιμένα! Ἦταν ἀδύνατο ἄλλοιῶτικα νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἔχθρα τοῦ Μάρκου Χέννερ... Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι ἀγαποῦσε τὴν Ραχήλ κι' αὐτὸς τὴν Μαρία—εἰς ἐπίμετρον δὲ εἶχε στὴν κατοχὴ του τὸ κομμένο χέρι, ἕνα πρᾶγμα πὺδ ἦταν εἰς βάρος τοῦ καμπόρρη μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Μιὰ μεγάλη σύγχυση ἐκυρίευσε τὸ μυαλὸ τοῦ Ἀλιμένα. Γιὰ μιὰ στιγμή θέλησε νὰ ἐκμυστηριευθῇ στὸ Ρανιέρι ὅλες τὶς τελευταῖες του ἐνέργειες καὶ νὰ τὸν καθησυχάσῃ μὲ τὴν ἀνέυρεση τῆς Μαρίας ἐδῶ στὸ Λονδίνο, καθὼς καὶ μὲ τὴν πεποίθησή του ὅτι ἡ Ραχήλ ἦταν κόρη τῆς... Ὑστερα, ὅμως, θυμήθηκε τὶς συμβουλὲς τοῦ Ντὶκ Λέσλυ καὶ ἀπεφάσισε νὰ τηλεγραφήσῃ ἀπλᾶ στὸν Λαμπερτίνι, ὅτι ἀδυνατοῦσε μέχρι αὔριο τοῦλάχιστον ν' ἀναχωρήσῃ γιὰ τὴν Νεάπολη. Ὑστερα ἀπὸ ἀδιάκοπες μεταλλαγὰς καὶ σκέψεις, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

Κόμητα Ρανιέρι Λαμπερτίνι

Γκράντ Ὅτελ—Νεάπολιν (Ἰταλίαν)

Εἶμαι στὸ Λονδίνο! Χαίρομαι πὺδ ξαναβοῶκα τὴν ἀγαπημένη σου! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ πότε θὰ μπορέσω νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Πάντως σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι ἐργάζομαι καὶ γιὰ τὴν εὐτυχία σου. Ἀδυνατῶ νὰ ἐκθέσω καθέκαστα σ' αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα. Περίμενε αὔριο πολλὰ νέα ἂν πετύχω τὸ κόλλο μου. Πίστευε πάντα σὲ μένα.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΑΛΙΜΕΝΑ

Ἐστειλε τὸ τηλεγράφημα στὸ τηλεγραφεῖο. Μετὰ λίγες στιγμές, ὅμως, μετάνοιωσε γι' αὐτὴν τὴν ἀπερισκεψία. Στὴν ἐκνευρισμένη σκέψη του ὅλοι ὅσοι τὸν περιτριγύριζαν δὲν ἦσαν παρὰ πρόστυχοι κατάσκοποι, πὺδ δούλευαν γιὰ λογαριασμὸ τοῦ καμπόρρη μὲ τὰ πράσινα μάτια ἀκόμα καὶ οἱ τηλεγραφηταὶ καὶ οἱ ὑπνέτες τοῦ ξενοδοχείου. Θέλησε νὰ τρέξῃ στὸ τηλεγραφεῖο καὶ νὰ ζητήσῃ πίσω τὰ τηλεγραφήματα. Θυμήθηκε ὅμως πῶς εἶχε δώσει τὸ λόγο του στὸν Ντὶκ Λέσλυ νὰ μὴ ξεμυτῇ καθόλου ἀπ' τὰ διαμερίσματα τοῦ ξενοδοχείου...

Γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῇ ἀπὸ τὴν ἀγωνία πὺδ τὸν κατεῖχε κά-

θησε κι' ἔγραψε τρία γράμματα. Τὸ ἓνα στὴν Ἰταλία στὸν δικηγόρο του Μιράνα ρωτώντας τον γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς ἀποπείρας δολοφονίας, ποὺ ἐκατηγορεῖτο ἐναντίον τοῦ Ρανιέρι Λαμπερτίνι, τὸ δεύτερο στὴν Ἰταλικὴ πρεσβεία στὸ Λονδίνο καὶ τὸ τρίτο στὸ συμβολαιογράφο του στὸ Μιλᾶνο, ποὺ εἶχε ἀναλάβει ὅλα τὰ περιουσιακὰ του ζητήματα. Καὶ στὶς τρεῖς ἐπιστολές, ὅμως, κατέληγε ὅτι ἐὰν τίς μέρες αὐτὲς τοῦ συνέβαινε τίποτε—τότε νὰ ζητοῦσαν ἀμέσως τὴ σύλληψη τοῦ Ἑβραίου γιατροῦ Μάρκου Χέννερ, γιατί αὐτὸς θὰ τὸν εἶχε δολοφονήσει...

Ἐβαλε καὶ τὰ τρία γράμματα στὸ μεσαῖο συρταράκι τοῦ γραφείου του, ποὺ ἄφησε κατόπιν ξεκλειδωτο. Ἀποκαμωμένος ἔπεσε βαρεῖα σὲ μιὰ πέτινη πολυθρόνα ἐκνευρισμένος στὸ ἔπακρο. Ἦταν 7 1/2 ὥρες τὸ βράδυ... Στὶς ἑνδεκα θὰ ἔρχονταν ὁ Ντίκ Λέσλυ. Ἐπρεπε νὰ περιμένῃ ἀκόμα τρισημίσις ὥρες μέχρι τὴ στιγμή, ποὺ θὰ ἔρχονταν ὁ ἀστυνομικός. Ὁ χρόνος αὐτὸς τοῦ φαίνονταν τεράστιος, γιατί ἡ ψυχικὴ του κατάσταση ἦταν ἀθλία.

Ἐνα χαρούμενο γέλοιο τὸν τίναξε ἀπὸ τὸν λήθαργο ποὺ εἶχε μουδιάσει ὁλόκληρο τὸ σῶμα του. Ἄνοιξε τὰ μάτια κι' ἀντίκρουσε τὸν ἀστυνομικὸ Ντίκ Λέσλυ νὰ τὸν κυττάζῃ χαρούμενος.

— Μπράβο ἐξοχώτατε... Βλέπω πὼς ἀναπαύεσθε... Αὐτὸ εἶναι εὐχάριστο!

Τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἐλέγοντο σ' ἓνα τόσο εὐθυμο τόνο τὸν ἐπανεφέραν ἀμέσως στὴν τραγικὴ πραγματικότητα.

— Τί λέτε Λέσλυ! Εἶμαι ἓνας ἡλίθιος... ἔκανα μιὰ μεγάλη κουταμάρα!... μιὰ πολὺ μεγάλη βλακεία, ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς κοστίσῃ. Ἐτηλεγράφησα στὸν Λαμπερτίνι, πὼς κάνω κάποιον κόλπο ἐδῶ στὸ Λονδίνο καὶ δὲν μπορῶ νὰ πάω ἀμέσως στὴ Νεάπολη. Ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἀγαπημένη του τὴ Ραχήλ...

— Μπᾶ;... Ὡστε τὴν ξαναβρῆκε; Μοῦχατε διηγηθῇ τὴν ἱστορίαν του, εἶναι κι' αὐτὸ θῆμα τοῦ Μάρκου Χέννερ δὲν

εἶν' ἔτσι;... Μπράβο του, ποὺ τὴν ξαναβρῆκε. Μπράβο! Ἀλλὰ Ραχήλ; Ἐτσι λέγεται;... Ραχήλ... Ἀλλὰ Ραχήλ εἶπατε ἐξοχώτατε;... Ναί;... Ὡραῖα!... Εἶναι, λοιπόν, κόρη τῆς Μαρίας αὐτῇ! Θὰ τῆς τὸ διηγηθοῦμε σήμερα τὸ βράδυ...

— Λέσλυ! Μὲ κοροϊδεύετε;... Λέσλυ!...

— Κάθε ἄλλο ἐξοχώτατε... Εἶμαι βέβαιος γιὰ ὅτι λέγω... Ἡ Ραχήλ εἶναι κόρη τῆς Μαρίας!... Εἶμαι τόσο βέβαιος, ὅσο καὶ στὸ ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶναι Ἀγγλος ὑπῆκοος. Τώρα ἐξηγεῖται καὶ τὸ μῖσος τοῦ Χέννερ γιὰ τὸ φίλο σας Ρανιέρι Λαμπερτίνι...

— Ὡστε νομίζετε;... Αὐτὴ τὴ σκέψη ἔκανα κι' ἐγώ... Ἄν ὅμως ὁ Μάρκος Χέννερ πιάσῃ τὸ τηλεγράφημα, ποὺ ἔστειλα σήμερα τὸ βράδυ;...

— Ὁ Ντίκ Λέσλυ ἔβαλε ξανά τὰ γέλοια...

— Ὡ! ὠρισμένως θὰ φαντάζεσθε ὅλο τὸν κόσμον κατὰ σκοπο τοῦ Ἑβραίου γιατροῦ Χέννερ... Ὁχι! Τὸ τηλεγράφημά σας θὰ φτάσῃ στὴ Νεάπολη, χωρὶς ὁ κάμπουρης νὰ μάθῃ τὸ παραμικρό! Ἀλήθεια! ἄς ἀφήσουμε, ὅμως, αὐτά. Εἴσατε καθ' ὅλα ἔτοιμος;...

— Μάλιστα Ντίκ!

— Τότε πᾶμε, ἐξοχώτατε...

— Μὰ, ἂν ὁ Λέβις δὲν θελήσῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ.

— Θὰ μᾶς βοηθήσῃ! Τοῦ μίλησα σήμερα τὸ πρωῒ στὸ σπῖτι τοῦ Μάρκου Χέννερ... Ναί, μὴν ἐκπλήττεσθε! Πῆγα στὸ σπῖτι αὐτοῦ τοῦ καμπόρη... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος φεύγει τὸ βράδυ στὶς δέκα καὶ μισὴ γιὰ τὸ Λίβερπουλ... Ἐτσι τὸ πεδὶο δράσεως μᾶς μένει ἐλεύθερο, γιὰ σήμερα τὴν νύχτα τοῦλάχιστον...

— Ὡστε νομίζετε Ντίκ πὼς ἡ Μαρία θάρρῃ μαζί μας; Μαζί μου; Σήμερα τὸ βράδυ κιόλας;...

— Μάλιστα ἐξοχώτατε!

— Μὰ διηγηθῇτε μου λοιπόν, διηγηθῇτε μου!...

Ὁ Ντίκ Λέσλυ κύτταξε τὸ ρολόι του.

— Εἶναι ἑνδεκα παρὰ τέταρτο! Πρέπει νὰ πηγαίνουμε... Ὁ Τζὼν κι' ὁ Λέβις θὰ μᾶς περιμένουν στὴ Σούθαμπτον

Σρήτ. Τὸ πῶς μπήκα στὸ σπῖτι τοῦ Χέννερ θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ ἀργότερα... Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν τὰς μεθόδους των... Λοιπὸν ἐξοχώτατε, πηγαίνουμε;... Εἶναι ὥρα!...

Ὁ Ντίκ Λέσλυ φαινόταν χαρούμενος. Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένά κατάλαβε πῶς ἡ ἐκπλήρωση τοῦ σκοποῦ του δὲν ἀπείχε πολὺ. Καὶ μιὰ ἀκατάσχετη περιέργεια τὸν ἐκυρίευσε.

— Καλὰ καὶ ἡ Μαρία; Ποιὸς θὰ μᾶς δώσῃ τὴ Μαρία; Ποιὸς θὰ μᾶς τὴν φέρῃ;

— Ὁ Λέβις ἐξοχώτατε! Ἡ Σούθαμπτον Στρήτ εἶναι καθεύων στὸ Λόγκ Σκουαίρ, πού εἶναι τὸ σπῖτι τοῦ Μάρκου Χέννερ... ἄς μὴ πολυλογούμε, ὅμως, ἐξοχώτατε. Πρέπει νὰ πηγαίνουμε! Εἰδοποιήσατε τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου πῶς φεύγετε;... Γράψατε τὰ γράμματα στὴν Πρεσβεΐα σας καὶ στὸν δικηγόρο σας;... ὥραϊα! Πηγαίνουμε, λοιπόν...

— Ναί! Πηγαίνουμε Ντίκ, ἐπανέλαβε κατασυγκινημένος ὁ Ἀλιμένά.

Βγῆκαν ἀμίλητοι στὸ δρόμο. Ὁ Λέσλυ σταμάτησε μιὰ στιγμή στὸ ταμεῖο τοῦ ξενοδοχείου γιὰ νὰ πῇ λίγα λόγια στὸν διευθυντὴ.

— Ἕνα αὐτοκίνητο τοὺς περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου. Ὁ κόμης Ἀλιμένά χαμογέλασε:

— Βλέπω πῶς δὲν παίρνετε πιά προφυλάξεις Ντίκ!...

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, ὁ ἄνθρωπός μας εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή μακριὰ ἀπ' τὸ Λονδίνο... μурμουρίσε ἀφηρημένα ὁ ἀστυνομικός, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ ταξί καὶ κάνοντας ἕνα νόημα στὸν Ἀλιμένά νὰ περάσῃ.

Τὸ ρολοῖ μιᾶς γοτθικῆς ἐκκλησίας χτυποῦσε ἔντεκα ὅταν τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε.

— Φτάσαμε!... μίλησε ὁ Ντίκ!... καὶ ξέρετε ἐξοχώτατε ὁ Τζάκ—γιὰ τὸ σωφὲρ μιλῶ—εἶναι καὶ μποξέρ! Μπορεῖ νὰ μᾶς χρειασθῇ. Εἶναι δικός μου ἄνθρωπος.

Κατέβηκαν κι' οἱ τρεῖς. Ὁ Τζάκ κράτοῦσε μιὰ σιδερένια γροθιά στὰ χέρια του.

— Θὰ περιμένω ἐδῶ Ντίκ!... εἶπε τοῦ ἀστυνομικοῦ. Πη-

γαίνετε ἐσεῖς!... ἕνα σφύριγμα μόνο κι' εἶμαι κοντά σας, ἂν χρειασθῇ ἀνάγκη...

Ὁ Ἀλιμένά αἰσθάνθηκε ἕνα παράξενο ρίγος νὰ τοῦ περνᾷ ὁλόκληρο τὸ σῶμα. Μιὰ σκιὰ τοὺς πλησίαζε...

— Ἀλλό! Τζῶν;... φώναξε ὁ ἀστυνομικός.

Ὁ ὑπηρετὴς τοῦ Μάρκου Χέννερ πλησίασε ἄφοβος.

— Ἐφυγε! μίλησε ἀργά... Ὁ Λέβις ἔχει ἕνα τέταρτο, πού γύρισε ἀπὸ τὸ σταθμό... Εἶναι πρώτη φορά, ὅμως, πού ὁ γιατρὸς Χέννερ, ἔφυγε γιὰ ταξειδί, χωρὶς νὰ πάρῃ καὶ τὴν κ. Μαρία μαζί του... ὥρισμένως κάποιος θεὸς μᾶς βοηθεῖ ἐξαιρετικά...

— Ἕνας εἶναι ὁ θεός! Τὸν διέκοψε ὁ ἀστυνομικός. Λέγε μου, ὅμως, πού εἶναι ὁ Λέβις καὶ γλήγορα!...

— Μᾶς περιμένει στὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας! ἐδῶ πιὸ κάτω.

Ξεκίνησαν χωρὶς καμμιὰν ἄλλην κουβέντα. Ὁ σωφὲρ Τζάκ ἔμεινε μονάχα νὰ φυλάῃ τὸ αὐτοκίνητο, ἂν καὶ ὁ δρόμος ἦταν κατασκότεινος.

Ἐκανε ἕνα κρὺο διαβολεμένο. Τράβηξαν κατὰ μῆκος μιᾶς μεγάλης ψηλῆς μάντρας σύρριζα στὸν τοῖχο. Τὸ πεζοδρόμιο ἦταν ἀρκετὰ φαρδὺ μὲ δυὸ σειρὲς δέντρα κι' ὁ δρόμος ἔδινε τὴν ἐντύπωση μιᾶς ἀριστοκρατικῆς συνοικίας.

Ὑστερα ἀπὸ μερικὰ βήματα ἔφτασαν σὲ μιὰ μικρὴ σιδερένια πόρτα. Ὁ Τζῶν χτύπησε τρεῖς φορές κι' ἡ σιδερόπορτα ἄνοιξε ἀμέσως, ἀφήνοντας νὰ φανῇ στὸ ἀνοιγμά της ἕνας ψηλὸς ξερακιανὸς ἄνδρας.

— Καλησπέρα Λέβις, ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός, εἶσαι ἔτοιμος;

— Ναί! Καθ' ὅλα... ἀπάντησε ὁ ἀρχιθαλαμοφύλαξ τοῦ Μάρκου Χέννερ μὲ μιὰ βαρεῖα στεγνὴ φωνή. Ὑστερα, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Ἀλιμένά, πού ἔστεκε δίπλα στὸ Λέσλυ ἀνίκανο νὰρθρῶση ἔστω καὶ μιὰ συλλαβή.

— Λοιπόν! Φέρε μας τὴν κ. Μαρία, τόνισε ὁ ἀστυνομικός.

Ἔχετε τὰ χρήματα;... Δώστε μου τὰ χρήματα!...

— Πρῶτα τὴ γυναῖκα φίλε μου!... ἀπάντησε σκληρὰ ὁ Λέσλυ καὶ κάνε γλήγορα, γιατί θὰ ξεπαγιάσουμε ἐδῶ στὸ δρόμο.

Ὁ Λέβις ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν Τζῶν καὶ σὲ λίγο κι' οἱ

δυο χάνονταν πίσω από τη μικρή σιδερένια πόρτα, που ξανάκλεισε απότομα.

«Ο Άλιμένα σήκωσε το κεφάλι και είδε δεξιά του ένα μεγάλο άρχοντικό σπίτι που κατέληγε σ' έναν κήπο μ' αυτή την μάντρα τριγύρω. Ήταν κατάκλειστο και θεοσκοτεινό. Άρχισε νά τὸ περιεργάζεται για νά διασκεδάση τὴν ἀνυπομονησία του...

Καὶ περίμεναν, περίμεναν πολλή ὥρα! Τὸ ρολόι τῆς γοτθικῆς ἐκκλησίας χτύπησε ἀργὰ μεσάνυχτα!... κι' ὕστερα μισή! Μιά!... μιάμιση... δύο!...

Εἶχαν ξεπαγιάσει ἀπὸ τὸ κρύο! Ὁ Ντίκ Λέσλυ εἶχε ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο τῆς ψηλῆς μάντρας καὶ κάπνιζε ἀδιάκοπα τὴν πίπα του. Ὁ Άλιμένα συργίανουσε νευρικά, δαγκώνοντας παρὰ καπνίζοντας τσιγάρα...

Πλησίασαν σχεδὸν τρεῖς τὸ πρωτὶ κι' ὁ Άλιμένα εἶχε χάσει πιά κάθε ἐλπίδα νά ἴδῃ τὴν Μαρία, ὅταν ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἓνα τρίξιμο κλειδιοῦ στὴν μικρὴ σιδερόπορτα.

Ἀσυναίσθητα ὁ Ροβέρτος ἔκανε δυὸ-τρία βήματα πρὸς τὰ πίσω. Ὁ ἀστυνομικὸς ἔστρεψε μονάχα ἡσυχὰ τὸ κεφάλι.

Στὸ ἀνοιγμα παρουσιάστηκαν ἓνας ἄντρας κι' ὕστερα μιὰ γυναῖκα! Ήταν ὁ Λέβις καὶ ἡ Μαρία...

Ὁ κόμης αἰσθάνθηκε τὰ πόδια του νά τρέμουν. Μιά ἐξαιρετικὴ συγκίνηση τοῦ πλημμύρισε τὴν ψυχὴ. Κύτταξε καταπρόσωπο τὴν γυναῖκα, ποὺ ἦταν δεκαπέντε ὁκλόκληρα χρόνια ἢ αἰχμάλωτος τοῦ ἀπαισίου καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια.

Ήταν τυλιγμένη σὲ μιὰ μαύρη μακρὰ μπερτα καὶ εἶχε τὸ κεφάλι τῆς σκεπασμένο σ' ἓνα μεταξωτὸ ἄσπρο σάλι. Κι' ἦταν τόσο ὁμορφὴ! Εἶχε ἓνα ὠχρόλευκο δέρμα, δυὸ μεγάλα μαύρα μάτια καὶ μιὰ ἔκφραση τόσο γλυκεῖα, τόσο παθητικὴ, τόσο ἑλκυστικὴ ἀπ' τὴ μορφή τῆς. Κι' ἦταν ψηλὴ, λιγνὴ μ' ἓνα θαυμάσιο ἁρμονικώτατο σῶμα.

Ὁ Λέβις τὴν κρατοῦσε, τὴν βοηθοῦσε ἀπαλὰ λές κι' ἦταν ἀδύνατη νά μὴ πέση περπατώντας, μὲ τὰ μικρὰ χαριτωμένα βήματά τῆς. Ἀθόρυβα μαζὶ μὲ τὸν ἀρχιθαλαμοφύλακα πλησίασε τὸν κόμη Ροβέρτο καὶ σήκωσε πάνω τὰ μεγάλα ὄνειρο-

πόλα τῆς μάτια. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Άλιμένα ὀρκίζονταν βαθεῖά του, πὼς ἡ Μαρία ἦταν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε καὶ ποὺ θάταν ἡ αἰώνια εὐτυχία τῆς ζωῆς του.

— Εἶναι ἀλήθεια, κύριε κόμη, πὼς θέλετε νά μ' ἀπελευθερώσετε;... τὸν ρώτησε μὲ μιὰ σιγανὴ μελωδικὴ φωνή, μιὰ φωνὴ σπασμένη ἀπ' τὴν ἀδιάκοπη λύπη καὶ τὰ κλάμματα δεκαπέντε ὁλοκλήρων χρόνων.

— Μάλιστα κυρία μου! Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου!... ἀπάντησε τρέμοντας ὁ Ροβέρτος.

— Κι' εἶναι ἀλήθεια ἀκόμα, πὼς θά μὲ ὀδηγήσετε κοντὰ στὴν κόρη μου τὴν Ραχήλ;... τὸν ξαναρώτησε μὲ μεγάλῃ ψυχικὴ συγκίνηση.

— Μάλιστα κυρία μου! Μάλιστα!... στήν... δεσποινίδα Ραχήλ... στὴ Ραχήλ... ναί... Ήταν πιά ὑπερβέβαιος, πὼς ἡ Ραχήλ, ἡ ἀγαπημένη τοῦ Λαμπερτίνι, ἦταν κόρη τῆς Μαρίας.

Τὰ μάτια τῆς ἔκλεισαν γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ξανάνοιξαν γιὰ νά τὸν κυττάξουν καὶ πάλι μὲ δυὸ δάκρυα, ποὺ ἀργοκυλοῦσαν στὸ βελούδινο ὠχρὸ πρόσωπό τῆς.

— Ὅχι! μὴ κλαῖτε κυρία!... μὴ κλαῖτε! Τῆς φώναξε ἀκράτητος ὁ Άλιμένα.

— Δάκρυσα μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν χαρά... ἔχω τόσο ξεσυνήθισαι τὴν εὐτυχία... κύριε!... κύριε!... σὰς θυμᾶμαι τώρα ἀπὸ τὸ καρναβάλι στὴ Ρώμη... μᾶς παρακολογήσατε σ' ἓνα ἄλλο ἀμάξι μαζὶ μὲ κάποιον ἄλλο κύριο... Ναὶ σὰς θυμᾶμαι, μοῦ πετάξατε κι' ἓνα λουλοῦδι, ποὺ μοῦ τὸ πῆρε κατόπι ὁ... Σταμάτησε ἀπότομα. Ναί!... ναί!... ξανάρχισε σὲ λίγο. Σὰς πιστεύω... ἔς πηγαίνουμε!... κατέληξε γλυκὰ πιάνοντας μὲ τὸ χέρι τῆς τὸ δικό του ποὺ ἔτρεμε.

Σ' ὅλη τὴ διάρκεια αὐτοῦ τοῦ μικροῦ, ἀλλὰ χαρακτηριστικοῦ διαλόγου ὁ ἀστυνομικὸς Ντίκ Λέσλυ εἶχε δώσει στὸν Λέβις καὶ στὸν Τζὼν τὰ χρήματα προσθέτοντας μάλιστα μὲ μεγάλη γενναιοδωρία πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι εἶχε συμφωνηθῇ.

— Λοιπὸν, τί θά κάνετε τώρα ἐσεῖς... ρώτησε ὁ ἀστυνομικός. Θά φύγετε ἀμέσως;...

— 'Ο γιατρός δὲν θὰ γυρίσῃ παρὰ μόλις μεθαύριο. Λέω νὰ φύγω, λοιπόν, μὲ τὸν Τζὼν αὐριο τὸ πρωῒ... ἀπάντησε ὁ Λέβις.

'Ο 'Αλιμένα κι' ἡ Μαρία στέκονταν πάντα ὁ ἓνας κοντὰ στὸν ἄλλον χωρὶς ν' ἀλλάζουν οὔτε μιὰ λέξη. Ἡ Μαρία εἶχε ξεχάσει τὸ μικρὸ λεπτὸ χέρι τῆς ἀνάμεσα στὰ χέρια τοῦ Ροβέρτου, ποὺ δὲ ζοῦσε παρὰ μονάχα γι' αὐτήν. Καὶ πραγματικὰ στὴ φυσιογνωμία τῆς ὁμορφῆς ψηλῆς γυναίκας ἀντιφέγγιζε ἡ ἡσυχία. Ἀσυναίσθητα ἡ ἐπαφὴ τῶν δυνατῶν του χεριῶν, ποὺ ἔσφιγγαν νευρικά, ἀλλὰ ἀπαλὰ πάντα τὸ δικό της τὴν πλημμύριζε ἀπὸ ἀσφάλεια.

— 'Οχι! Καλλίτερα νὰ φύγετε σήμερα... συμβούλευσε ὁ ἀστυνομικός... Καὶ ποιὸς σὰς ἐγγυᾶται, πὼς δὲν μπορεῖ νὰ γυρίσῃ καὶ αὐριο τὸ πρωῒ;... Τότε τί θὰ γινόσαστε οἱ δυὸ σας: Καλλίτερα νὰ φύγετε μόλις ξημερώσῃ... σήμερα κιόλας.

Οἱ δυὸ ὑπηρέτες κυττάχτηκαν κι' εἶπαν μερικά λόγια ἀναμεταξύ τους.

'Ο ἀστυνομικός τοὺς χαιρέτησε τείνοντας τὸ χέρι. Τοὺς χαιρέτησε κι' ὁ κόμης 'Αλιμένα μὲ μιὰ γερὴ χειραψία. Ἡ Μαρία τοὺς πλησίασε συγκινημένη καὶ μὲ κλάμματα. 'Ο Τζὼν κι' ὁ Λέβις τῆς ἐφίλησαν μὲ σεβασμὸ τὸ χέρι...

'Ο 'Αλιμένα εἶδε τελικὰ τὴ Μαρία ν' ἀγκαλιάζῃ τοὺς δυὸ ὑπηρέτες καὶ νὰ τοὺς φιλῇ...

— Σὰς εὐχαριστῶ!... Εἴσαστε τόσο καλοὶ!... Σὰς εὐχαριστῶ... Δὲν θὰ σὰς ξεχάσω ποτέ! Ποτέ!... Τοὺς βεβαίωσε συγκινημένη κατεβάζοντας τὰ χέρια ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Λέβις ποὺ εἶχε ἀγκαλιάσει τελευταῖο.

'Ο κόμης αὐτὴ τὴ στιγμή παρ' ὀλίγο νὰ βάλῃ τίς φωνὲς ἀπὸ ὑπέρμετρη εὐτυχία προσέχοντας σ' ἓνα ξαφνικὸ ἀνασκήκωμα τῆς μπέρτας τῆς ψηλῆς ὁμορφῆς γυναίκας:

Ἡ Μαρία ἡ αἰχμάλωτος, τὸ θῶμα τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια, τοῦ Ἑβραίου γιατροῦ Μάρκου Χέννερ, ἡ Μαρία, ἡ ἀγαπημένη του εἶχε ἓνα μονάχα χέρι...

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΥΠΟΧΡΕΩΤΟΥ ΕΝ ΑΥΤῇ ΠΑΡΕΘΙΣΤΟΥΣΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΠΕΜΠΤΟ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΑΛΑΝΟ ΟΥΡΑΝΟ

Ἦταν μόλις μεσημέρι κι' ὁ ἥλιος χρύσωνε ὅλες τίς σκεπὲς καὶ τοὺς πύργους τῶν παλαιῶν ἀρχοντικῶν σπιτιῶν τῆς ἀριστοκρατικῆς αὐτῆς συνοικίας τῆς Νεαπόλεως μὲ τίς ὁλόθερμες ἀχτίδες του:

Στὸ μικρὸ ἐξώστη τοῦ διαμερίσματός του, στὸ Γκράντ 'Οτέλ ὁ κόμης Ρανιέρι Λαμπερτίνι κυττοῦσε ἀνυπόμονα τὸν μεγάλο ἀσφαλτοστρωμένο δρόμο, ποὺ σταματοῦσε πιὸ κάτω στὴν πλατεῖα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου. Τὸ λεπτὸ ἀδύνατο πρόσωπό του ἔπλεε σὲ μιὰ ἔκφραση ἀφάνταστης ἀναμονῆς. Καὶ πραγματικὰ περίμενε, ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή τὴ Ρόζα, τὴν πρώην ὑπηρέτρια τῆς Ραχήλ Καμπίμπ, ποὺ θὰ τοῦ ἔφερνε νέα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του... Εἶχεν ἔλθει στὴ Νεάπολη νὰ περάσῃ ἓνα μῆνα, ὕστερα ἀπὸ τὸ θλιβερὸ γεγονὸς, ποὺ τὸν εἶχε ρίξει ὁλόκληρους μῆνες στὸ κρεβάτι μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου. Στὴν ἀστυνομία τοῦ Μιλάνου κάποιος ἀστυνομικός εἶχε πληροφόρησι τὸν Λαμπερτίνι, πὼς ἡ Ραχήλ εἶχε μπῆ σ' ἓνα μοναστήρι τὸ ἴδιο βράδυ τοῦ τραυματισμοῦ του ἔξω ἀπὸ τὴν καγκελόπορτα τῆς Κλάρας Λορεντάννα. Ἔτσι τοῦλάχιστον ἔλεγε:

Μόλις κατάρθωσε, λοιπόν, νὰ σηκωθῇ ὁ Ρανιέρι ἄρχισε τίς ἀναζητήσεις του σ' ὅλα τὰ μοναστήρια. Ἀδύνατος ἀκόμη, μὲ τοὺς πνεύμονας πολὺ ἀδυνάτους ν' ἀνθέξουν σ' αὐτὴ τὴν ψυχικὴ καὶ σωματικὴ συγκίνηση, εἶχε πάθει μιὰν ὑπερβολικὴ ὑποθερμία κι' ἀναγκάστηκε ὕστερα ἀπὸ ἐπανειλημμένα συστάσεις τῶν ἱατρῶν του νὰ καθῆσθαι γιὰ ἓνα μῆνα στὴ Νεάπολη, ποὺ εἶχε τοὺς μῆνες αὐτοὺς τὸ θαυμασιώτερο κλίμα

ἀπ' ὅλη τὴν Ἰταλία. Σ' αὐτὸ εἶχε συντείνει καὶ ἡ ἀπογοήτευση γιὰ τὶς ἄκαρπες ἐρευνές του στὰ περισσότερα μοναστήρια γυναικῶν τῆς ἄνω καὶ κάτω Ἰταλίας.

Ἔτσι εἶχε περάσει ἡ πρώτη ἐβδομάδα. Ξαφνικὰ ἓνα ἀπόγευμα, ἀνάμεσα στοὺς διαβάτες διέκρινε μιὰ γυναικεῖα μορφή, ποὺ τὸν γέμισε συγκίνηση. Ἐβγαλε φωνές καὶ ὠρισμένα θὰ πηδοῦσε ἀπ' τὸ μπαλκόνι στὸ δρόμο, ἂν μιὰ νοσοκόμα δὲν βρισκόνταν αὐτὴ τῇ στιγμῇ κοντὰ του νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ἦταν ἡ Ρόζα, αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ἔβλεπε νὰ περνᾷ κάτω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο! Σὲ λίγο ἓνας ὑπηρετὴς τὴν ὡδηγοῦσε καὶ τὴν ἀνέβαζε στὸ διαμέρισμά του.

Ἀπὸ τὴν Ρόζα ἔμαθε ὅτι ἦταν δυνατό νὰ μάθῃ γιὰ, τὴν ἀγαπημένη του Ραχήλ. Μὲ δάκρυα στὰ μάτια ἡ πιστὴ ὑπηρετρία τῆς ἀγαπημένης του, τοῦ διηγήθηκε, πὼς ἡ Ραχήλ ἀπογοητευμένη ὕστερα ἀπὸ τὸ περιστατικὸ τῆς δολοφονίας εἶχε κλειστὴ στὸ μοναστήρι, νομίζοντας πὼς ὁ Ρανιέρι ἀγαποῦσε τὴ Λορεντάνα καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν κορόϊδεψε, ὅπως ἓνα ἄμυαλο κουτὸ κοριτσάκι.

Τὸ ἴδιο βράδυ τηλεγράφησε στὸ φίλο του Ροβέρτο Ἀλιμένα ἐξορκίζοντάς τον νὰ γυρίσῃ γλήγορα στὴν Νεάπολη ἐπειδὴ εἶχε ξαναβρῇ τὰ ἴχνη τῆς Ραχήλ.

Ἡ Ρόζα τοῦ γνώρισε ἀκόμη πὼς τὸ μοναστήρι, ποὺ εἶχε κλειστὴ ἡ Ραχήλ ἦταν στὴ Νεάπολη καὶ ἐλέγετο: «Τὸ σπῖτι τῶν θαμμένων ζωντανῶν». Αὐτὸ τὸ ὄνομα ἔκανε τὸν Ρανιέρι νὰ ριγῇ ἀπὸ πόνο. Ἦξερε καλά, πὼς τὸ μοναστήρι αὐτὸ ἦταν αὐστηρότατο καὶ δὲν ἐπετρέπετο σὲ κανέναν ἄνδρα ἢ εἴσοδος. Εὐτυχῶς, ὅμως, ποὺ ἀκόμα ἡ Ραχήλ δὲν εἶχε γίνῃ μοναχὴ καὶ ἦτο ἀκόμη δόκιμη καλόγηρα γιὰ μιὰν ἐβδομάδα! Σὲ μιὰν ἐβδομάδα κάτι μποροῦσε νὰ γίνῃ. Ὁ κόμης Λαμπερτίνι εἶχε πολλοὺς γνωστούς, ποὺ εἶχαν τὴν δύναμη καὶ τὰ μέσα νὰ τὸν βοηθήσουν. Κι' ἀπὸ τ' ἄλλο πρωῒ ἄρχισε τὶς ἐνέργειές του. Πέρασαν, ὅμως, δυὸ καὶ τρεῖς καὶ τέσσερες μέρες κι' οἱ ἐνέργειες τῶν φίλων του ἀπέβαιναν ὅλες ἄκαρπες. Ἡ Ραχήλ δὲν ἠθέλε τίποτε ν' ἀκούσῃ. Ἡ Ρόζα, ποὺ εἶχε πάει δυὸ-τρεῖς φο-

ρὲς στὸ μοναστήρι γιὰ νὰ ψαρέψῃ τὶς ψυχικὲς διαθέσεις τῆς Ραχήλ δὲν κατόρθωσε τίποτα. Ἡ Ραχήλ δὲν τὴν ἐρώτησε γιὰ τίποτα καὶ περισσότερο γιὰ τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι. Τὴν τελευταία μάλιστα φορά, οὔτε δέχτηκε καὶ νὰ δῇ κἂν τὴ Ρόζα.

Ἡ ἐβδομάδα πέρασε κι' ἔφτασε πιά ἡ τελευταία μέρα ποὺ ἡ ἀγαπημένη του Ραχήλ ἀπὸ δόκιμη θὰ γίνονταν καλόγηρα. Ὁ Ρανιέρι ἦταν ἔξω φρενῶν. Ὅλες του οἱ προσπάθειες ἦταν χαμένες! Ὁ κόμης Ἀλιμένα τὸν εἰδοποιοῦσε πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ ἔλθῃ ἀμέσως, γιὰτὶ ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀκόμη στὸ Λονδῖνο κι' ἡ Ρόζα ἡ μόνη ποὺ γίνονταν δεκτὴ ἀπὸ τὴν Ραχήλ μέχρι σήμερα, εἶχε χάσει κι' αὐτὴ, τὴν εὐνοια «τοῦ σπιτιοῦ τῶν Θαμμένων Ζωντανῶν». Μιὰ τελευταία σκέψη, ὅμως, τοῦ φώτισε τὸ μυαλό. Ἐτρεξε στὸν Ἐπίσκοπο τῆς Νεαπόλεως καὶ πῆρε ἓνα συστατικὸ γράμμα γιὰ τὴν ἐλευθέρᾳ εἴσοδο τῆς Ρόζας στὸ μοναστήρι μὲ τὴν γραμμένη διαταγή, πὼς ἔπρεπε νὰ ὡδηγηθῇ στὸ θάλαμο τῆς δόκιμης Ραχήλ χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ ἡ ἴδια ἡ δόκιμη. Αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἡγουμένη «τῶν Θαμμένων Ζωντανῶν» δόθηκε στὸν Λαμπερτίνι γιὰ τὴν Ρόζα μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Νεαπόλεως εἶχε μεγάλη ἀγάπη στὸν κόμητα Ρανιέρι, ποὺ ἦταν γιὸς τοῦ καλλίτερου νεανικοῦ φίλου του. Μ' αὐτὸ τὸ γράμμα ἡ Ρόζα εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ πολὺ πρωῒ σήμερα γιὰ τὸ μοναστήρι. Θᾶκανε τ' ἀδύνατα δυνατό νὰ πείσῃ τὴν Ραχήλ νὰ μὴ γίνῃ ἀκόμη καλόγηρα, νὰ περιμένῃ ἀκόμη ἕξ μῆνες—ἴσως ἀλλάξουν τὰ πράγματα. Ὁ κόμης Λαμπερτίνι εἶχε μεγάλη πεποίθηση στὴ Ρόζα. Ἡ καλὴ αὐτὴ γυναῖκα ἦταν ἡ μόνη ψυχὴ, ποὺ εἶχε κατορθώσει ν' ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὴν ἀξιαγάπητη Ραχήλ. Ἐάν, λοιπόν, ἡ Ρόζα δὲν κατόρθωνε τίποτα κανέναν ἄλλον στὸν κόσμον δὲν θὰ μπορούσε καὶ τὸ παραμικρότερο...

Ὁ κόμης Λαμπερτίνι στήριζε λοιπόν στὴ Ρόζα τὶς τελευταῖες του ἐλπίδες! Κατὰ βάθος, ὅμως, δὲν πίστευε πιά σὲ τίποτα. Ναί! ἡ ἀπόφαση τῆς Ραχήλ ἦταν ἀμετάκλητη. Εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ μοναχὴ καὶ ἡ ἀπόφασή της εἶχε γίνῃ πιά πραγματικὴ πεποίθηση στὴν πληγωμένη της κι' εὐαίσθητη καρ-

διά. Ὁ Ρανιέρι αἰσθάνονταν πῶς ἡ θλίψη τῆς Ραχήλ στηρίζονταν περισσότερο στοῦ ὅτι τὸ βράδυ ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸν πατέρα της γιὰ νὰ πάη μαζί του αὐτὸς ἦταν στῆς Κλάρρας Λορεντάννα καὶ σὲ λίγο γίνονταν θύμα ἀποπείρας δολοφονικῆς ἀπὸ τὰ ὄργανα τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια. Αὐτὸ εἶχε πειράξει ὑπερβολικὰ τὴ Ραχήλ. Ἡ παρθενικὴ τῆς ψυχὴ ματώθηκε κατὰβαθα.

Ἡ Ραχήλ θὰ ἦταν βεβαία, πῶς ὁ Ρανιέρι τὴν κορόϊδευε μὲ ψεύτικον ἔρωτα κι' ἐρωτοτροποῦσε πρόστυχα μὲ τὴν Κλάρρα Λορεντάννα γι' αὐτὸ εἶχε κλειστὴ στοῦ μοναστηρίου καὶ τὸν ἀγνοοῦσε... Ποῦ νὰ ἤξερε, τί τραγωδία κρύβονταν πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτά! Ἀμοιρὴ Ραχήλ... ὁ Ρανιέρι εἶχε γίνει θύμα παρεξηγήσεως ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του, ποὺ δυστυχῶς οὔτε ἔλεγε τίποτε, οὔτε ἤθελε ν' ἀκούσῃ καὶ τὸ παραμικρὸ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἔστω καὶ ἀπὸ τὴν πιστὴ τῆς Ρόζα. Τίποτα! Τίποτα... Εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ καλογρηὰ καὶ θὰ γίνονταν σήμερα τὸ πρωτὶ χωρὶς νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις ἔστω καὶ περιφραστικές, γιατί ἤθελε νὰ ταφῇ ζωντανὴ στοῦ αὐστηρὸ αὐτὸ μοναστήρι, ἐγκαταλείποντας γιὰ πάντα τὸν κόσμον, τὴν ζωὴ, τὴν εὐτυχία καὶ τὸν ἔρωτα τοῦ Ρανιέρι...

Εἶχαν περάσει οἱ δυὸ μετὰ τὸ μεσημέρι κι' ἡ Ρόζα δὲν εἶχεν ἀκόμα φανῇ. Ὁ Ρανιέρι ἔστεκε στὸν ἐξώστη καὶ κυτοῦσε μὲ ἀνυπόμονα μάτια κατὰ τὸν δρόμον. Ἡ νοσοκόμα τὸν εἶχε ἐπανειλημμένα παρακαλέσει νὰ φάῃ κάτι ἀλλὰ, ὁ κόμης Λαμπερτίνι στάθηκε ἀδύνατον νὰ πεισθῇ. Καθισμένος στὸν ἐξώστη ἀπὸ τίς δέκα τὸ πρωτὶ δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια του ἀπὸ τὸν ἀσφαλτοστρωμένο δρόμον.

Ἐπάνω στοῦ τραπεζακίου κοντὰ στὴν μπαλκονόπορτα ἔστεκε ἓνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴ Μάλτα, ποὺ τοῦ τὸ εἶχαν φέρει ἐδῶ καὶ μιὰν ὥρα. Ὁ κόμης Ρανιέρι, ὅμως, δὲν αἰσθάνονταν καμμιὰ ὀρεξὴ νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ νὰ τὸ διαβάσῃ. Ὁλόκληρη ἡ ἀφο-

σίωσή του ἦταν στὴ Ραχήλ καὶ στὴ Ρόζα· θὰ τὴν ἔπειθε ἡ Ρόζα τὴν ἀγαπημένη του; Ναί; Ὁχι;...

Ξαφνικὰ εἶδε ἓνα ἀμάξι νὰ σταματᾷ κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὴ Ρόζα νὰ κατεβαίνει βιαστικῇ. Ἡ συγκίνησή του ἦταν τόσο μεγάλῃ, ποὺ ἡ ἐξασθενημένη του κράση λύγισε. Μιὰ ἐλαφρὰ λιποθυμία τὸν κυρίευσε. Ἡ προσεκτικὴ νοσοκόμα, ποὺ τὸν περιποιῶνταν ἔτρεξε κοντά του νὰ τὸν βοηθήσῃ...

Ὅταν ξανάνοιξε τὰ μάτια του ἡ Ρόζα ἦταν πιά κοντά του, προσπαθώντας κι' αὐτὴ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Τινάχτηκε μὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ ὑπερδιέγερση καὶ τὴν ἔπιασε τρέμοντας ἀπὸ τὰ χέρια.

— Ρόζα! λέγε μου! Λοιπὸν; Τί ἔγινε; Τί ἔγινε;...

Ἡ πιστὴ ὑπηρετρία τὸν κυτοῦσε μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

— Ὁχι κύριε, δὲν ἔγινε τίποτα ἀκόμη... Ἡ Γκράτσια δὲν εἶναι ἀκόμη καλογρηὰ!...

— Ρόζα! τί λές... ποιά Γκράτσια; Δὲν σὲ καταλαβαίνω...

— Γκράτσια εἶναι τὸ ὄνομα, ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἡ δεσποινὶς Ραχήλ ὡς καλόγρηα... Λοιπὸν! Δὲν ἔγινε ἀκόμη... Χτὲς τὸ βράδυ πέθανε ἡ σύντροφός της καὶ ἔτσι ἀνεβλήθη ἡ κατήχησις.

— Πέθανε ἡ σύντροφός της;... Μὰ ποιά εἶναι ἡ σύντροφός της; Εἶχε καὶ σύντροφο;...

— Μάλιστα κύριε! Ἦταν δυὸ δόκιμες. Ἡ δεσποινὶς Ραχήλ μας καὶ μιὰ ἄλλη, ποὺ ἐλέγετο Μαρία. Κοιμώντουσαν μαζί στὸν ἴδιον κοιτῶνα. Ἀπὸ μέρες ἡ Μαρία εἶχε ἀρρωστήσει, χτὲς δὲ τὸ βράδυ ξεψύχησε ἀνάμεσα στὰ χέρια τῆς δεσποινίδος Ραχήλ... Αὐτὰ μοῦ τὰ διηγήθηκε ἡ ἡγουμένη τοῦ μοναστηριοῦ...

— Ἡ ἡγουμένη; Ὡστε τὴν Ραχήλ δὲν τὴν εἶδες καθόλου;...

— Μάλιστα τὴν εἶδα ἐξοχώτατε... καὶ ὑπερβολικὰ ἐρεθισμένη ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμβάν καὶ ἔχει πυρετό...

Ὁ Ρανιέρι ἔβαλε ἑξαλλος τίς φωνές.

— Ἡ Ραχήλ ἔχει πυρετό;... ἡ Ραχήλ μου;... Θεέ μου!... λέγε λοιπὸν! Τί κάνει; Ἐχει πολὺ πυρετό...

— Μὴν ἐκνευρίζεσθε κύριε... δὲν ἔχει πολὺ, ἀλλὰ εἶναι ὑπερβολικὰ ἐκνευρισμένη... φαντασθῆτε νὰ περάσῃ μιὰ ὁλό-

κληρη νύχτα κοντά σέ μιὰ πεθαμένη... φαίνεται μάλιστα πώς αὐτὴ ἡ Μαρία πρὶν πεθάνῃ ἐξομολογήθηκε πολὺ τρομερὰ πράγματα στὴ δεσποινίδα...

— Δὲν σοὺ εἶπε τίποτα ἡ Ραχήλ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τῆς ἐκμυστηρεύτηκε ἡ ἄγνωστη;...

— "Ὁχι πολλὰ πράγματα... ἦταν ἀδύνατο νὰ μιλήσῃ. Κυττοῦσε φοβισμένη τριγύρω καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα μ' ἐξόρκισε νὰ σὰς φυλάω πολὺ, γιατί θέλουν τὸ κακό σας...

— "Ὡστε σοὺ εἶπε καὶ γιὰ μένα;... "Ὡ! ὦ! Ραχήλ μου! Μ' ἀγαπᾷς!... ἀγάπη μου... φώναζε ὁ Ρανιέρι σὲ μιὰ ἐκκλαψη χαρᾶς. "Ὡστε μὲ σκέπτεται ἀκόμα; Μ' ἀγαπᾷ;... Θεέ μου! Σ' εὐχαριστῶ... μά... λέγε Ρόζα... λέγε! Τί ἄλλο;...

— Δὲν ἔχω πολλὰ νὰ σὰς πῶ κύριε... αὐτὸ μοῦ τῶπε σὲ μιὰ στιγμὴ μονάχα... "Υστερα ἀδιάκοπα ψιθύριζε ἓνα ἀπαίσιο καὶ φοβερὸ ὄνομα, ποὺ τὸ συχαίνομαι περισσότερο κι' ἀπὸ τὸ διάβολο...

— Ποιὸ ὄνομα; Ποιό;... ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ κόμης Λαμπερτίνι. Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμὴ μιὰ ξαφνικὴ λάμψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Ρόζα;... φώναξε σὰν τρελλός. Ρόζα!... μήπως τὸ ὄνομα, ποὺ μουρμουρίζε ἀκατάπαυστα ἡ Ραχήλ εἶναι Μάρκου Χέννερ;... "Ε;... λέγε!... Μάρκου Χέννερ;...

— "Ακριβῶς! Εἶναι τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ παληανθρώπου—ἐνὸς καμπούρη μὲ πράσινα μάτια, ποὺ ἔρχονταν τακτικὰ τὴ νύχτα στὸ σπῖτι τοῦ κυρίου μου Μωῦσῆ Καμπιμπ—καὶ ἤθελε διὰ τῆς βίας νὰ νυμφευθῇ τὴν δεσποινίδα Ραχήλ... εἶναι ἓνας πολὺ κακὸς ἄνθρωπος, κύριε κόμη...

— "Ενας κακοῦργος νὰ λὲς καλλιτέρα!... διόρθωσε ὁ Ρανιέρι ἀρχίζοντας νὰ σιγοπερπατᾷ μέσα στὸ δωμάτιο. "Αλλὰ καλὰ;... τί σχέση ἔχει μ' ὅλα αὐτὰ ὁ Μάρκου Χέννερ; Μήπως αὐτὴ ἡ Μαρία ἦταν κι' αὐτὴ ἓνα θυμὰ αὐτοῦ τοῦ δολοφόνου;

"Ἡ Ρόζα κατέβασε τὰ μάτια, χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

— Λέγε, λοιπόν!... γιατί σωπαίνει;...

"Ἡ πιστὴ ὑπηρέτρια σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε φοβισμένα τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι. "Ἡ παράκληση, ἡ ἀδημονία ποὺ

ἦταν πλημμυρισμένη στὰ μάτια τοῦ εὐγενοῦς νέου τὴν ἔπεισε νὰ μιλήσῃ.

— Κύριε κόμη... ἡ Μαρία... αὐτὴ ἡ γυναῖκα ποὺ ξεψύχησε στὰ χέρια τῆς ἀγαπημένης μας δεσποινίδας Ραχήλ, ἦταν τὸ μεγαλύτερο θυμὰ τοῦ Ἑβραίου γιατροῦ Μάρκου Χέννερ... μοῦ τὸ εἶπε ἡ δεσποινὶς μας καὶ μοῦ τὸ πιστοποίησε καὶ ἡ ἡγουμένη—ἦταν ἡ γυναῖκα τοῦ Μάρκου Χέννερ!... μοῦδειξαν μάλιστα καὶ τὸν σταυρὸ ποὺ μόλις εἶχαν ἐτοιμάσει «Μαρία Χέννερ ἐτῶν 45...» "Ἡ συγχωρεμένη δὲν ἤθελε νὰ μπῇ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα στὸν τάφο τῆς, ἀλλὰ ἡ ἡγουμένη ἐπέμεινε... εἶναι λείε δρος στὸ μοναστήρι νὰ μπαίνη τὸ πραγματικὸ ὄνομα στοὺς τάφους...

— Μαρία Χέννερ ἐτῶν 45!... ἐπανελάβε ὡς ἡχῶ ὁ κόμης Ρανιέρι... τὸν κακοῦργο... τὸν ἀτιμο...

— "Ὡ κύριε!... μὴν μιλάτε γι' αὐτόν... δὲν πρέπει οὔτε κἀν νὰ τὸν ἀναφέρετε στὸ στόμα σας... εἶναι κολασμένος!... τὸν διέκοψε ἡ Ρόζα κάνοντας τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Κι' ἡ Ραχήλ;... ρώτησε ἀπότομα πάλι ὁ Λαμπερτίνι. "Ἡ Ραχήλ;... Εἶναι πολὺ ἄρρωστη;...

— "Ὁχι κύριε! Παρέκάλεσα τὴν ἡγουμένη νὰ φωνάξῃ ἓναν γιατρό... δέχτηκε ἀμέσως!... αὐτὸ τὸ γράμμα, ποὺ μοῦ δώσατε ἀπὸ τὸν ἐπίσκοπο τῆς Νεαπόλεως εἶναι θαυματοργό... ὅ,τι λέω γίνεται ἀμέσως! "Ἡ ἡγουμένη κάνει ὅ,τι κι' ἂν τῆς ζητήσω... ὁ γιατρός, λοιπόν, ποὺ ἦρθε εἶπε πὼς θέλει ἀνάπαυση... εἶναι λείε μιὰ νευρικὴ κατάσταση ποὺ θὰ περάσῃ...

— Κι' ἂν δὲν περάσῃ;... ρώτησε πονεμένα ὁ Ρανιέρι.

— Κύριε! Σὰς λέγω ὅ,τι μοῦ εἶπε ὁ γιατρός! Καὶ πιστεύω πὼς μοῦ εἶπε τὴν ἀλήθεια... τὸν ἐξόρκισα νὰ μοῦ πῇ τὴν ἀλήθεια... δὲν ἔχει τίποτα... θὰ περάσῃ! Εἶναι νέα, ἔχει γερὴ κράση καὶ σὲ πολὺ λίγες μέρες θὰ γίνῃ καλὰ...

— Θεέ μου! Θεέ μου! Ψιθύρισε ὁ κόμης Λαμπερτίνι πέφτοντας σὲ μιὰ καρέκλα καὶ σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ τρέμοντα χέρια του.

— Μὴν ἀποθαρρύνεσθε κύριε... τοῦ γλυκομίλησε ἡ ὑπηρε-

τρια. Τὸ κυριώτερο εἶναι πὼς ἡ δεσποινὶς μας δὲν ἔγινε ἀκόμη καλογρηά... λόγω τοῦ θανάτου τῆς Μαρίας Χέννερ τὸ μοναστήρι θὰ πενήθησιν δεκαπέντε μέρες... ἔχουμε, λοιπόν, δυὸ ἑβδομάδες καιρό... κάτι μπορούμε νὰ κάνουμε... ἴσως σ' αὐτὸ τὸ διάστημα τελειώσῃ τὴν ὑπόθεσίν του στὸ Λονδίνο ὁ φίλος σας κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα καὶ γυρίσῃ κι' αὐτὸς ἐδῶ... ἔτσι θάμαστε τρεῖς γιὰ νὰ σώσουμε τὴν ἀγαπημένη μας δεσποινίδα Ραχήλ... Ἀλήθεια! Δὲν σὰς ἔστειλε καμμιὰ νέα του εἶδησι;... κανένα τηλεγράφημα;...

— Τηλεγράφημα;... ρώτησε ὁ κόμης Λαμπερτίνι σηκώνοντας νὸ κεφάλι. Εἶπες τηλεγράφημα;... ναί! Ἔλαβα ἓνα πρὸ μιάμισης ὥρας... δὲν πιστεύω, ὅμως, νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀλιμένα...

— Συγγνώμην, δὲν τὸ ἀνοίξατε κύριε;...

— Ὅχι! Σὲ περίμενα Ρόζα καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξη νὰ ἀπασχοληθῶ μὲ κάτι, ποῦ δὲν θὰ μὲ ἐνδιέφερε... ἄλλωστε τὸ τηλεγράφημα εἶναι ἀπὸ τὴ Μάλτα... δὲν εἶναι δικό του...

— Καὶ γιατί ὄχι;... μπορεῖ νὰ ξεκίνησε καὶ νὰ ἔρχεται στὴ Νεάπολη κύριε κόμης... ἀπὸ τὴ Μάλτα θὰ μᾶς τηλεγράφησε τί ὥρα ἀκριβῶς φθάνει...

Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι κύτταξε τὴ Ρόζα μιὰ στιγμή κι' ὕστερα μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση σηκώθηκε κι' ἔτρεξε σὸτ'τρα πεζάκι ποῦ ἦταν τὸ τηλεγράφημα κοντὰ στὸ παράθυρο. Μὲ βιασύνη ἔσπασε τὸ γραμματόσημο ποῦ τὸ κρατοῦσε σφραγισμένο.

Τὸ τηλεγράφημα ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Κόμητα Ρανιέρι Λαμπερτίνι

Ξενοδοχεῖο Γκράντ Ὀτέλ (Νεάπολι)

Νίκη! Νίκη! Ὁ παλαιάνθρωπος Χέννερ αὐτοκτόνησε. Θὰ δεχθῇς γιὰ γυναικα τὴν ἀγαπημένη σου Ραχήλ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἴδιας τῆς μητέρας. Μὴ μὲ περάσῃς γιὰ τρελλὸ Ρανιέρι. Ὅ,τι σοῦ τηλεγραφεῖ εἶναι πραγματικότης. Φθάνω σήμερα τὸ ἀπογεῦμα σὰς 4 στὴ Νεάπολη μὲ τὸ κότερό μου «Ντοῦντε». Περίμενέ με σπῖτι σου. Νίκη! Νίκη! Νίκη!...

Δικός σου γιὰ πάντα.

ROBERTOS ALIMENA

Τὸ τηλεγράφημα εἶχε σημερινὴ ἡμερομηνία κι' εἶχε σταλῇ στίς 5 1/2 ἀπὸ τὴ Μάλτα. Ὁ κόμης Ρανιέρι Λαμπερτίνι ἔμεινε κατάπληκτος μὴ μπορῶντας νὰ κάνῃ καὶ τὴν παραμικρότερη κίνηση. Ἡ συγκίνησή του ἦταν τόσο μεγάλῃ, ποῦ οὔτε ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως δὲν μπορούσε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ μισανοιγμένα του χεῖλη. Ἦταν τόσα πολλὰ τὰ νέα καὶ οἱ ἐλπίδες, ἦταν τόσο μυστήριο χυμένο στὰ λίγα αὐτὰ λόγια, ποῦ ἔστειλε τηλεγραφικῶς ὁ κόμης Ἀλιμένα, ποῦ ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι στάθηκε ἀδύνατο ν' ἀντιδράσῃ...

Σήκωσε ἀργὰ τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὴ Ρόζα ποῦ ἔστεκε καὶ κείνη ἀπέναντί του στὴν ἴδια ψυχικὴ κατάσταση.

— Ρόζα! μίλησε τέλος... Εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψω... Ὁ Ροβέρτος ἔρχεται!... Ὁ καμπούρης μὲ τὰ πράσινα μάτια δὲν ὑπάρχει πιά!... Θὰ πάρω τὴν Ραχήλ ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ἴδιας τῆς μητέρας!... Ρόζα!... Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω... Εἶναι τόσο πολλὰ αὐτά... Εἶναι τόσο ἀπρόοπτα... Ρόζα!... πές μου κάτι... Εἶναι ἀδύνατο νὰ πιστέψω σὲ τίποτε... Ὁ Ροβέρτος τρελλάθηκε... Τρελλάθηκε!... Ρόζα!...

Ἡ πιστὴ ὑπηρετρία ἔκανε ἓνα βῆμα κοντὰ του βλέποντάς τον σὲ τέτοια ὑπερδιέγερση.

— Μὴν κάνετε ἔτσι... Ἐπιβληθῆτε σὸν ἑαυτὸ σας κύριε!... τοῦ μίλησε ὅσο μπορούσε πιὸ ἡσυχά, προσπαθώντας νὰ τὸν καθησυχάσῃ.

— Μὰ τί λές! Τί λές!... Ὁ Ροβέρτος τρελλάθηκε... Δὲν εἶναι ἀλήθεια ὅλα αὐτά... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἀλήθεια... Δὲν τὰ πιστεύω... Ὅχι! ὄχι!...

— Ἐγὼ τὰ πιστεύω κύριε!... τὸν διέκοψε σταθερὰ ἡ Ρόζα.

Ἡ ἀντίδραση ἦταν πολὺ μεγάλη! Μὲ μιὰν ξαφνικὴ κραυγὴ ἀνοίξε τὰ χέρια, σὰν νάθελε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ ἓνα αἶγλο ἀντικείμενο καὶ σωριάστηκε λιπόθυμος σὸ πάτωμα.

Ὅταν συνῆλθε ἐντελῶς ἀπὸ τὴ λιποθυμία του—ὕστερα ἀπὸ ἓναν βαρὺ ληθαργικὸν ὕπνο—κι' ἀνοίξε τὰ μάτια του ἀντίκρουσε καθισμένο σὲ μιὰ καρέκλα ἀπέναντί του ἓναν ἄγνωστο.

— Ποιὸς εἶστε;... ρώτησε βραχνά. Τί θέλετε;...

Ἡ νοσοκόμα πού ἔστεκε κοντά στο παράθυρο πλησίασε.

— Εἶναι ἕνας φίλος τοῦ κόμητος Ροβέρτου Ἀλιμένα, ἐξοχώτατε!... τοῦ μίλησε γλυκά.

— Τοῦ Ἀλιμένα; ρώτησε ὁ Λαμπερτίνι, ὥστε ἔφθασε ὁ Ροβέρτος;... Μὰ καλὰ τί ὥρα εἶναι;... Τί ὥρα εἶναι;... πρόσθεσε σηκωνόμενος καί κάνοντας δυὸ τρία ἀνήσυχα βήματα στο δωμάτιο. Ποῦ εἶναι λοιπόν; Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλιμένα; Ποῦ εἶναι ἡ Ρόζα;... Τὰ μάτια του ἔπεσαν ἐρευνητικὰ ἐπάνω στὸν ἄγνωστο, πού εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς συστηθῶ πρῶτα-πρῶτα ἐξοχώτατε... μίλησε μὲ μιὰ εὐγενικὴ ὑπόκλιση ὁ ξανθὸς ἄγνωστος. Ὁ κόμης Ἀλιμένα μοῦ εἶπε πῶς μιλάτε θαυμάσια Ἀγγλικά... γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ σᾶς μιλῶ ἔτσι... Εἶναι ἄλλωστε ἡ μόνη γλῶσσα πού ξέρω...

— Ὡραῖα!... καλὰ!... λέγετέ μου, λοιπόν, γρήγορα... τὸν διέκοψε ὁ Ρανιέρι ἀνυπόμονος.

— Κατὰ δεύτερον λόγον, ἐξοχώτατε, θὰ σᾶς παρακαλοῦσα νὰ μὴν ἐρεθίζεσθε σὲ τέτοιο βαθμό, γιατί αὐτὸ μπορεῖ νὰ βλάβῃ τὴν ἐν ἀναρρώσει ὑγείαν σας... Ἔχουμε ἄλλωστε καιρὸ νὰ ἐξηγηθοῦμε καὶ νὰ μάθετε ὅ,τι θελήσετε ἐν ἐκτάσει...

Σὲ μιὰ ματιὰ πού ἔρριξε ὁ Λαμπερτίνι στὴ νοσοκόμα τὴν εἶδε νὰ κατανεύῃ ἀμίλητη καὶ ἥσυχη. Ἡ ἀπάθεια τῆς νοσοκόμας του τὸν καθυσύχασε ἀπότομα.

— Πολὺ καλὰ κύριε... ἀποτάθηκε στὸν ἄγνωστο. Λέγετε ὅ,τι γνωρίζετε...

— Ὀνομάζομαι Ντίκ Λέσλυ ἐξοχώτατε καὶ εἶμαι ἀστυνομικὸς στὴν διεύθυνση τῆς Σκώτλαντ Γιάρντ τοῦ Λονδίνου... Ὁ κόμης Ροβέρτος Ἀλιμένα μοῦ εἶχε ἀναθέσει στὸ Λονδίνο τὴν ὑπόθεση τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια. Τὸν ἀνακαλύψαμε καὶ κατορθώσαμε νὰ τοῦ ἀποσπάσουμε καὶ τὸ μυστικὸ τῆς ζωῆς του ἢ μάλλον μᾶς τὸ ἀποκάλυψε μόνος του, ἀφοῦ ὁ κόμης Ἀλιμένα τοῦ ἔκλεψε τὴν μόνη γυναῖκα πού ἀγάπησε πραγματικὰ στὴ ζωὴ του...

— Γυναῖκα; ποιά γυναῖκα;

Ὁ κόμης Ἀλιμένα εἶδε ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ ἀνασθήκωμα τῆς μέρτας ὅτι ἡ ἀγαπημένη του εἶχε ἕνα μονάχα χέρι.

•ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ•
•Ἐκδ. «ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»

— Τὴν κυρία Μαρία, ποὺ εἶναι ἤδη κόμησσα Ροβέρτου Ἀλιμένα... Μὴν ἐκπλήττεσθε!... Γνωρίζετε τὴν ὑπόθεση τοῦ κομμένου χεριοῦ; Ὡραία!... Λοιπὸν τὸ κομμένο χέρι ποὺ βρῆκε ὁ φίλος σας στὸ τραῖνο ἀνήκει στὴ σημερινή του γυναῖκα, τὴν κόμησσα Μαρία, μητέρα τῆς δεσποινίδος Ραχήλ καὶ θῦμα τοῦ ἐβραίου γιατροῦ Μάρκου Χέννερ... Ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴν σᾶς πολυσκοτίζω μὲ τὰ λόγια μου θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ διαβάσετε αὐτὴ τὴ διαθήκη!...

Κι' ὁ Ντίκ Λέσλυ ἔβγαλε ἀπὸ τὴ τσέπη του ἓνα γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε ὑποκλινόμενος στὸν κόμητα Λαμπερτίνι.

— Εἶναι ἡ διαθήκη τοῦ Μάρκου Χέννερ, ποὺ ἐστάλη στὸν κόμητα Ἀλιμένα... Ἄμα διαβάσετε αὐτὰ τὰ χειρόγραφα θὰ καταλάβετε ὅλα ὅσα δὲν ξέρετε ἀκόμη καὶ ποὺ ἀφοροῦν τὴν αὐριανὴ εὐτυχία σας... Διαβάστε, ἐξοχώτατε... Ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ἐν τῷ μεταξύ ν' ἀνάψω τὴν πίπα μου καὶ νὰ ρεμβάσω λίγο στὸν ἐξώστη...

Ὁ Ρανιέρι Λαμπερτίνι ἄνοιξε τὸ φάκελλο κι' ἔβγαλε μερικὰ φύλλα γραμμένα μ' ἓναν ἄδρὸ λιγάκι δυσκολοδιάβαστο ἀνδρικό χαρακτήρα. Ἦταν ἡ βιογραφία τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια!...

Ὁ Λαμπερτίνι διάβασε τὰ ἐξῆς:

«Κόμητα Ροβέρτον Ἀλιμένα
«Κότερον «Ντοῦντε»
Μάλτα.

Θὰ ἐκπλαγῆτε πολὺ κύριε, ποὺ θὰ λάβετε ἓνα γράμμα ἀπὸ μένα. Εἶναι ἀνάγκη, ὅμως, νὰ μάθετε ὠρισμένα πράγματα ποὺ θὰ ἀποτελέσουν τὴ βάση τῆς μελλοντικῆς εὐτυχίας σας καθὼς καὶ τοῦ φίλου σας κόμητος Ρανιέρι Λαμπερτίνι.

Ναὶ κύριε, σᾶς ἐμίσησα θανάσιμα. Μέχρι σήμερα προσπαθοῦσα νὰ σᾶς ἐξαφανίσω ἀπὸ τὸν κόσμον μόνον καὶ μόνον, γιατί τυχαῖα ἔπεσε στὴν κατοχή σας «τὸ χέρι» τῆς ἀγαπημένης μου Μαρίας. Φεῦ!... Σήμερα ἡ γυναῖκα αὐτὴ εἶναι κόμησσα Ἀλιμένα· εἶναι ἡ λατρευτὴ σας σύζυγος ἡ μοναδική σας ἀγάπη.

»Μ' ἐνίκησατε κύριε κόμη! Μ' ἐνίκησατε!

»Ἡ κυρία Ἀλιμένα—συγχωρήστε μου νὰ τὴν λέω ἀκόμα Μαρία—σᾶς ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ σᾶς εἶδε στὸ Κόρσο τὴν ἑορτὴ τῶν ἀνθέων πέρυσι στὴ Ρώμη... θυμάστε... Λοιπὸν, ἡ Μαρία σᾶς ἀγάπησε... Αὐτὸ ἦταν τὸ μεγαλύτερο πλῆγμα γιὰ μένα. Τῆς εἴσαστε ἄγνωστος κι' ὅμως σᾶς ἀγαποῦσε! Κι' ὅταν μοῦ τὴν κλέψατε ἀπὸ τὸ μέγαρό μου στὸ Λονδίνο, δωροδοκῶντας τοὺς ὑπνέτας μου Τζὼν καὶ Λέβις ἦταν πιά δική σας ψυχὴ τε καὶ σῶματι. Ἄς γίνετε εὐτυχεῖς! Μ' ἐνίκησατε κύριε κόμη!... Ναί!

Ἄφοῦ ἔχασα τὴν ἀγαπημένη μου Μαρία—ἀφοῦ ἔφυγε μ' ἓνα ἄγνωστο ἀποδεικνύει μὲ τὴ στάση της πὼς οὐδέποτε δὲν θὰ μπορούσε, ὅχι βέβαια νὰ μ' ἀγαπήσῃ, ἀλλὰ νὰ μὲ συμπαθήσῃ τουλάχιστον!... Αὐτὸ μὲκανε νὰ χάσω καὶ τὴν τελευταία μου ἐλπίδα...

Ὅταν θὰ λάβετε αὐτὸ τὸ γράμμα μου δὲν θὰ ὑπάρχω πιά. Δυὸ γραμμάρια κυανιοῦχου καλίου θὰ μ' ἔχουν δηλητηριάσει!...

Ζήσετε εὐτυχὴς μαζί της!... Ἀγαπάτε τὴν ὅσο μπορεῖτε περισσότερο! Ἡ κόμησσα Ἀλιμένα εἶναι τὸ ἀγγελικώτερο πλάσμα τοῦ κόσμου! Σᾶς βεβαιῶ, πὼς αὐτὲς τίς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς μου ὅλη μου ἡ κακία, ὅλο μου τὸ ὀρμέφυτο μῖσος ἐναντίον σας δὲν ὑπάρχει! Ἡ Μαρία σᾶς λατρεύει κι' ἔγινε πιά γυναῖκα σας! Αὐτὸ μὲ ἀναγκάζει νὰ χαθῶ ἀπὸ τὴ ζωὴ σας κι' ἀπὸ τὸν κόσμον, γιατί δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν.

Ἐπιτρέψατέ μου, ὅμως, πρὶν τελειώσω τὸ γράμμα μου αὐτὸ νὰ σᾶς γνωρίσω λιγάκι τὴ ζωὴ μου. Ἴσως ἔτσι αἰσθανθῆτε γιὰ μένα λίγον οἶκτο, ἴσως μὲ δικαιολογήσετε κι' ἴσως ἀκόμα μὲ συμπαθήσετε, ἀφοῦ χωρὶς νὰ τὸ θέλω συνετέλεσα στὴν εὐτυχία σας...

Αὐτὴ τὴ στιγμή σκέπτομαι, πὼς ἡ ζωὴ μου σᾶς ἐνδιαφέρει, Ναί! θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ, γιατί κλείνει ὀλόκληρο τὸ δεκαπενταετὲς μαρτύριο ποὺ πέρασε ἡ κόμησσα Ἀλιμένα φυλακισμένη κοντά μου... Θὰ προσπαθῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴ ζωὴ μου

όσο συνοπτικώτερα μου τὸ ἐπιτρέπουν τὰ γεγονότα καὶ τὰ θύματα τῆς κακῆς μου ψυχῆς...

Ἐγεννήθηκα ἀπὸ πολὺ πλούσια οἰκογένεια. Ἡ μητέρα μου ἦταν μάγισσα καὶ ἤξερε τὴν τέχνη τοῦ νὰ ἐπιβάλλῃ στοὺς γύρω της τὴ θέλησὶς της. Ἀπὸ μικρὸ μ' ἔμαθε, λοιπόν, τὴν τέχνη τοῦ ὑπνωτισμοῦ ποὺ μὲ κατέστησε τὸν πιὸ πλούσιο κι' ἐπικίνδυνον ἄνθρωπο τῆς φυλῆς μου. Ἐσπούδασα ἱατρικὴ στὴ Λειψία κι' ἀπέκτησα ὅλες τὶς γνώσεις ἐνὸς καλοῦ παθολόγου. Σὲ ἡλικία 27 ἐτῶν ἤμουν ὁ μόνος ἀρχηγὸς ὄλων τῶν Ἑβραίων ποὺ ἤθελαν νὰ ιδρύσουν τὸ Ἰουδαϊκὸ κράτος στὴν Παλαιστίνη. Σ' αὐτὸ συνέτεινε καὶ ἡ ἀσχημιά μου. Ἦμουν ἀπὸ τότε τόσο ἄσχημος, ὥστε ὅλοι οἱ ὁμογενεῖς μου μᾶλλον μὲ φοβώντουσαν παρά μὲ ἐκτιμοῦσαν, γιὰ τὶς ἀπέραντες γνώσεις μου. Ταξιδεύοντας ἀπὸ χώρα σὲ χώρα ἔφθασα σὲ ἡλικία 30 ἐτῶν στὴ Μόσχα. Ἐκεῖ κάθησα δυὸ ὁλόκληρα χρόνια...

—Ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὴ Μαρία! Ἦταν γυναῖκα τοῦ Μωϋσῆ Καμπίμπ, ἐνὸς Ἑβραίου ποὺ εἶχε μανία νὰ πλουτίσῃ μὲ τὸ ἐμπόριο τῶν πολυτίμων πετραδιῶν. Ὁ Μωϋσῆς ἦταν κάπου 30 ὁλόκληρα χρόνια μεγαλύτερος ἀπὸ τὴ Μαρία. Δὲν ἦταν Ρῶσσοι. Εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν Πολωνία ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὑποπτη ὑπόθεση ποὺ εἶχε καταφέρει ὁ ἄντρας της στὴ Βαρσοβία.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ πρωταντίκρυσά τὴ Μαρία τὴν ἀγάπησα παράφορα.

Ξέχασα, ὅμως, νὰ σᾶς πῶ πῶς ἤμουν ἤδη παντρεμένος.

Ναί! Εἶχα παντρευτῇ πρὸ ὀλίγων ἐτῶν μιὰ πολὺ φτωχὴ ἑβραιοπούλα, τὴν Μαρία, ποὺ μὲ πῆρε μονάχα γιὰ τὰ χρήματα καὶ τὴ δύναμή μου. Οὐδέποτε μὲ ἀγάπησε! Ἦταν ἀδύνατο ἄλλωστε νὰ μ' ἀγαπήσῃ, γιὰτὶ ἤμουν καὶ εἶμαι ὁ ἀπαχθέστερος ἄνθρωπος ποὺ γεννήθηκε μέχρι σήμερα. Ἡ Μαρία ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι μου τὸν καιρὸ ποὺ πρωτογνώρισα τὴ Μαρία Καμπίμπ. Δὲν ἔκανα τίποτε γιὰ νὰ τὴν κρατήσω. Αὐτὴ ἢ φυγὴ της μάλιστα μοῦκανε καὶ μεγάλη εὐχαρίστηση. Ἦμουν ἐλεύθερος νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ ἀρέσει. Ἡ Μαρία, ἔφυγε μαζί μὲ τὸ γιοῦ μου Ἀγγελο! Περιπλανήθηκε σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη ἕως

τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ γιοῦς μας ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἡ Μαρία ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ὁ Ἀγγελος, γύριζε στὰ μοναστήρια ἕως ὅτου κατέλῃε πρὸ μηνῶν στὴν μονὴ τῶν «Θαμμένων Ζωντανῶν» στὴ Νεάπολη. Πέθανε χθές! Μὲ εἰδοποίησε ἕνας πράκτωρ μου ἀπὸ τὴ Νεάπολη. Ἦταν στὸ ἴδιο κελλί ποὺ ζοῦσε καὶ ἡ Ραχήλ Καμπίμπ!... θὰ ἐγένοντο κι' οἱ δυὸ καλόγρηες...

Ἐνας φίλος σας Ρανιέρι Λαμπερτίνι δὲν ἔμαθε ἀκόμα σὲ ποιὸ μοναστήρι εἶναι ἡ ἀγαπημένη του Ραχήλ, τώρα τὸ ξέρει ἀπ' αὐτὲς τὶς γραμμὲς τοῦ γράμματός μου, ποὺ βέβαια θὰ τοῦ δώσετε νὰ διαβάσῃ, ὅταν σὲ λίγο θὰ φθάσετε στὴ Νεάπολη... Ἀς εἶναι! Μοῦ φαίνεται πῶς πολυλογῶ καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ θέμα μου...

Ἀγάπησα λοιπόν, παράφορα τὴ Μαρία!

Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ τὰ πράσινα θηριώδη μάτια μου τὴν ἀντίκρυσαν ἡ Μαρία ἔνοιωσε γιὰ μένα τὴ μεγαλύτερη ἀπέχθεια. Καὶ κατόρθωσε νὰ ἐμφυσήσῃ τὸ ἴδιο μῖσος της καὶ στὴν κόρη της Ραχήλ, ποῦταν τότε μόλις 3 ἢ 4 ἐτῶν...

Ἀναγκάσθηκα γιὰ νὰ τὴν βλέπω νὰ γίνω φίλος μὲ τὸν ἄντρα της καὶ νὰ μάθω τὸ χαρακτήρα του, ὥστε νὰ μπορέσω νὰ τὸν ἐξαγοράσω. Αὐτὸ δὲν μοῦ στάθηκε δύσκολο. Τοῦ ἔδωκα ἄφθονα χρήματα νὰ γλεντᾷ καὶ νὰ καλοζῇ. Δὲν ἤθελε τίποτα ἄλλο. Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὸ χρυσάφι καὶ θὰ πωλοῦσε ἀκόμα καὶ τὴν ψυχὴ του στὸ διάβολο γι' αὐτό. Μὲ τὸν καιρὸ οἱ δουλειὲς τοῦ Μωϋσῆ ἄρχισαν νὰ πηγαίνουν ἄσχημα καὶ τὸ χρέος του σὲ μένα ὄλο καὶ μεγαλύτενε. Τὸν εἶχα βάλει πιά γιὰ καλὰ στὸ χέρι!

Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ξεπληρώσῃ τοῦ πρότεινα νὰ ὑπνωτίσουμε τὴ Μαρία καὶ νὰ κάνουμε διάφορα ἐπιστημονικὰ πειράματα, ποὺ θὰ μᾶς ἔφερναν ἄφθονα χρήματα. Τὸν ἔπεισα πῶς ἡ γυναῖκα του ἦταν θαυμάσιο μέντιουμ καὶ πῶς θὰ ἐγένετο μὲ τὸν καιρὸ μιὰ μεγάλη πυθία τοῦ πνευματισμοῦ. Ἐδέχτηκε μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ξανακερδίσῃ καὶ νὰ φτιάξῃ τὴν περιουσία ποὺ εἶχε χάσει ἐδῶ καὶ χρόνια...

Ἐγὼ βέβαια δὲν τὰ πίστευα αὐτὰ ὅλα, ἀλλὰ τὰ ἔλεγα

στον Μωϋση, γιά νά τόν πείσω νά μ' ἀφήσῃ νά ὑπνωτίσω τή γυναῖκα τοῦ. Ἦταν ὁ μόνος τρόπος νά τήν κάνω δική μου! Ὑπνωτίζοντάς την θά τῆς ἐπέβαλα τή θέλησή μου καί τήν ἀγάπη μου!

Ἔτσι καί ἔγινε!

Ἐνᾶ βράδυ ὁ ἄντρας τῆς μ' ἔμπασε τήν ὥρα πού κοιμώτανε ἡ Μαρία στήν κρεβατοκάμαρή της! Ὡ δὲν θά ξεχάσω ποτέ αὐτή τή στιγμή... Ἦταν τόσο ὁμορφὴ! Τόσο πολὺ ὁμορφὴ... Ἦταν τότε 18 ἐτῶν, στὸ ἄνθος τῆς νεότητός της. Εἶχε παντρευτῇ μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν κοπέλλα...

Σιγά-σιγά γιά νά μὴ τὴν ξυπνήσουμε τὴν πλησίασα καί ἄρχισα νά τὴν κυττῶ, νά τὴν κυττῶ ἀχόρταγα, μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν διαβολικῶν μου ματιῶν. Δὲν θυμᾶμαι πόση ὥρα πέρασε ἔτσι... Μονάχα γιά μιὰ στιγμή ἡ Μαρία ἄνοιξε τρομαγμένη τὰ μάτια τῆς, προσπάθησε νά φωνάξῃ, ἀλλὰ μαγνητισμένη ἀπὸ τὸ ἔντονο βλέμμα μου ἔπεσε ἀμέσως σ' ἓνα βαρὺ ὕπνο. Σὲ λίγο ἔπεσα κι' ἐγὼ κουρασμένος ἀπὸ τὴν ὑπερένταση σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ στὸ κρεβάτι της.

Ὁλόκληρο τὸ φριχτὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ὑπνωτιστικοῦ μου αὐτοῦ πειράματος δὲν μοῦ ἀποκαλύφθηκε παρὰ ἀργότερα ὅταν πιστοποίησα, πὼς ἡ Μαρία εἶχε πέσει σὲ μιὰ βαρεῖα κατάσταση καταληπτικοῦ ληθάργου...

Ὅλες μου οἱ προσπάθειες νά τὴν ξυπνήσω καί νά τὴν ἐπαναφέρω στὴ ζωτικὴ τῆς κατάσταση στάθηκαν ἄκαρπες! Προσέτρεξα σ' ὅλα τὰ ὑπνωτιστικὰ μέσα, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα τίποτα. Ἡ Μαρία ἔμενε πάντα βυθισμένη σ' ἓναν νεκροφανειακὸ ὕπνο.

Ἔτσι πέρασαν δυὸ ὁλόκληρες ἡμέρες: Ὁ Μωϋσῆς Καμπίμπ ἄρχισε νά φοβᾶται καί νά κλαίῃ λέγοντας πὼς ἐσκότωσα τὴν Μαρία. Ἐγὼ προσεπάθησα ἀρχικῶς νά τοῦ βγάλω αὐτὴ τὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ κεφάλι του, ἀλλὰ τὴν τρίτῃ ἡμέρα πιά ἀλλάξα γνώμη. Ἀπεφάσισα νά πάρω τὴ Μαρία καί νά φύγω ἀπὸ τὴ Ρωσία καί νά πάω σ' ἓνα ἄλλο μέρος μακριὰ ἀπὸ τὴ Μόσχα νά προσπαθῶ νά τὴν ἐπαναφέρω στὴ ζωὴ. Ὁ Μωϋ-

σῆς, ὅμως, δὲν ἤθελε ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ν' ἀφήσῃ στὰ χέρια μου ἔστω καί νεκρὴ τὴ γυναῖκα του.

Τὸν ἐφοβέρισα ὅτι μποροῦσε νά πάῃ φυλακὴ ὡς συνεργὸς μου, ἂν πέθαινε ἡ Μαρία.

Μιὰ ὁλόκληρη μέρα προσπαθοῦσα νά τόν πείσω νά μοῦ ἀφήσῃ τὸ σῶμα τῆς καί νά φύγῃ ἀμέσως γιά τὴν Ἰταλία, ὅπου ἀργότερα θά τὸν εἰδοποιούσα γιά τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ πειράματός μας. Τοῦ προσέφερα καί ἄφθονα χρήματα γιά νά δεχτῇ...

Τὸ ἀπόγευμα τῆς πέμπτης ἡμέρας δέχτηκε. Σ' αὐτὸ συνέτεινε καί ἡ ὄψη τῆς κοιμισμένης Μαρίας. Ὁ σφυγμὸς τῆς εἶχε ἐλαττωθῇ ὑπερβολικὰ καί ἦταν κάτωχρη. Ἀρχισα νά φοβᾶμαι κι' ἐγὼ πιά γιά τὴ ζωὴ τῆς! Βέβαια, τὰ δεδομένα τῆς ὅλης τῆς καταστάσεως, ὁμιλοῦσαν περὶ καταληπτικοῦ ληθάργου, ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἦταν καταληψία;... Πάντως εἶχα ἀποφασίσει ν' ἀποπάσω καί νεκρὴ ἀκόμη τὴν ἀγαπημένη μου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀντρός τῆς Μωϋσῆ Καμπίμπ!

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα φεύγαμε καί οἱ δυὸ μὲ δυὸ ὁλόκλειστες ἄμαξες πρὸς ἀντίθετες διευθύνσεις. Ὁ Μωϋσῆς μὲ τὴν μικρὴ του κόρη Ραχήλ γιά τὴν Ἰταλία κι' ἐγὼ μὲ τὴν κοιμισμένη Μαρία γιά τὸ Παρίσι.

Τὸ ταξίδι μ' αὐτὴ τὴν καταληπτικὴ γυναῖκα μοῦ στάθηκε ὑπερβολικὰ δύσκολο, ἐγεννοῦσα διαρκῶς στοὺς σταθμοὺς πολλὰς ὑποψίες καί διέτρεχα μυρίους κινδύνους. Μοῦ χρειάστηκαν πολλὰ χρήματα, θράσος καί πονηρία ἐξαιρετικὴ γιά νά φθάσω στὸ Παρίσι, ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι ὁλόκληρες ἡμέρες.

Ἐκεῖ οἱ καθηγηταὶ τῆς Σορβῶνης καί τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς πιστοποίησαν ὅλοι ὅτι ἡ Μαρία ἔπασχε ἀπὸ καταληψία καί ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἓνα δυὸ μῆνες τὸ πολὺ θά ὑπέκυπτε στὸ θάνατο ἂν δὲν συνήρχετο ἀπὸ τὸ ληθάργό τῆς. Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἡ καταληψία βαστᾷ καί δυὸ καί τρεῖς μῆνες καί τὸ σῶμα του τρέφεται ἀπὸ τὸν ἴδιο του τὸν ἑαυτό, ἀλλὰ ἕως πότε; Εἶχαν περάσει ἤδη ὀκτὼ ἡμέρες...

Ὅλοι οἱ νευρολόγοι καί οἱ παθολόγοι ἀπεφάνθησαν, ὅταν

τούς ζήτησα τὴν γνώμη τους στὸ Παρίσι, πὼς μονάχα μιὰ δυνατὴ συγκίνηση μποροῦσε νὰ σώσῃ τὴν Μαρία ἀπὸ τὸν ληθαργικὸ τῆς ὕπνο. Ἀκόμη καὶ ἓνας φίλος μου λατρὸς ὑπνωτιστῆς ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης. Μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβαση κι' ἓνας πολὺ δυνατὸς πόνος μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ.

Πιστέψτε με κύριε κόμη, πὼς δεκαπέντε ὁλόκληρες ἡμέρες τυραννιῶμουν καὶ δὲν ἤξερα ἂν ἔπρεπε νὰ καταφύγω σὲ μιὰ χειρουργικὴ ἐπέμβαση, ποὺ θὰ τυραννοῦσε ὑπερβολικὰ τὴν Μαρία! Μονάχα δὲ ἡ ἰδέα ὅτι ἔσωζα τὴν γυναῖκα ποὺ ἐλάτρευα μὲ ἀνάγκασε νὰ πράξω αὐτό, ποὺ ὁλόκληρος ὁ κόσμος θὰ χαρακτηρίσῃ ὡς μιὰν ἀπαίσια καὶ κακούργα ἐνέργεια.

Τὸ ἀξέχαστο βράδυ ποὺ ἀπεφάσισα αὐτὴ τὴν ἀχαρκτηριστὸ πρᾶξη εἶδα ν' ἀπρίζουν ὅσα μαλλιά ἐσώζοντο ἀκόμη στὸ φαλακρὸ μου κεφάλι. Καὶ οὐδέποτε ἔνοιωσα τόσο μεγάλο πόνον ὅσον τὴ στιγμὴ ποὺ μὲ τὸν πρῶτο χειρουργὸ τῆς Γαλλίας ἐκόψαμε, Θεέ μου! τὸ δεξιὸ χέρι τῆς Μαρίας μέχρι τὸν καρπὸ.

Ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο κρινόλευκο χέρι κομμένο μὲ τὰ αἵματα νὰ διαλαλῇ τὴν φριχτὴ πρᾶξη—ὅταν εἶδα ὁλόκληρο τὸ κορμὶ τῆς ἀγαπημένης μου Μαρίας νὰ σπαράζῃ ἀπὸ τὸν πόνον—ὅταν ἄκουσα λόγια κατάρας νὰ ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ ὠχρὰ τῆς χεὶλῃ καὶ εἶδα τὰ μάτια τῆς γεμᾶτα ἀπὸ ἓνα ἀπερίγραπτο μῖσος ὦ! Τότε τὴν ἴδια στιγμὴ, ποὺ ἡ Μαρία συνήρχετο καὶ μὲ καταριῶταν μὲ ὅλες τῆς τίς αἰσθήσεις καὶ τὰ λόγια τῆς—τότε σκέφτηκα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ εἶχα κάμῃ αὐτὴ τὴν χειρουργικὴ ἐπέμβαση καὶ νὰ τὴν εἶχα ἀφήσῃ στὴν καταληψία τῆς ἕως ὅτου πεθάνῃ ἀπὸ ἀδυναμία. Ἦμουν, ὅμως, τρελὰ ἐρωτευμένος μαζί της.

Ἡ Μαρία συνήλθε σὲ λίγο καιρὸ κι' ἀπὸ τίς δυὸ τῆς ἀρρώστειες. Ἡ καταληψία τῆς εἶχε ὁλότελα πλέον θεραπευθῇ ἀπὸ τὸ κόψιμο τοῦ δεξιοῦ τῆς χεριοῦ, ὁ φριχτὸς δὲ αὐτὸς τραυματισμὸς ἐπουλώθη γρήγορα, ἀφήνοντας ἓνα κουλὸ χέρι διορθωμένο ὅσον τὸ δυνατό καλλίτερα ἀπὸ τοὺς πιὸ φημισμένους χειρουργοὺς τῆς Γαλλίας.

Τὸ κομμένο χέρι τῆς λατρευτῆς Μαρίας τὸ ἐταρίχευσα!

Εἶχα ἐφεύρει ἤδη μιὰ μέθοδο βαλσαμώματος, ποὺ διατηροῦσε ὅλη τὴ ζωτικὴ λαμπρότητα μιᾶς ψεύτικης ζωῆς!

Κάθε βράδυ κλεισμένος μέσα στὴ μικρὴ κάμαρά μου ἄνοιγα τὴν πέτσινη θήκη, ἐσθῆκωνα τὸ ἀγαπημένο αὐτὸ χέρι καὶ ἐφιλοῦσα-ἐφιλοῦσα κλαίοντας ἀδιάκοπα τὰ ψυχρὰ νεκρὰ δάκτυλά του, ἀφοῦ ἡ κυρία του, ἡ τραυματισμένη κυρία του, δὲν μ' ἄφηνε οὔτε κἂν νὰ τὴν πλησιάσω...

Ἔτσι πέρασαν δεκατέσσερα ὁλόκληρα χρόνια!

Κράτησα φυλακισμένη ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα τὴ Μαρία κι' ἔκαμα τὸ πᾶν γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ μ' ἀγαπήσῃ... Ἐστάθηκε ἀδύνατο! Ἀδύνατο!

Ὑπνώτιζα ὅποιαν ἄλλη γυναῖκα ἤθελα, καὶ τὸ ἔκαμα συχνὰ σ' ὅσες μ' ἄρεσαν κατὰ καιροὺς, γιὰτὶ ἄλλοιὼς οὐδέποτε θὰ ἐδέχοντο νὰ μοῦ παραδοθοῦν!...

Στὴ Μαρία, ὅμως, αὐτὸ οὐδέποτε τὸ κατώρθωσα! Οὐδέποτε! Ἐμείνε δεκατέσσερα ὁλόκληρα χρόνια φυλακισμένη μαζί μου καὶ δὲν κατώρθωσα οὔτε καὶ νὰ τῆς ἐπιβάλλω νὰ μὲ φιλήσῃ... Ἐκλαψα, ἐφοβέρισα, τῆς φίλησα τὰ πόδια τὴν φοβέρισα ὅτι θὰ σκοτωθῶ, ἀλλὰ πάντα διέκρινα στὰ μάτια τῆς τὸ ἀδιάλλακτο μῖσος ποὺ ἔτρεφε...

Πολλὲς φορές ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἐπιστρέψω στὸν ἄντρα τῆς, ἀλλὰ πάντα τὴν τελευταία στιγμὴ μοῦ ἔλειπε ἡ θέληση καὶ μιὰ παράξενη ἐλπίδα μὲ ἀπέτρεπε ἀπ' αὐτὴ τὴ λύση.

Μὲ τὸν Μωϋσῆ Καμπίμπ κρατοῦσα ἀλληλογραφία καὶ τοῦ εἶχα γράψῃ ὅτι ἡ Μαρία εἶχε πεθάνει δυὸ μῆνες μετὰ τὴ φυγὴ μας ἀπὸ τὴ Ρωσσία, καὶ ὅτι τὴν εἶχα θάψῃ σ' ἓνα ἐρημικὸ κοιμητήριον τοῦ Ντούσελдорφ. Εἶμαι βέβαιος, πὼς οὐδέποτε μὲ πίστεψε, ἀλλὰ φοβώτανε νὰ μοῦ ἀντιμιλήσῃ, γιὰτὶ στὸ διάστημα τῶν ἐτῶν αὐτῶν εἶχα γίνῃ ἀπόλυτος ἄρχων τῶν Ἑβραίων, γιὰ τὸ μελλοντικὸ ἰουδαϊκὸ κράτος τῆς Παλαιστίνης, ποὺ ἐσχεδιάζα.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δεκατρία ὁλόκληρα χρόνια εἶδα καὶ πάλι τὸ Μωϋσῆ Καμπίμπ στὴ Ρώμη εἶχε γεράσει. Ἐντύπωση μεγάλη μοῦ ἔκανε ἡ Ραχήλ, ποὺ εἶχε γίνῃ ἴδια ἡ μητέρα τῆς. Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία μὲ κατέλαβε νὰ παντρευτῶ τὴν κόρη,

ἀφοῦ ἡ μητέρα δὲν μὲ ἤθελε... Ὁ ἄδικος κόπος... Ἡ Ραχήλ ἀγαποῦσε τὸν Ρανιέρι Λαμπερτίνι καὶ μὲ μισοῦσε ἐξαιρετικὰ ὥπως ἡ μητέρα της...

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, κύριε κόμη, θέλησα νὰ τὸν σκοτώσω. Γι' αὐτὸ ὑπνώτισα τὴν Κλάρα Λορεντάνα νὰ καταθέσῃ ἐναντίον σας. Θέλησα μὲ μιὰ μου ἐνέργεια νὰ καταστρέψω καὶ τοὺς δυὸ σας. Ὁ φίλος σας Ρανιέρι μοῦ εἶχε κλέψει τὴν καρδιά τῆς Ραχήλ καὶ σεῖς τυχαίως τὸ κομμένο χέρι τῆς ἀγαπημένης μου Μαρίας... Δυστυχῶς δὲ σήμερα καὶ τὴν καρδιά! Ναι τὴν καρδιά της!

Πεθαίνω κύριε κόμη! Ζήσετε εὐτυχισμένος μὲ τὴ Μαρία, ὥπως ὁ φίλος σας μὲ τὴν νεαρὰ Ραχήλ. Σὰς εὐχομαι ὅλη τὴν εὐτυχία ποὺ ὄνειρεύτηκα γιὰ μένα!

Ἡ Μαρία σὰς ἀγαπᾷ! Σὰς λατρεῖ!... Τὸ ξέρω κύριε κόμη! Πηγαίνετε μαζί της στὸ μοναστήρι τῶν «Θαμμένων ζωντανῶν» στὴ Νεάπολη καὶ ἐλευθερώσετε τὴ Ραχήλ... Πρέπει νὰ ζήσῃ κι' αὕτη εὐτυχισμένη...

Ἐγκαταλείπω κάθε ἀγῶνα ἐναντίον σας, γιατί βλέπω πῶς εἶναι μάταιος. Ἐνίκηθηκα κόμη Ἀλιμένα! Μ' ἐνίκησατε! Ἡ Μαρία δὲν μὲ ἀγάπησε παρὰ τὰς προσπάθειάς μου 15 ὁλῶν ἐτῶν, γιὰ νὰ ἀγαπήσῃ ἐσὰς ποὺ σὰς εἶδε μιὰ φορὰ καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς μονάχα στὴν περυσινὴ ἑορτὴ τῶν ἀνθῶν στὴ Ρώμη!... Αὐτὸ εἶναι πολὺ! Νικήθηκα...

Ἔστειλα ἓνα γράμμα στὴ διεύθυνση τῆς ἀστυνομίας τοῦ Μιλάνου ἐξηγώντας τὴν ἀθωότητά σας γιὰ τὴν ἀπόπειρά μου ἐναντίον τοῦ φίλου σας κόμητος Λανιέρι Λαμπερτίνι! Ἀφῆνω ὁλόκληρη τὴ περιουσία μου στὴν κόμησσαν Ἀλιμένα καὶ τὴν κόρη τῆς Ραχήλ.

Συγχωρήστε με, γιατί θὰ εἶμαι πιά νεκρὸς ὅταν θὰ διαβάσετε αὐτὲς τίς στερνὲς λέξεις... Φιλήστε μονάχα μιὰ φορὰ τὴ γυναῖκα σας Μαρία, προφέροντας τ' ὄνομά μου. Αὐτὸ εἶναι ἡ παράκληση ἑνὸς μελλοθανάτου. Καὶ δὲν πρέπει νὰ μοῦ τὴν ἀρνηθῆτε. Ἀντίο! Ζήσετε εὐτυχισμένοι.

ΜΑΡΚΟΥΣ ΧΕΝΝΕΡ

Ὁ κόμης Ρανιέρι σήκωσε ἀργὰ τὰ μάτια του ἀπὸ τὴ διαθήκη τοῦ καμπούρη μὲ τὰ πράσινα μάτια. Ὁ ἀστυνομικὸς Ντίκ Λέσλυ ἔστεκε δίπλα τοῦ χαμογελῶντας.

— Μὴν ἐκπλήτεσθε ἐξοχώτατε... τοῦ μίλησε εἰλικρινά. Ἡ νοσοκόμος μας βγήκε πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἔξω. Ἔσεῖς δὲν τὴν προσέξατε, γιατί εἴσαστε ἀφοσιωμένος στὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς διαθήκης...

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἀλιμένα τώρα; τὸν διέκοψε ὁ Λαμπερτίνι ἀνυπόμονος. Ποῦ εἶναι ἡ Μαρία;

— Ὁ κύριος κόμης καὶ ἡ κυρία του ἔφτασαν μαζί μὲ μένα στὴ Νεάπολη. Μάφησαν μονάχον, γιατί εἶχαν μιὰ πολὺ σπουδαία ὑπόθεση νὰ τελειώσουν!

— Ποῦ εἶναι ἡ Ρόζα;

— Ἡ ὑπηρετρία τῆς δεσποινίδος Ραχήλ; Μάλιστα αὕτη ἡ δεσποινὶς ἔφυγε μαζί μὲ τὸν κόμη, καὶ τὴν κόμησσαν Ἀλιμένα.

— Μὰ πῶς; πότε ἐξηγηθῆτε λοιπόν! ἀφήστε τὰ περιττὰ λόγια...

— Μὴν πειράζεσθε ἐξοχώτατε καὶ ἀφήστε με νὰ σὰς ἐξηγήσω. Εἴσατε λιπόθυμος ὅταν φτάσαμε. Σὲ λίγο ὁ κόμης Ἀλιμένα, ἡ κυρία Μαρία καὶ ἡ δεσποινὶς Ρόζα ἔφευγαν μαζί καὶ ἐγὼ ἔμεινα ἐδῶ μὲ τὴν νοσοκόμα σας γιὰ νὰ σὰς συνφέρω. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς διαθήκης τοῦ Μάρκου Χέννερ ἐκ μέρους σας κράτησε ἀρκετὰ γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ ὑπόθεση γιὰ τὴν ὁποῖαν ἔφυγαν μόλις φτάσαμε οἱ τρεῖς, ποὺ σὰς ἀνέφερα πρὶν πάντων... Καὶ τώρα ἐξοχώτατε, δὲν ἔχω τίποτα ἄλλο νὰ κάνω παρὰ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ ἐξηγηθῆτε καλλίτερα μαζί μὲ τοὺς ἰδίους... Ὅριστε!...

Μὲ μιὰ γλῆγορη κίνηση, ὁ Ντίκ Λέσλυ, ποὺ μιλῶντας εἶχε πλησιάσει ἤδη τὴν πόρτα τὴν ἀνοίξε διάπλατα.

Ὁ Ροβέρτος, ἡ Μαρία κόμησσαν Ἀλιμένα καὶ ἡ Ρόζα μπῆκαν χαρούμενοι στὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο εἰσῆλθε καὶ μιὰ ψηλὴ ὠχρὴ σιλουέττα, ποὺ πλησίασε τρέμοντας τὴν κόμησσαν Μαρία.

Ὁ Ρανιέρι τὰ εἶχε χαμένα. Κυττοῦσε ἀδιάκοπα τὴν Μαρία, ποὺ ὁ Ἀλιμένα κρατοῦσε σχεδὸν γελαστὴ στὴν ἀγκαλιά του.

— Σείς είσαστε λοιπόν ή μητέρα της Ραχήλ ; 'Εσείς ! "Ω της μοιάζετε τόσο πολύ... ψιθύρισε.

— 'Εγώ είμαι αγαπητέ μου Ρανιέρι... Μοῦ ἐπιτρέπετε δὲ νὰ σὰς ὀνομάζω ἔτσι, γιατί ἐκτός τοῦ ὅτι ἄκουσα πολλά γιὰ σὰς ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο Ροβέρτο, ἀκόμα στὸ λίγο διάστημα τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς μου καὶ ἡ λατρευτή μου Ραχήλ μοῦ μίλησε τόσο πολύ... τόσο πολύ...

— 'Ο Ρανιέρι γύρισε τὰ μάτια του στὴν ὠχρὴ νέα, ποὺ ἔστεκε δίπλα στὴ κόμησσαν Μαρία καὶ τὴν ἴδια στιγμή ἔνοιωσε ἕνα περίεργο συναίσθημα νὰ τοῦ κατακλύζῃ τὴν καρδιά.

— Ραχήλ ! φώναξε σὰν τρελλός—Ραχήλ !... Ραχήλ !...

'Η νέα ἔπεσε μισολιπόθυμα στὴν ἀγκαλιά του.

— 'Η μητέρα μου, Ρανιέρι μοῦ εἶπε πὼς πρέπει νὰ σ' ἀγαπῶ μέχρι θανάτου... τοῦ ψιθύρισε τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση ἡ νέα ! Συγχώρεσέ με, ἂν τὸν τελευταῖο καιρὸ σὲ παρέξήγησα... 'Απὸ δῶ καὶ ἐμπρός...

— 'Απὸ δῶ καὶ ἐμπρός θάσαστε ὅλοι σας ἀγαπημένοι... τὴν διέκοψε ὁ Ντίκ Λέσλυ. Μάλιστα κυρίες καὶ κύριοι ! 'Εγὼ πᾶω νὰ δῶ λιγάκι τὴν Νεάπολη, ποὺ δὲν τὴν ξέρω καθόλου. Αὔριο θὰ σὰς ξαναδῶ γιὰ νὰ σὰς συγχαρῶ γιὰ τὸν γάμο τοῦ κόμητος Λαμπερτίνι καὶ τῆς δεσποινίδος Ραχήλ ! Αὔριο τὸ πρωτὶ στίς δέκα λοιπόν... Γκούτ—μπάϊ... Γκούτ—μπάϊ...

ΤΕΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΑΙΔΑΝΤΕΡ 187 ΕΝ ΑΥΘΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Εἰκονογράφηση κειμένου
κ. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

Τὸ ἐξώφυλλο ὀφείλεται στὸν
κ. Ν. ΚΑΣΤΑΝΑΚΗ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ."

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Ν. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΤΟΣ
ΠΡΩΤΟΝ

● ΙΟΥΝΙΟΣ 1935 ●

ΤΕΥΧΟΣ
ΕΒΔΟΜΟΝ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΝΤΟΛΗ ΝΙΚΒΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ...

...ΚΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΑΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

'Η Μαθίλδη Σεράο, τῆς ὁποίας τὸ ἀριστοῦργημα, «'Ο 'Αγνώστος μὲ τὰ Πράσινα Μάτια» περιελάβαμε στὴν σειρὰ τῶν «Τυχερῶν Βιβλίων» ἔδωσε μὲ τὸ σύνολο τοῦ λογοτεχνικοῦ ἔργου τῆς τὴν ἀπόδειξη, ὅτι ἡ πραγματικὴ λογοτεχνία γιὰ νὰ ἐκδηλωθῇ δὲν χρειάζεται βαρεῖα καὶ δυσνόητα στὸ πολὺ κοινὸν κατασκευάσματα. 'Η 'Ιταλὶς συγγραφεὺς—ποῦ κατὰ μεγάλο μέρος μπορούμε νὰ τὴ θεωρήσουμε συμπατριώτισσά μας, ἀφοῦ ἡ μητέρα τῆς ἦταν 'Ελληνὶς καὶ ἡ ἴδια τῆς γεννήθηκε στὰς Πάτρας—πραγματικὰ κατῳρῆσε νὰ καταπιασθῇ μὲ ἔργα, ποῦ παρουσιάζουν πολυκύμαντὴ καὶ μετρηδμένη πλοκή, χωρὶς ὅμως γι' αὐτὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τίποτε ἀπὸ τὴν αὐστηρότητα ποὺ ἀπαιτεῖται τόσο στὸ ὅρος ὅσο καὶ στὴν ὅλη ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ ἔργου.

'Εστὶ ἡ Μαθίλδη Σεράο, σὲ μιὰν ἐποχὴ, ποῦ στὴν 'Ιταλία μεσουρανοῦσε τὸ ὄνομα τοῦ Γκαμπριέλε ντ' Ανοῦντιο, ἀνεδείχθη σὰν ἡ πιδ δημοφιλὲς συγγραφεὺς, τὰ δὲ βιβλία τῆς, ποῦ μεταφράσθησαν σ' ὅλες τὶς γλώσσες, διαβάσθηκαν μὲ ἀπληστία ἀπὸ τὴν οἰκουμένη ὁλόκληρη.

Μὰ ἐκτός ἀπὸ τὴν λογοτεχνικὴ μορφή τοῦ ἔργου τῆς, ἡ Σεράο παρουσίασε μιὰ γονιμότητα πραγματικὰ πρωτοφανή. Σὲ μιὰ ὀρισμένη στιγμή ἡ παραγωγή τῆς εἶχε φθάσει σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε τέσσαρες ἰταλικὲς ἐφημερίδες, καὶ ἑξ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς, νὰ δημοσιεύουν ταυτοχρόνως μυθιστορημάτα τῆς. Μάλιστα ἡ γονιμότης τῆς αὐτῇ θεωρήθηκε τότε ἀρχετὰ ὑποπτη, καὶ βρέθηκαν μερικοὶ κακόζηλοι συνάδελφοί τῆς, ποῦ ἔρριξαν τὴν ἰδέα ὅτι ἡ Σεράο χρησιμοποιοῦσε ἐπιτελεῖον ὁλόκληρον ἀπὸ

ἐπιφυλλιδογράφους, τῶν ὁποίων τὰ ἔργα δημοσίευε, καλύπτοντάς τα μὲ τὸ ὄνομά τῆς ποῦ εἶχεν ἀποκτήσει τόσο κύρος.

Στὰ ἔργα τῆς ἡ Σεράο δὲν ἀφῆσε ἀνεξέταστη καμμιὰ πτυχὴ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Μὰ τὰ ρομάντσα τῆς δὲν εἶναι ποτὲ ξηρὲς ψυχολογικὲς ἀναλύσεις. Εἶναι πάντα γεμάτα ζωὴ καὶ δράση. Μὰ τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ μὲ τὰ ἔργα τῆς ἐκεῖνα, ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ καταταχθοῦν στὴν ὁμοταξία τοῦ περιπετειώδους μυθιστορηματος. 'Εστὶ στὰ βιβλία τὰ ὁποῖα καταπνέεται μὲ ἀστυνομικὰ ἢ ἐγκληματολογικὰ προβλήματα, δὲν πέφτει ποτὲ στοὺς ἐξοφρενισμούς, ποῦ εἶναι τόσοσιν συνηθισμένοι σ' αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς φιλολογίας. 'Απ' ἐναντίας θαρρεῖ κανεὶς πὼς ἡ πλοκὴ τῶν μυθιστορημάτων αὐτῶν, παρμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ, ἀκολουθεῖ μὲ μαθηματικὴν αὐστηρότητα τὰν λογικὸν εἰσμό.

'Απὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἡ Μαθίλδη Σεράο δικαιούται νὰ διεκδικήσῃ μιὰν ἐντελὴς ξεχωριστὴ θέσιν ἀνάμεσα στοὺς συγγραφεῖς τῶν περιπετειώδων μυθιστορημάτων, χωρὶς μ' αὐτὸ καὶ νὰ χάσῃ τὰ δικαιώματά τῆς ἀπὸ τὴν τιμητικὴν κατάταξιν στὴν γενικὴ λογοτεχνία. Εἰδικῶς γιὰ τὴν 'Ιταλία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἐξαιρετικὸς ἀστέρες στὸ λογοτεχνικὸ ἐπίπεδο, ἡ Μαθίλδη Σεράο κατέχει ἀναγκαστικὰ μιὰν ἀπὸ τὶς καλλίτερες θέσεις τῆς πεζογραφίας. 'Αλλὰ καὶ μόνον τὸ γεγονός τῆς καταπληκτικῆς τῆς δημοτικότητος ἀνάμεσα στὸ παγκόσμιον ἀναγνωστικὸ κοινὸν ἀρκεῖ γιὰ νὰ ὀφείλῃ ἡ 'Ιταλία αἰώνια εὐγνωμοσύνην στὴν Μαθίλδη Σεράο. Καὶ τί περισσότερον θὰ μπορούσε νὰ ζητήσῃ ἕνας συγγραφεὺς ἀπὸ τὴν παγκόσμια ἀναγνώριση ;

V. V.

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ἐμᾶς τοὺς Ἀμερικανούς μᾶς ἔχουν γιὰ τρομεροὺς ρεκλαμαδόρους. Καὶ βέβαια, δὲν ἔχουν καὶ τόσο ἄδικο, γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρομε νὰ ἀναγνωρίζουμε τὰ ἐλαττώματα μας, πού συχνά εἶναι καὶ προτερήματα. Ἀλλὰ ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν συνέβηκε, ὅπως θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ κανένας, σὲ καμμιὰ πόλη τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Συνέβηκε ἀπλούστατα στὸ Μεξικό.

Ἐνας κύριος μῆπκε μιὰ μέρα σ' ἐνα κατάστημα εἰδικό σὲ κάθε εἶδους γόμμες. Τώρα τὸ γιὰτὶ ὁ κύριος αὐτός μῆπκε νὰ ψωνίσῃ, αὐτὸ βέβαια δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει. Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ ἤθελε λίγη ψαρόκολλα, γιὰ νὰ κολλήσῃ τὰ χεῖλη τῆς γυναίκας του.

Ἐνῷ λοιπὸν κατευνθύνονταν σὲ μιὰ γωνιά γιὰ νὰ ζητήσῃ τὸ τι ἤθελε, τὸ βλέμμα του πῆγε ξαφνικά καὶ στηλώθηκε κάπου στὸ πάτωμα. Κάτι γυάλιζε κεῖ πέρα, κάτι πού ἔριχνε γλυκὲς ἀνταύγειες, οἱ ὁποῖες θέρμαιναν ἀμέσως τὴν καρδιά τοῦ ἀγοραστοῦ. Ἦταν ἓνα χρυσὸ νόμισμα, δέκα δολλαρίων.

Ὁ κύριος ἔρριξε μιὰ ματιὰ ολόγυρά του γιὰ νὰ δῇ ἂν κανένας τὸν παρακολουθοῦσε. Ἀπ' αὐτὴ τὴν μεριά ἤσυχασε. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι εἶχαν γυρισμένα τὰ κεφάλια τους. Τότε ὁ κύριος, θέλοντας νὰ πάρῃ περισσότερες προφυλάξεις, ἄφησε νὰ πέσουν τὰ γάντια του πάνω στὸ νόμισμα καὶ ἔσκυψε ὕστερα μὲ τρόπο τάχα γιὰ νὰ τὰ σηκώσῃ. Μαζὶ μὲ τὰ γάντια του ὅμως ἔπιασε καὶ τὸ χρυσὸ νόμισμα. Σὰν σηκώθηκε ὅμως καὶ κύτταξε τὰ γάντια του παρατήρησε μὲ θλίψη πὼς τὸ χρυσὸ νόμισμα στεκόταν πάντα στὴ θέση του.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ. Ἦταν κρίμα νὰ πάῃ χαμένο ἐκεῖνο

τὸ νόμισμα, πού θαρρεῖς πὼς τὸν κύτταξε προκλητικά. Ἐκαμε μερικές βόλτες, ἔκανε μερικά βήματα μπρός, ἄλλα τόσα πίσω καὶ ξαναγύρισε στὸ ἴδιο μέρος. Τὸ νόμισμα βρισκόταν πάντα στὴ θέση του. Ὁ πειρασμός ὑπῆρξε πολὺ μεγάλος. Ἀντί, ὅμως, γιὰ τὰ γάντια του, τὴν φοράν αὐτὴν ἔρριξε τὸ μαντήλι. Κύτταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γιὰ νὰ δῇ μήπως τὸν παρακολουθοῦν. Ἐσκυψε τότε βιαστικά καὶ σήκωσε τὸ μαντήλι. Μὰ τὸ νόμισμα ἔμεινε καὶ

πάλι στὴ θέση του.

Ὁ κύριος ἄρχισε νὰ σκυλιάζῃ. Τί ἐσημαιοῖν ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Τί διάβολο εἶχε αὐτὸ τὸ νόμισμα καὶ δὲν μπορούσε νὰ τὸ πάρῃ; Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ τίς προσπάθειες του καὶ νὰ φύγῃ. Μὰ πάλι 10 δολλ. χρυσὰ δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγ-

μα. Ἀναγκάσθηκε τί θὰ μπορούσε νὰ ἀγοράσῃ μὲ τὸ νόμισμα ἐκεῖνο, ἡ φαντασία του ἄρχισε νὰ καλπάζῃ καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ μιὰ τελευταία προσπάθεια. Ἐπρεπε νὰ πάρῃ ὅπωςδήποτε ἐκεῖνο τὸ καταραμένο νόμισμα, πού θαρρεῖς καὶ τὸν κοροῖδευε τώρα. Ἐρριξε τώρα μὲ τρόπο τὸ καπέλλο καὶ ἔσκυψε γιὰ νὰ τὸ πάρῃ, προσπαθώντας νὰ πάρῃ τὸ νόμισμα. Μὰ ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἔνοιωσε κάποιος νὰ τὸν ἐγγίξῃ ἐλαφρὰ στὸν ὄμο. Ἐξῶ φρενῶν, ὁ κύριος γύρισε γιὰ νὰ δῇ τί συνέβαινε, ἦταν ἓνας ὑπάλληλος πού μ' ἓνα χαμόγελο ὅλο γλῶσσα τοῦ μουρμούρισε στὸ αὐτί :

— Ἐπιτρέψτε μου, κύριε, νὰ σᾶς πουλήσω τὴν ψαρόκολλά μας. Εἶναι καταπληκτικὴς στερεότητος. Δὲν ὑπάρχει δεύτερη σὰν κι' αὐτὴ στὸν κόσμον, ὅπως θὰ πεισθῆκατε κι' ὁ ἴδιος σας!

Ὁ κύριος τὸ φρενᾶ ἄκομα καὶ δὲν κρῶναι!

ΜΑΡΚ ΤΟΥΕΪΝ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Λουλουδι μὲς στὴν ἄνοιξη
δραστὸ τ' ὄνομα σου,
Κι' ἀπὸ τὴ ἄγια σου εὐωδία
πλημμύρισεν ἡ φύση,
Σὰ μιᾶς ἀνγούλας ὄνειρο,
πὺρ εὐώδισσε ἡ ματιὰ σου,
Χωρὶς ποτὲ νὰ σβύσῃ.

ΔΗΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Ὁ περίεργος ἀριθμὸς 7.—Εἶναι πραγματικὰ περιεργὴ ἡ θέσις τὴν ὁποία κατέλαβε στὴν ἐξέλιξη τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν ὁ ἀριθμὸς 7. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκῃ ὁ ἀριθμὸς 7 κατέχει ἐξέχουσαν θέσιν: παράδειγμα ὅτι ὁ Θεὸς ἀφοῦ ἔπλασε τὸν κόσμον σὲ ἕξι μέρες, ἀναπαύθηκε τὴν ἕβδομῃ μέρα. Ἐπίσης οἱ Ἑβραῖοι ἐνεργοῦσαν τὴν περιτομὴ 7 μέρες μετὰ τὴν γέννηση τοῦ παιδιοῦ. Στὸ περίφημον ὄνειρο τοῦ Φαραῶ, πού ἐξήγησεν ὁ Ἰωσήφ γινόνταν λόγος γιὰ 7 παχειὲς καὶ γιὰ 7 ἱσχνὲς ἀγελάδες.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκῃ ὁ ἀριθμὸς 7 δὲν ἐπαιξε μικρότερον ρόλο. 7 ἦσαν τὰ δαιμόνια πού ἔδιωξεν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὸ Σάμα τῆς Ἀμαρτωλῆς γυναίκος, 7 εἶναι οἱ Ἐκκλησίες, 7 εἶναι οἱ ἐπιστολές, πού ἐγράφησαν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Παῦλον, 7 οἱ διάκονοι, 7 τὰ Μυστήρια, 7 οἱ σφραγίδες, 7 τὰ ἀστέρια, 7 τὰ κεφάλια τοῦ θηρίου στὴν Ἀποκάλυψη, καθὼς καὶ 7 ἦσαν τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα. Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα βρισκόμυε τοὺς 7 σοφοὺς, τὰ 7 θαύματα τοῦ κόσμου, τὰ 7 φωνήεντα, τοὺς 7 χρόνους τοῦ ρήματος. Ἀκόμα καὶ σήμερα ἔχομε τὸ «ἐφτάζυμο» ψωμί πού σὲ μερικά μέρη παρασκευάζεται ὑπὸ μυστηριώδεις συνθήκας. Καὶ τέλος, ὅταν θέλομε νὰ πούμε γιὰ ἓναν ἄνθρωπον πού ἔχει μεγάλη ἀντοχή, λέμε πὼς εἶναι «ἐφτάπυρρος».

Προλήψεις γιὰ ἀριθμούς.—Φυσικά, τὴν πρώτη θέση στὶς προλήψεις πού ἔχουν σχέση μὲ τοὺς ἀριθμούς κατέχει τὸ περίφημον 13 πού ἄλλοι τὸ θεωροῦν σὰν ἐνδειχὴ γρουσουζιά, καὶ ἄλλοι πάλι γουριού. Ὁ περίφημος μουσουργὸς Μασινὲ ἔτρεμε κυριολεκτικῶς τὸν ἀριθμὸ 13 καὶ εἶχε πάντα τὴν ἰδέα πὼς θὰ ἀπέθνησκε μιὰ 13ῃ τοῦ μηνός. Καὶ πραγματικὰ ὁ Μασινὲ ἀπέθανε τὴν 13 Αὐγούστου τοῦ 1912, τοῦ ὁποῦ οἱ ἀριθμοὶ ἀδροιζόμενοι δίνουν ἐπίσης 13. Ἀντιθέτως ὁ περίφημος πολιτικὸς Ντεσανέλ θεωροῦσε τὸ 13 σὰν ἑξαιρε-

τικὰ γουρλίδικον. Παρατηρήθηκε πράγματι πὼς τὸ ὄνομά του στὰ Γαλλικὰ γράφεται μὲ 13 ψηφία, ὅτι γεννήθηκε τὴν 13ην ἐνὸς μηνός, παντρεύθηκε ἐπίσης 13ην καὶ πάλι μιὰ 13ῃ τοῦ μηνός ἐξελέγη πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας.

Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ἓνας ὁρισμένος ἀριθμὸς ἐπικρατεῖ σὲ ὅλα τὰ σπουδαιότερα γεγονότα τῆς ζωῆς τους, καλὰ ἢ δυσάρεστα. Ἐτσι π.χ. ὁ ἀριθμὸς 14 ἦταν μοιραῖος γιὰ τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας Ἐρρίκο τὸν Δ'. Τὸ ὄνομά του εἶχε 14 γράμματα. Ὁ ἴδιος τοῦ γεννήθηκε τὴν 14ην ἐνὸς μηνός, ἔζησε 56 χρόνια (4X14), κέρδισε τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη τοῦ Ἰβρί μιὰ 14ῃ καὶ πέθανε δολοφονημένος πάλι μιὰ 14ῃ. Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ δολοφόνος του Ραβ-γιάνε ἐξετελέσθη 14 μέρες μετὰ τὸ ἐγκλημά του.

Τὰ ὑψηλότερα βουνά.—Τὰ ὑψηλότερα βουνὰ σὲ κάθε ἥπειρον εἶναι τὰ ἑξῆς: Ἀσίας: Ἐβερεστ (8840 μέτρα). Νοτίου Ἀμερικῆς: Ἀγκάκουα (6970 μέτρα). Βορείου Ἀμερικῆς: Μάκ Κύνλεϋ (6237 μ.). Ἀφρικῆς: Κιλιμάντζαρο (6010 μ.). Εὐρώπης: Ἐλμπρούς (5640 μ.). Ὤκεανίας: Χαβαί (4208 μέτρα).

Φυλὰι, θρησκείαι καὶ γλῶσσαι.—Ἡ ἀνθρωπότης διαιρεῖται σὲ τρεῖς μεγάλες φυλές: Λευκοὶ (925 ἑκατομ.), Κίτρινοι (625 ἑκατομ.), Μαῦροι (267 ἑκατομ.). Ἀπὸ ἀπόψεως θρησκευμάτων εἶναι: Χριστιανοὶ (650 ἑκατομ.), Βουδδισταὶ (500 ἑκατ.), Μουσουλμάνοι (250 ἑκατ.), Βραχμανισταὶ (250 ἑκατ.), Εἰδωλολάτραι (170 ἑκατομ.), Ἑβραῖοι (12 ἑκατ.). Τέλος οἱ περισσότερον ὁμιλοῦμενες γλῶσσες εἶναι οἱ ἑξῆς: Κινεζικὰ (370 ἑκατ.), Ἰνδικὰ (265 ἑκατ.), Ἀγγλικὰ (220 ἑκατ.), Ρωσικὰ (130 ἑκατ.), Γερμανικὰ (75 ἑκατ.), Γαλλικὰ (55 ἑκατ.), Ἰαπωνικὰ (62 ἑκατ.), Ἰταλικὰ (45 ἑκατ.), Ἰσπανικὰ (90 ἑκατομμύρια καὶ Μαλεσιανὰ (36 ἑκατομμύρια).

“ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ,,

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΝΙΚ. Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΑΦΥΠΝΙΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΝΕΑΣ
ΕΘΝΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ - ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΑ ΙΔΕΩΔΗ

“ΑΘΗΝΑΙ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Ὁ Βασιλεὺς τοῦ περιοδικοῦ τύπου
τῶν Βαλκανίων.

Συnergieται οἱ Κορυφαῖοι Ἕλληνες
καὶ ξένοι συγγραφεῖς.

Εἰκονογράφησις πρωτοφανήs.

Πολύχρωμες εἰκόνες ἐκτὸς κειμένου
διὰ καντράκια.

ΘΑΥΜΑ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

“ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ,,

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝ. ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τεράστιον σύγγραμμα περιλαμβάνον
τὴν ἱστορίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν ἀπὸ
τῶν ἀρχαιοτ. χρόνων μέχρι σήμερον.

Εἰκονογράφησις πλουσιωτάτη.

Ἐμφάνισις πρωτοφανήs.

Γράφεται ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων
ἱστορικῶν πηγῶν.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΚΟΛΟΣΣΟΣ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ “ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ,,

Τὰ ἀριστουργηματικώτερα μυθιστορήματα τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, εἰκο-
γραφημένα καὶ εἰς πρωτοφανῇ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἔκδοσιν.

Ἐκκαστον ἡριθμημένον βιβλίον συμμετέχει διὰ λαχνοῦ εἰς δεκαπενθήμερον ἀπὸ
τῆς κυκλοφορίας του κλήρωσιν με κέρδη 400.000 Δρχ. ἑτησίως.

Τὸ ὅγδοον βιβλίον θὰ κυκλοφορήσῃ περὶ τὰ μέσα Αὐγούστου.

ΟΥ·Ι·ΑΛΙΑΜ ΔΕ ΚΑΙ: ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΗΣ ΑΡΑΧΝΗΣ

ΤΟ "ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΛΛΟΝ"

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ

ΜΕ

1

ΜΙΑΝ

ΔΡΑΧΜΗΝ

Α' ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ **ΑΘΗΝΑΙ**
ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΠΛΟΥΤΙΣΜΕ-
ΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ—ΘΑΥΜΑ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ—

Β' ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΚΟΛΟΣΣΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ
ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΤΟΥ ΚΟ-
ΣΜΟΥ ΜΕ ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΝ

Γ' ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ
ΚΕΡΔΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ 300.000
ΕΝΝΕΑ ΕΙΔΙΚΑΙ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ ΔΡΩΛΗΝ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ—

Δ' ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΚΕΡΔΗ ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΔΡΧ. 300.000

Ε' ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΕΙΚΟ-
ΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΜΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΚΛΗΡΩ-
ΣΕΩΝ ΕΙΣ ΕΚΑΣΤΟΝ ΤΕΥΧΟΣ